

စိန် ဒိုင်

မိုးတိုးမတ်တတ် ဒဏ္ဍာရီ

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၇၈၆၀၅၀၉
- မူတ်းနှာပုံခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၅၁၅၁၀၀၉
- အခြေခံ - ပထမအကြိမ်
- ၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေနိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
- ရွှေသမင်စာပေ
- ၃၇/၄၄လမ်း၊
- ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/အပုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အေးအေး (မြ-၀၇၄၉၅)
- စန်းသော်တာပုံနှိပ်တိုက်
- တိုက် (၅၃)၊ ၅၅ လမ်း
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

ဒီနိုင်ငံ

မိုးတိုးမတ်တတ်ဒဏ္ဍာရီ/ ဒီနိုင်ငံ - ရန်ကုန်။

ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၃၂ - စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မိုးတိုးမတ်တတ်ဒဏ္ဍာရီ

ခွန်ဆယ်တစ်ရာစု ဇာတ်အပွင့် ..

မင်းက မယ်သိတာ

ငါက ဒသ

အခုမှ ဇာတ်လမ်းစ!

ခေဇိပ်ဟောင်းကိုထား

ခေတ်တွေပြောင်းလာတော့

လေးတော်တင်ခွင့်အစား

ခေါင်းပန်းလှန်ခွင့်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြပြီ မိသိတာ!

ထကမ့်ကို ရင်နာရှာပါ မိသိတာ

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခေါင်းကြလို့

ပြောင်ဆန်အောင် ရင်ကွဲရာက ရှာအဖြစ်တွေမို့

မျက်နှာပြင်မို့တွေက စောင့်ပုံကပုံ!

အခုပွဲမှာလဲ

ကိုယ့်အသည်းဟာ ခွေးမူးပြတ်သူတွေကြောင့် ရင်နာစရာ။

ပေးစားတတ်သူ မင်းမိဘများရယ်ကြောင့်

တေးသွား ရက်(ပိ) ဆိုကာ အလွမ်းခြေဆင့်ချင်ရဲ့ ...

ဆိုင်းဆရာ ခိန်ဒီတွေ

ကဲ ... ခွေရအောင်!

ရွှေသမင်စာပေ

ကိုယ် စဉ်းစားမိတယ် မိသိတာ ...

မင်းကိုချစ်တဲ့ ဒဿင်္ဂီဆိုမှာ ဖာရာရီပြိုင်ကားတစ်စီး ရှိနေ
ခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ်ရင် အပါချီ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ...

အသူရာမင်းများ ဆက်သခဲ့ရင် (သိတာဒေဝီ) ဆီရောက်အောင်
အပြင်းလာခဲ့တဲ့ ဒဿအဖို့ အားအင်ကုန်ဆုံးစရာ တာအကြောင်းမှ
ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ လေးတော်တင်ပွဲမှာလည်း သူ အနိုင်ရနိုင်မှာပါ။

ဒီလိုပဲ (မင်းနန္ဒာ) ... သူသာ ငမိုးရိပ်မိကျောင်းမစီးဘဲ မိမိခံစ
ပိ ဘုတ်ကောင်းကောင်း စီးများစီးသွားခဲ့စမ်းပါ။ ဆင်းဒုစိကို
မိမိရှိရှိစား၊ ရှင်ဓမ္မလွန်းအဖေများ (သနားတယ်) ပြောလို့ရတာ ပေါ့
...။

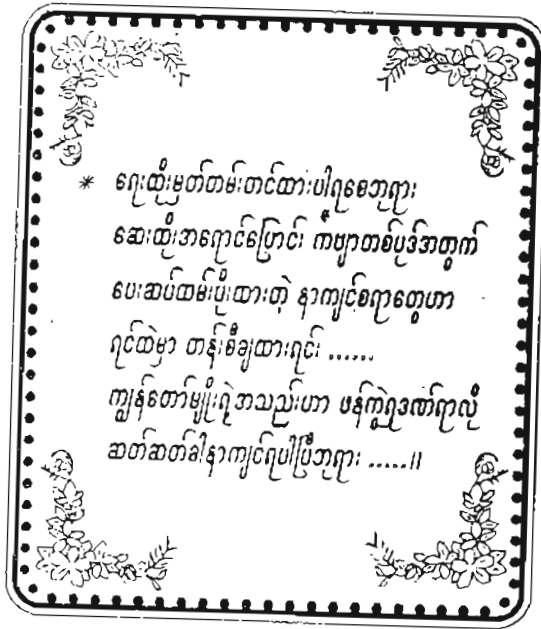
အခုတော့

* အခက်အခဲတွေ ရှိမယ်

တစ်ချက်တည်း ပွဲသိမ်းဖို့တွေ လိုပြီ

ဒေါ်ဝိဇ္ဇာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ပုံကြည့်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
 ဘယ်ဇာတ်ကဌားမှန်းမသိဝတ်စုံနဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် လက်ထဲ
 မှာက ဆေးထိုးအပ်ကို မင်းမြောက်တန်ဆာတစ်ခုလို အမိအရ
 ကိုင်တွယ်ထားသည်။ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာရဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေက
 လည်း အများသား။ သူတို့ဝတ်ဆင်ထားတာတွေက ထူးထူးဆန်း
 ဆန်း ဝတ်စုံတွေနဲ့ပါ။ သရိုးကွာတားဘောင်းဘီကို ဘန်ကောက်
 လုံချည်နဲ့ အပေါ်က ထပ်ဝတ်၊ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး မိုက်ကယ်
 ဂျက်ဆင်ဝတ်တဲ့ လည်သာကျာကင်တွေ၊ ဦးထုပ်တွေက ရှေးခေတ်
 သုံးမောက်တို့တွေနဲ့ ကိုးလုံးကန်လန်။

အဲမယ် ... စီးထားတဲ့ ဖိနပ်တွေကတော့ adidas တွေနဲ့ အပွဲ
 စားပါလား။ ခက်တာက သူတို့ပုံစံက ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါလို ရည်

ညွှန်းရစက်စက်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာရဲ့ တပ်သားတွေ ကိုင်ဆောင်ထားတာတွေက နောက်ဆုံးပေါ် ဓေတိမီမောင်းပြန်ရင်ဖယ်တွေနဲ့ဆိုတော့ ...။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တူမ ပေါက်ကျော်မ တိတိက ဂျင်းပင်နဲ့ အပေါ်က အငြိမ့်မင်းသမီးတွေ အငြိမ့်ကတုတ်ဝတ်စုံကို စမတ်ကျကျဝတ်လို့ ...။ ယောင်ချာချာနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရင်း သူမ သတိရလိုက်မိသည်။

သားတော် ... အဲ ... သားငယ် 'ရာဝဏ္ဏ'။ မွေးခါနီး ဖွားခါနီးမှာ မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ရဲ့ အဆက်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာက အိပ်မက်မှန်းသိပေမယ့် ဆက်ပြီးတော့ ရောယောင်ဝင်ပေါ့ရတော့မှာပေါ့လေ။ (ပေါ့ခွင့်မကြုံ ... ကြုံတဲ့အခိုက်ပေါ့။)

“သားတော်၊ တော်သင့်နေပြီ သားတော်၊ သားတော် ဆက်မပေါ်သင့် ... အဲလေ ... သားဆက်မကူးသင့်တော့ဘူး။”

“မောင်လေးတော် ရာဝဏ္ဏ၊ ဆက်မကူးပါနဲ့။”

သူမလိုရာ ပေါ်နေသည်က သမီးကြီး တိုးတိုးစာ။

“အို ... ဘာလို့မပေါ် ... အဲ ... ဘာလို့မကူးရမှာလဲ၊ ကူးရမယ် ဘုရားသား ရာဝဏ္ဏ၊ လင်္ကာဒီပရဲ့ သွေးတွေဟာ (A) သွေးစစ်စစ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဲသွေးမဟုတ်ပါဘူး။”

အခုလို နားစည်ကွဲအောင်အော်နေသူက ပေါက်ကျော်မတိတိ

ရဲ့ အသံကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်တာ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာ သိနေသည်။ ဟိုး ဝေးသီခေါင်ဖျားတဲ့ တောင်ထွဋ်ကြီးပေါ်က သားတော်ရာဝဏ္ဏကို ရူပစန့်အမိနာ ဒေါ်လီဟန်နီဝိဇ္ဇာဘွဲ့ခံ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်မိသည်။ ဟိုးအမြင့်ဆုံးတောင်ထွတ်ဖျားကနေ ငါးတစ်ပြန်စာ နောက်ဆုံး ဒသမတောင်ကို သားတော်ကူးဖို့ ကြံစည်နေပါလား။

သားတော် ဘယ်လိုကူးမလဲ၊ အနောက်တိုင်းလို ကူးမလား။ အရှေ့တိုင်းလို ကူးမလား။ (ရာဝဏ္ဏထဲမှာဆိုရင် ရာဝဏ္ဏအစစ်က ဘယ်လိုကူးသည်မသိ။)

ရာစုသစ်ရဲ့ ရာဝဏ္ဏကတော့ စူပါမင်းဝတ်စုံကြီးနဲ့ ပျဉ်ပြားရှည်ကြီးကို တောင်နှစ်တောင်ကြားခင်းပြီး လေးဘက်ထောက်ကာ နောက်ဆုံး ဒသမတောင်ရှိရာကို ကူးလာပါတယ်။ အဲမယ် ... ALPINE သောက်ရေသန့်တောင် သောက်ပြီး ကြော်ငြာဝင်လိုက်ပါသေးတယ်။ ရေတောင် ကုန်အောင်မသောက်လိုက်ရရှာ ...။ သားရဲကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ဟိန်းဟောက်သံက တောင်ခြေက သူမတို့အားလုံး ကို တုန်လှုပ်သွားစေတဲ့အထိပါ။

သားတော်က လင်္ကာဒီပသွေး ပီသပါပေတယ်။ လက်ထဲက ရေဘူး တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ လွှတ်ကျသွားတဲ့အထိပေါ့။ စူပါမင်းဝတ်စုံကြီး တကားကားနဲ့ သားတော်လက်မှာ ဘာမှမပါ။

“မောင်လေးတော်၊ သတိထား။”

“အစ်ကိုတော်၊ ဝမ်းပတ်၊ ဝမ်းပတ်”

အရေးတော် တူမတော် တရိဂန်ဒူး ... အဲလေ ... တရိဆံဆံ (စကားချပ် - သို့မဟုတ်ကြော်ငြာ တိတိနာမည်အရင်းသည် မိမိဆံ ဖြစ်ပါသည်။) တိတိက သူမ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ယိုးဒယားကား ထဲက ဖိုက်တင်ကွက်ကို ပြောနေပါသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲက သားရဲကြီး ထွက်လာပါပြီ။

“ဟောတော့.....”

သားရဲကြီးက ခွေးယိုင်ခွေးယိုင်နဲ့ လျှောက်လာပါတယ်။ သားရဲကြီးက ခွေးကြီးတပ်ကောင်ပါ။ ခွေးကြီးလို့ ပြောရပေမယ့် အစာရေစာ ပျက်နေဟန် နံလေးကားပြီး ဗိုက်လေးကိုချပ်လို့၊ မော်ဒယ်တွေလို ခေတ်မီချင်ဟန်။ ဘယ်အိမ်အောက်သွားလို့၊ ဘယ်လိုလူက ရေခွေးပူလောင်းလိုက်သည် မသိ။ အပေါ်အရေခွံကျွတ်ပြီး အရေပြားတွေ နီရဲနေပါသည်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင်ကို အသားရဲလို့ သားရဲကြီးလို့ပြောတာ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ဒသမတောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ရာဝဏ္ဏ ပြုလုပ်လိုက်သည်က ပါးပါးလေးပါ။ စူပါမင်းအကျီထဲက နာမည်ကျော်ဒန်ပေါက်ထုပ်ကို ပစ်ချကျွေးကာ ဟန်ပါပါနဲ့ နောက်ကျွမ်းအပစ် ခြေချော်ပြီး ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျောက်စွန်းကနေ ပြုတ်ကျလာခဲ့ပါတယ်။

“ဟာ”

“အစ်ကိုတော်”

“မိုင်ဆန်း

အလံနံတကြား အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။ တရိဆံဆံက ဝီစီတစ်လုံးနဲ့ သူ့လူတွေကို အချက်ပြတော့ သူ့လူတွေက ဆယ်ဆယ်ရေးဖျင်စကို ဖြန့်ကိုင်ရင်း အကျသက်သာအောင် အသင့်ငြင်ပေမယ့် ကျလာတဲ့အရှိန် သစ်ပင်တွေရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ချိန်သားလွှဲချော်ပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းနဲ့ သူ့ဆူပါမင်းဝတ်စုံကြီးနဲ့ ကြီးတာ တို့လို့တွဲလောင်း ဖြစ်နေပါတယ်။

အောက်ကလူတွေက အားနာနာနဲ့ အော်ပေးပါတယ်။

“လင်္ကာဒီပအသေးရာဝဏ္ဏ၊ သောက်တော်ကြာရင် သေပါစေ”

တရိဆံဆံက လင်္ကာဒီပ သူရဲကြောင် တောင်ဆယ်လုံးမှာ ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အလောင်းကို ယူဆောင်လာခဲ့ပါတယ်။

ရေမြေတစ်ကောင်၊ လျှာထွက်နေတဲ့ ဖားဂုံညင်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနဲ့ မြေကြွက်၊ လက်မလှောက်ရှိတဲ့ ကြမ်းပိုး၊ ပိုးဟပ်၊ ခြင်ကျား၊ ကျိုးကန်း၊ ဆူးတောင်ကားကားနဲ့ တောင်ပေါ်ငါးစင်ရိုင်း၊ မျက်စုန်နဲ့ သေနေတဲ့ ကင်းလိပ်ရှေ့၊ နောက်ဆုံးတစ်ကောင်ကတော့ သနားလို့ မသတ်ဘဲခေါ်လာခဲ့တဲ့ ခွေးကြီးတစ်ကောင် ...။

“လင်္ကာဒီပအရှင်ကို တို့များ special one လို့ ခေါ်ကြပါစို့”

special one ခေါ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။

“ဇာဇာ ... ဇာဇာ”

နားထဲမှာ နီးကပ်လာတဲ့အသံတစ်ခုက ခုနအသံတွေကို တိုးနှိပ်
စေပြီး နီးကပ်ကျယ်လောင်လာပါတယ်။ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ နီး
လာတော့ သူမကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ မိုးကြည့်နေတဲ့ သူမ၏
ယောက်ျား ကိုတိုး။

“ဘာတွေ ယောင်နေတာလဲ”

“ဟင်း”

အခုမှ သက်ပြင်းချခဲ့ရပါသည်။ ခုတင်ဘေးက ရေတကောင်မှ
ရေကို ဖန်ခွက်ထဲ ငဲ့ပြီး အငမ်းမရ သောက်ပြီးမှ ...

“သားငယ် ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက အိပ်မက်ရဲ့အဆက် ထပ်မက်
နေပြန်ပြီ ကိုတိုး”

ဒေါ်ဝိဇ္ဇာ စကားကြောင့် ဦးတိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မေါင်
ခါကာ ...

“မင်းအိပ်မက်ကလဲ အပိုင်း(၁)၊ အပိုင်း(၂) ခွဲထားရအောင်
မြဝတီဇာတ်လမ်းတွဲတွေနဲ့ ရောနေတယ်ထင်ရဲ့ ဇာဇာ”

“သားအတွက် စိတ်ပူမိတာ တကယ်ပဲ ကိုတိုးရယ်”

ဦးတိုးက ဇနီးဖြစ်သူမသိအောင် တစ်ဖက်လှည့်မခေါင်းရှုံ့ရင်း...

“လောကမှာ ငါ ကြည့်မရဆုံးက မစ္စတာဘင်းနဲ့ မင်းသားပဲ”

“ဘာပြောတယ် ...”

သားထိရင် ယောက်ျားဖြစ်သူကိုပါ ကွာရှင်းရဲလောက်သည့်
ဒေါ်ဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးပညာလောကမှာ နှလုံးအထူးကုသမားတော်ကြီး
ဒေါ်ဝိဇ္ဇာရဲ့ အရှိန်အဝါ ဘယ်လောက် လက်စောင်းထက်သလဲဆို
တာ ဦးတိုးမသိပေမယ့် သူ့လို (.....) ဌာနက ညွှန်မှူးတစ်ယောက်
ကိုတောင် ဘာမိတွန်နဲ့ ထုံဆေး ရောပေးထားတဲ့ အစွမ်းနဲ့ ‘ဟုတ်ကဲ့’
တစ်ခွန်းသာ ပြောခွင့်ရှိသည်။ အိမ်ဦးနတ်ယက် အစွမ်းထက်တဲ့
အိမ်ဦးအရှင်မ။

“နေပါဦး”

“ဘယ်မှ မသွားရသေးဘူးလေ”

“ကျွန်မ စကားစဖို့ပြောတာ၊ ကျွန်မသားကို ရှင်ကြည့်လို့မရ
အောင် ကျွန်မသား ရာဝဏ္ဏက ရှင်နဲ့ရတဲ့သားမဟုတ်လို့လား”

ဒေါ်ဝိဇ္ဇာစကားကြောင့် ဦးတိုးက နှုတ်ခမ်းနား လက်ညှိုး
ထောင်ပြီး

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ မင်း ဘယ်သူနဲ့ ဖောက်ပြန်ခဲ့တာလဲ၊
ငါတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ဘီလူးနဲ့ ကဲ ... ဘာဖြစ်လဲ”

ဦးတိုးက သူမိန်းမကို ဆက်စချင်တာကြောင့် ခပ်တည်တည်နဲ့...

“ထင်တော့ထင်သား၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်းအိပ်နေတုန်း ဘီလူးစီး
တာ ငါတွေ့လိုက်တယ်လေ”

“ကို ... တိုး ...”

“ကယောင်ကတမ်း ပြောတာပါကွာ”

ဦးတိုးက ရယ်ရယ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ လေသံလျော့သွားပေမယ့်
ဒေါ်ဝိဇ္ဇာက ခါးထောက်ပြီး

“ကဲ ... ပြောကြည့်စမ်း၊ ရှင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမယ်”

“ပွင့်ပွင့်နဲ့ လင်းလင်းက အိမ်ရှေ့ခြံက မောင်နှမလေ၊ သူတို့ကို
မေးမယ်ဆို သွားမေး”

“ကို ... တိုး ...”

“ငါမိန်းမ ... ဖြူဖြူကျော်သိန်းသီချင်း ဆိုလို့ရပြီ”

ဒီတစ်ခါတော့ လက်ပါလာပါသည်။ လိမ်ပါတယ်။

“အား ... နာတယ် မိန်းမရဲ့၊ ဒါလေးနဲ့ လုပ်စားရတာပါကွာ၊
အား ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတာက မင်းပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ဖို့
ဒီနားရွက်လေး ချမ်းသာပေးပါလို့”

“မလွှတ်ဘူး၊ ရှင်ဖြေစမ်း၊ ကျွန်မသားဟာ ပျက်စီးလေလွင့်
နေလား”

“ပျက်တော့ မပျက်စီးဘူး၊ လေမှာတော့ မလွင့်ဘူး၊ မြေကြီး
ပေါ်မှာတော့ တစ်နေကုန်လွင့်နေတယ်”

“ကျွန်မသား အရက်သောက်လား”

“လက်ဖက်ရည်တော့ သောက်တယ်၊ အား ... နာတယ်”

အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာက နည်းနည်းထပ်လိမ်လိုက်ပါ
သည်။

“လောင်းကစား ဝါသနာပါလား”

“လောင်းတော့ မလောင်းဘူး၊ ကစားတယ်လေ၊ ဘောလုံး”

“ကျွန်မတို့ပိုက်ဆံ ထိုင်ဖြုန်းနေလား”

“ထိုင်တော့ မဖြုန်းဘူး၊ လမ်းလျှောက်ပြီး သူ့ယောက်ဖတွေ
သူ့အစ်မတွေရဲ့ မုန့်ဖိုးနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို ကျွေးမွေးတယ်”

“ကူညီတယ်ပြော ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မိန်းမရယ်”

“ရှင်ကို ခုံရုံးတင်မယ်၊ လိုက်ခွဲ”

နားရွက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ခန်းထဲက ထွက်တော့

“ဘယ်ခုံရုံးလဲ”

အခန်းအပြင်ရောက်တော့ သမီးကြီး တိုးတိုးစာက ဈေးက
ပြန်လာတာနဲ့ ကြုံသည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး အသန်းက ဈေး
ခြင်းဆွဲပြီး နောက်ဖေးခန်း ဝင်သွားသည်။ သမီးကြီးက အကြောင်း
သိနေပြီမို့ ပြုံးချင်ချင်နဲ့ ...

“ဘယ်လဲ မေမေ”

“နင်တို့အဖေကို ခုံရုံးပို့မလို့”

“ဪ ... ဘွားဘွားဆီလား”

“ဗုဒ္ဓေါ ...”

ဦးတိုး မျက်လုံးပိုပြူးရပါသည်။ သူ့ရဲ့အမေ ဒေါ်ခင်ဦးသည် သားအရင်းဖြစ်တဲ့ သူထက် ချွေးမဖြစ်သူ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာကို အရမ်းချစ်သည်။ မဝိဇ္ဇာနဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးဆိုတာကလည်း “မေမေ” “သမီး” နဲ့ စည်းလည်း စည်းလုံးလွန်းသည့် ချွေးမနဲ့ယောက္ခမ။ ဒီထက်ဆိုးသည်း ဗြဟ္မာဦးခေါင်းကိုမှ မြေပေါ် ချမိခဲ့သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား။ ငယ်ထိပ်တော့ မီးလောင်ပြီထင်တယ်”

“အခုမှ ... ငယ်ထိပ်တွေ၊ နှာခေါင်းတွေ မီးလောင်မနေနဲ့”

အမေရဲ့ အချစ်ဆုံးမြေး၊ အမေဒေါ်ခင်ဦးရဲ့ အသားတုံးကိုမှ သန့်သွားပက်မိသည့် ကျုပ်ရဲ့အဖြစ်လို့ ငိုချင်းချပစ်လိုက်ချင်သည် လို့ ဦးတိုး ပြောချင်မိသည်။ အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်မှ ထွက်လာတော့ အမေက တရားစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။ ဦးတိုးက တရားစာအုပ်ကို လှမ်းမြင်ပြီး စိတ်ထဲက ဆုတောင်းနေပါသည်။

“တရားပေါက်ပြီး ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်လွှတ်သည်၊ ခံနိုင်ပါစေ ဘုရား”

“အမေ ...”

ဒေါ်ဝိဇ္ဇာက နားရွက်လိမ်ထားတာကို လွှတ်လိုက်တော့ ဦးတိုး ခမျာ ရဲတွတ်နေသော နားရွက်ကို ပွတ်သပ်နေရပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာတွေ ဖြစ်နေတာတုန်း”

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ဒီမှာလေ .. ကိုတိုးပေါ့ မေမေရယ်”

ယောက္ခမဖြစ်သူ ကျွန်တော့်ရဲ့အမေဘေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြောလိုက်ကတည်းက အမေ ဒေါ်ခင်ဦး တရားစာအုပ်ကို ဘေးမှာ ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငြိမ်မူသည် ပို၍ ဆိုးရွားသွားပြီလို့ ထင်လိုက်ပါပြီ။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလဲ၊ ညက နောက်ကျတာ အနည်းအဝေးကြောင့် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒါထက်ဆိုးတယ် မေမေရေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မေမေမြေးအလိမ္မာလေးကို အပြစ်မရှိအပြစ် ပြီး ကြည့်မရဖြစ်နေတယ်”

“ဘာ ... မောင် ... တိုး

“ခင်ညာ

ဇက်ကလေးပုပြီး သူ့လေသံပါ ပြောင်းသွားသည်။ အသက် ရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် သူ့အမေ ဒေါသက နုပျိုနေသည်။

“မင်းက ငါ့မြေးကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတယ်”

“ဟို ... ဟိုလေ ... မေမေရယ်၊ ဟိုဒင်းပြုပြီး ဟိုဟာဖြစ်မှာ လို့”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း မောင်တိုး”

ရွှေသမင်ဇာပေ

ဦးတိုး တွန့်သွားပါသည်။ မိခင်ကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေကို ဦးတိုး ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ ရုံးမှာ ဟိုလူဟောက်၊ ဒီလူဟောက်နဲ့ အိမ်ရောက်ရင် သူရုံးက ပြာတာအဆင့်လောက်တောင် သူ့မှာမရှိ။

“ငါ့မြေးလောက် လိမ္မာရေးခြားရှိတာ ငါ့မြေးပဲရှိတယ်”

လိမ်တာမှ ကျွန်တော့်ကို ပိုးစိုးပက်စက်ပဲလို့ ပြောချင်ပေမယ့် မပြောထွက်ခဲ့။ သူ့ဘဝက နိုင်ငံကြီးနှစ်နိုင်ငံကြားက မြေဇာပင် အစမ်းသပ်ခံနိုင်လေးလို့ ...။

“အားအားရှိ မင်းမှာ ငါ့မြေးပဲ အပြစ်ရှာ အပြစ်ပြောနေရအောင် မင်းအချိုးတွေ ကြည့်ပြင်နော်”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် အမေ၊ ကျွန်တော်က သားကို စည်းကမ်း ရှိအောင်၊ အပေါင်းအသင်း မှားမှာစိုးလို့...”

“တော်စမ်း၊ မင်းအပြင်က မင်းမိတ်ဆွေတွေအကြောင်း မပြော နဲ့၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲက မင်းနဲ့ပေါင်းတဲ့ ဟိုဓမ္မာရုံက လူကြီးလူကောင်း တွေဆို ပိုဆိုးသေး”

ဒါ သူ့သား ရာဝတ္ထလက်ချက်လို့ ဦးတိုးသိလိုက်ပါသည်။ စိတ် ထဲမှာ ကျလိကျလိနေအောင် ဒေါသထွက်နေပေမယ့် အမေ့ရှေ့မှာ တော့ ...

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဘာမှ ဟဲ ဟဲ ဟဲ လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောလိုက်တော့ ရပ်ကွက်လူ

ကြီး၊ ဓမ္မာရုံလူကြီး အမည်ခံနေတယ်၊ ဘာ...ကတ်တီမိဆိုလား...”

“ကာရာအိုကေပါ မေမေ”

“အဲဒီအခန်းထဲကို သွားတယ်ဆို၊ အသက်တွေကဖြင့် ဘိုးဘွား ရိပ်သာရောက်တော့မယ်၊ လုပ်တော့ ဘုရားလူကြီး၊ ပြောတော့ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲတွေ၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပလူးပလဲပြီး အစ်ကိုကြီးတွေ ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆို၊ အခန်းကျဉ်းလေးမှာ အရည်လေးတမြမြသောက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲကလူငယ်တွေနဲ့တော့ တစ်စက်မှ မတည့်ဘူး၊ ဟိုနေ့က တင်တင်တို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ လင်မယားချင်းရန်ဖြစ်သံတွေ ကြားခဲ့တယ်”

သူ့အမေကို CCTV, ITV တို့မှာ သတင်းထောက်အဖြစ် ထားရင် ကောင်းမလားလို့ ဦးတိုး စဉ်းစားမိသည်။

“သမီးတောင်မသိဘူး၊ မေမေရယ်”

“ညည်းက ညည်းအလုပ်နဲ့ ရှုပ်နေတာကိုးအေ”

ဒေါ်ခင်ဦးက မျက်မှန်ပင့်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာတဲ့၊ အသက်ကြီးမှ ကမြင်းကြောထတယ်ဆိုလား၊ တင်တင်အော်နေတာ၊ သူ့ယောက်ျားကိုသိန်းအကြောင်းလဲ ညည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ သူနဲ့တွဲတဲ့ ဟိုဘူးသီးကြော်မျက်နှာနဲ့လူ မြခိုင်ဆိုတာ ကလဲ ညည်းလဲ အသိ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ့ရင် ငါ့သမီး လေးက တော်တော်အရွယ်ရောက်နေပြီပဲဆိုပြီး ခေါင်းကနေ သပ်-”

တာ၊ ကန်တော့ပါရဲ့၊ ဒီလူတွေပါမှတော့ ညည်းယောက်ျားက မပါ
တော့ဘူးတဲ့လား၊ လမ်းထဲကလူငယ်တွေကျတော့ ဟိုကောင် ဆိုး
တယ်၊ လူရမ်းကားတွေ ပြောထုတ်တယ်၊ မောင် ... တိုး”

“ဥာ ... အဲ ... ဗျာ ... အမေ”

“ရှေ့ဆက်သတင်းရလို့ကတော့ မင်း ငါ့အကြောင်း သိတယ်
နော်”

“ဟုတ် ... ကဲ့”

သူ့အသံက တိုးတိုးလျလျလေး။ ဪ ... အိမ်ထောင်ဦး
ဘဝက အိမ်ထောင်ကြွက်စုတ်အဆင့်သာ ရှိပါလားလို့ တရား
ဘဲ ဘုရားတခဲရပါသည်။

ဘေးခြံက ညီမဝမ်းကွဲ တိတိရဲ့အင်းခွေး (ပေါကြီး) ရဲ့
စားကြွင်းစားကျန်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်က
ရွှေဝါကြီးရဲ့ ငါးအရိုးဖြစ်မည်ထင်သည်။ ငါးအရိုးစုက ခြံထောင့်က
မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ ပင်လယ်အော်သံထဲက ငါးရိုးလို၊ မိုနာ
လီဇာလို နှုတ်ခမ်းစေ့ပြုံးပြီး နေပူဆာလှုံနေပါသည်။ ဒီအခိုက်
ခြံစည်းရိုးထောင့် သရက်ပင်ကနေ နင်ဂျာဝတ်စုံနဲ့ မျက်လုံးနှစ်စုံသာ
မြင်ရသည့် ကျီးကန်းတစ်ကောင်က သူ့ကိုယ်သူ မိနစ်ကိုးဆယ်
ကျော်လို့ ဒဏ်ရာရ အချိန်နှစ်မိနစ်မှာ (ဝမ်းဇီးရိုး)နဲ့ ပွဲကို သိမ်းနိုင်
မည်လို့ ထင်ပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ချေပဂိုးကို
သွင်းဖို့ချောင်းနေသူက ဖေဖေ အလုပ်အကိုင်တည်မြဲရေးအတွက်
(ဘဆရာ) ယတြာပေးထားသည့် တိုက်ကြက်ကြီး (ဂိုတစ်)။

ရီဟစ်က တရုတ်သိုင်းကားထဲက မင်းသားတွေလို လေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပြေးလာတော့ ကိုရွှေနှင့်ဂျာ (ကျီးကန်း) ခမျာ ထွက်ပြေးရရှာသည်။

ရီဟစ်က ရန်သူနယ်မြေကို တိုက်ခိုက်ပြီး ရွှံ့စမှီးပေးကာ ဟန် ရေးပြနေသည့် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လို အမောက်တထောင် ထောင်နဲ့ ဟန်ရေးပြတုန်း ရှိပါသေးတယ်။ ရီဟစ်ကို အမြဲချောင်း နေသည့် အိမ်က ကြောင်ကြီးရွှေဝါ (ဗန်ဒီန်း) က လှမ်းခုန်အုပ်ပါ သည်။ ရီဟစ်ကလည်း ဘယ်ခေမျီမလဲ၊ ကြက်တို့ပညာ မနေသာ ဆိုသလို (ကတော် ကတော်) အော်ပြီး ထွက်ပြေးပါတော့သည်။

ဒီငါးရိုးလေးရဲ့ဘဝက နိုင်ငံပေါင်းစုံလက်ထဲကျရောက်နေတဲ့ ဟိုအရင်အခါက တရုတ်ပြည်လို ဘဝလေးပါ။ လက်ရှိအခြေအနေ မှာတော့ ရွှေဝါ (ဗန်ဒီန်း) ရဲ့ လက်ထဲမှာပါ။

ဒီအချိန်မှာ ရွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရတယ်။ ခေါင်း တမော့မော့နဲ့ မာန်စောင်လို့ ခဏပိုင်းအချိန်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ရွှေဝါ အမြီးလေးတရမ်းရမ်းနဲ့ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနဲ့ လစ်ပြေးပါတော့ တယ်။

တိတိရဲ့ အင်းခွေး (ပေါကြီး) ကိုတော့ ဒီအနီးအနားဝန်းကျင်က တိရစ္ဆာန်တွေ ကြောက်ကြသည်။ ဒါပေမယ့် ပေါကြီးက တကယ့် ငပေါခွေးကြီးပါ။ သူ့ရှေ့ကအစာကို အင်အားသေးတဲ့ ဘယ်

အကောင်တွေ လာစား လာစား ပါရမီထူးကဲစွာ သဘောထားကြီး စွာ နေပြတတ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် စိတ်တိုလာရင်တော့ တိတိနဲ့ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ထိန်းချုပ်လို့မရ။

ပေါကြီးက ကြွကြွရွရွနဲ့ ခန့်ခန့်ထည်ထည် မြက်ခင်းပေါ် လျှောက်လှမ်းလာပါတယ်။ ကျွန်တော်က မြက်ခင်းအစပ်ဒန်းပေါ် ကနေ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်နဲ့ လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ ဒီကောင်ကြီး ငါးစပ်ထဲမှာ ကတ်ထူစက္ကူလိုလို အဖြူရောင်စာရွက်တစ်ခု ကိုက်ချီ ဟတာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်တော့ ဒီကောင်ကြီး တစ် ဟုန်ထိုး ပြေးလာပြီး ရှေ့ခြေနစ်ချောင်းမြှောက်ကာ ကျွန်တော့်ရင် ဘတ်ပေါ် လက်တင်ပြီး စက္ကူဖြူကို လွှတ်ချသည်။ မျက်နှာကို လျှာ နဲ့သပ်တော့ လက်ကာတာပြီး

“နေပါဦးကွာ၊ ဟေ့ကောင် ... ဆင်းစမ်း”

ပေါကြီးက အကင်းပါးသည်။ ပြန်ဆင်းကာ ခုနနေရာဆီ ပြန် လှည့်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ် ပြုတ်ကျလာတဲ့ စက္ကူ ဖြူကို ကြည့်တော့ ဖိတ်စာအိတ်တစ်အိတ် ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် ကော်ဖီခွက်ကို ဘေးမှာချကာ ဖိတ်စာကို ဖွင့်လိုက် တယ်။ ဒီကောင် အခုတလော ဘယ်ကဘယ်လို ချီလာသလဲမသိ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲဆွဲလာတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ကျွန်တော့်ဆီ

ဘရာစီယာတစ်ထည် ဆွဲလာပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့လို့
မေမေက တစ်မျိုးထင်ကာ ပြဿနာတက်ခဲ့ရပူးသည်။

အခုလည်း ကြည့်စမ်း။

“ဟင်”

တဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်ယူနေသည့်လက်က ရပ်တန့်သွားရ
သည်။ လေးပြေတွေသည် တစ်ယောက်တည်း ကြားသာရုံ ဂီတကို
သစ်ရွက်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထိခတ်ပြီး ဖန်ဆင်းခဲ့သလို

ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးက အလှတရားတွေ မျက်ဝန်းတစ်စုံ
မှာပေါင်းစပ်လို့။ အဆုံးထိ မထုတ်ရသေးခင် ကျွန်တော့်ရင်တွေ
မောဟိုက်နေသည်။

မျက်ဝန်းတစ်စုံသာ မြင်သာရုံ ဆွဲထုတ်ရင်း လက်အစုံက ရပ်
တန့်နေသည်။

သိပ်လှပတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံရဲ့ ညှို့အားက လေးပစ်ကောင်း
တဲ့ စစ်သည်တော်လို။

ပြီးနေပေမယ့် အေးမြနုအိတ် တွေးမှုနဲ့မူနဲ့ ဝင်းလက်ထုံမွှမ်း
ထားတဲ့ မွေးနေ့ဖိတ်စာ ...။ ပြီးတော့ လှပတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။

ကျွန်မရဲ့ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ကို ဖိတ်စာနဲ့တကွ
ကြွရောက်ခဲ့ပါရန် ဆန္ဒပြုမိပါတယ်

ဝတ်ရည်ချိုချို

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဓာတ်ပုံရှင်ဟာ ပန်းနုရောင်ဝတ်ရည်တွေနဲ့
ဖြယ်မှုန်းထားတဲ့ နတ်ဘုရားတွေ ဖန်ဆင်းတဲ့ ဆန္ဒသစ်နတ်သမီး
ဆိုတာ ကျွန်တော့်ရင်ကို လာကတိပြုခဲ့ပြီ။ ဒဿဂီရိဂုံရာကို သီတာ
ဒေဝီရဲ့ ဖိတ်ကြားလွှာက စမ်းချောင်းလေးနဲ့အတူ ပါလာခဲ့တယ်။

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ရာဝဏ္ဏဆီသို့ ခေတ်သစ်သီတာဒေဝီ
မွေးနေ့ဖိတ်စာကို (ပေါ့ကြီး) က သယ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။

မင်းကို ဒီနေ့ အမဲရိုးနဲ့ ကောင်းကောင်းဂုဏ်ပြုမယ်၊ စိတ်ချ ..
ပေါ့ကြီးရေ။

“ဒါဆို ဝတ်ရည်ချိုချိုက သီတာဒေဝီလက်သစ်ပေါ့”

အစားနဲ့ပါးစပ်နဲ့ နာရီဝက်လောက်ပြတ်ဖို့ဆိုတာ အိပ်ချိန်တစ်ချိန်ပဲရှိသည့် ငါးစီးရှင် ဂုတ်တက ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးကို စိမ်ပြေ နပြေ အခွံနွာ ပါးစပ်ထဲထည့်ရင်း မပီမသ ပြောသည်။

ငါးစီးရှင်ဂုတ်တဆိုသူမှာ ရာဝဏ္ဏရဲ့ ဖွားဖက်တော်ဖြစ်သည်။ ဓန္ဒာကိုယ်က စည်ပိုင်းလောက်ရှိပြီး ဝတုတ်ဟု ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်သော ဂုတ်တကို ဘော်ဒါအပေါင်းအသင်းတွေက ဒီထက်ပိုထူးခြားအောင် သူ့အဖေ အငှားကား ငါးစီးထောင်ထားတာကို ရည်ညွှန်းပြီး ငါးစီးရှင် ဂုတ်တဟု ဘွဲ့တံဆိပ်တော် အပ်နှင်းသည်။

နောက်တစ်ကောင် အဲလေ အမြီးမပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်တော့မှ အငြိမ်မနေနိုင်သည့် အရပ်ပုသလောက် စိတ်ရှည်သည့် လှပ ခေါ်

ပဂျူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပရော်ဖက်ဆာ ပဂျူလို့ အမည်ပေးထားသည်။ ဒီကောင်တွေ နာမည်အရင်းတွေဖြစ်သည့် နာမည်လှလှလေးတွေ ချစ်ဦးမောင်တို့၊ စန်းသော်တာတို့ဆိုတာ သူ့အဖေအမေတွေတောင် မခေါ်တော့ပါ။ ငါးစီးရှင်ဂုတ်တရဲ့အကျင့်က အစားအသောက်ကို ခုံမင်ခြင်းဖြစ်သလို ပရော်ဖက်ဆာပဂျူရဲ့အကျင့်က ဟိုဟာစမ်းသပ်၊ ဒီဟာစမ်းသပ်နဲ့ စမ်းသပ်တတ်တဲ့အကျင့်ဖြစ်သည်။

စကားမစပ်ဆိုရသော် ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်တစ်ချို့ကို ကျွန်တော် ရွေးပြောရပါဦးမည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိမည်ထင်သည်။ အိမ်မှာ အဖေနဲ့အမေ အပြင်သွားနေချိန်၊ အချိန်အခါကို ချောင်းနေသော ပဂျူက အိမ်က ရေအုတ်ကန်ကြီးကို ဆို့နဲ့ မရမကဖောက်ပါတော့သည်။ ပြီးတော့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ စက်ဘီးဒိုင်နမိုကို ပန်ကာတပ်၍ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးသုံးမီးသီးနဲ့ မီးကို လင်းစေသည်တဲ့လေ။ ကမ္ဘာကျော်လောက်တဲ့ တီထွင်မှုအတွက် သူ့အဖေက အိမ်ပြန်ရောက်လို့ တွေ့မြင်တဲ့အခါ ကြိမ်လုံးနဲ့ ဆော်ပါတော့သည်။ ဒုတိယအကြိမ် အမှတ်မရှိစွာ ထပ်မံစမ်းသပ်ချက်က ဤသို့ ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အဖေနဲ့အမေက ဘယ်မှမသွားပါ။ မသွားတဲ့အခါ စမ်းသပ်ချက်တွေကို အမြဲစိတ်ကူးလေ့ရှိတဲ့ ပဂျူက အခုလို ကြံစည်ပါတော့သည်။

ပဏ္ဍိတရဲ့အဖေ ဦးသော်တာက သော်တာလမင်း အမည်ရှိ
 ယောက်ျားစီးသားရေဖိနပ်လုပ်ငန်းကို တည်ထောင်ထားသည်။
 အိမ်ရဲ့နောက်ဖက်မှာ ပေလေးဆယ် ပေမြောက်ဆယ်ရှိတဲ့ ဂိုဒေါင်
 သဘောမျိုး တည်ဆောက်ထားပြီး နွားသားရေတွေကို လှောင်ထား
 လေ့ရှိပါသည်။ ဖိနပ်လုပ်ငန်းကိုလည်း ဤဂိုဒေါင်ထဲမှာပဲ အလုပ်
 သမားတွေနဲ့ လုပ်လေ့ရှိသည်။ ဂိုဒေါင်စောင့် ကိုမြကြီးကလည်း
 အရက်မိုးသောက်လေ့ရှိတာကို ပဏ္ဍိတက သိသည်။ ညဉ့်နက်လို့ ကိုမြ
 ကြီး မူးမူးနဲ့အိပ်ပျော်နေချိန် ပဏ္ဍိတက သူ့အဘိုး နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး
 လက်ထက်က ရှားရှားပါးပါးကျန်ခဲ့သည့် ကျည်ဆန်ခွံနဲ့ ယမ်းမီးခြစ်
 တို့ကို သယ်ဆောင်လာပြီး ဂိုဒေါင်ရှေ့ကွက်လပ်မှာ ကျည်ဆန်ခွံကို
 အမွှေးတိုင်တုတ်တံနဲ့ တွဲချည်၍ ကျည်ခွံထဲကို ယမ်းမှုန့်တွေ ခြစ်
 ထည့်ပါသည်။ ပြည့်သိပ်သွားတော့မှ ညနေက ရေနံဆီထဲ ထည့်
 စိမ်ထားတဲ့ မီးစာကို ကျည်ခွံထဲ ဖယောင်းနဲ့ပိတ်ပြီး မြေမှုမ္မမှာစိုက်
 ကာ မီးရှို့လိုက်ပါသည်။

အပိုလို လွန်းပျံယာဉ်တီထွင်မှုကို အားကျသည့် ပဏ္ဍိတရဲ့စမ်း
 သပ်ချက်က အောင်တော့ အောင်မြင်ပါသည်။ ကျည်ခွံက နှီးခနဲ
 ကောင်းကင်ပေါ် ပျံတက်သွားပြီး လောင်စာကုန်လို့ မြေပေါ်ပြန်ကျ
 တဲ့အခါ ဂိုဒေါင်သွပ်မိုးပေါ်ကျ၍ အသံကြားတဲ့ အိမ်သားတွေနီး
 ပြီး ဒုတိယအကြိမ် ကြိမ်ဒဏ်ကို ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါ

ဘောသည်။

ငါးစီးရှင်ဝတုတ်ကတော့ ဤသို့မဟုတ်။ အစားအစာကို
 စမ်းသပ်တွဲစပ် စားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘဲဥနဲ့ဖရဲသီးလို တွဲ
 စားထားတာမျိုးတွေ ရှိတတ်၍ ဆေးရုံကဆရာဝန်တွေ ဒီကောင်
 ရောက်လာရင် ဘာလုပ်လာမလဲဆိုတာ ကြိုတင်ရိပ်မိနေခဲ့ပါသည်။
 အခုလည်း ပေါကြီး သယ်ဆောင်လာတဲ့ ရွှေရုပ်လွှာဖိတ်စာကို
 ဒီကောင်တွေကို ပြ၍ တိုင်ပင်နှီးနှောမိသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ပြေး
 ကြည့်မှ ဒီအပေါင်းအသင်းတွေပဲ ရှိတာမဟုတ်လား။

ရီဝေလဲ့ပြာနေတဲ့ အနက်ရောင်မျက်ဆံတို့သည် ကျွန်တော့်
 အမြင်မှာ ပန်းနုရောင်သမ်းနေသလို နူးညံ့ခြင်းအလှလို့ ခံစားမိသည်။
 ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ သူမရဲ့အလှကို ဖွဲ့ဆိုရလျှင်
 ပန်းနုရောင်အကွေ့တွေနဲ့ ထုံမွှမ်းနေမှာ သေချာပါသည်။

“သူ့အကြောင်း ငါ သိချင်တယ် ပဏ္ဍိတ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ပဏ္ဍိတက လက်ပျောက်တစ်ချက်
 ဘီးသည်။

“အိုကေ၊ အချိန်ဆယ်မိနစ်ပေး”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။ ပဏ္ဍိတက သူ့ဟန်းဖုန်းကို
 ဖွင့်ပြီး နံပါတ်တွဲတစ်ခုကို နှိပ်ပါသည်။

“ဟဲလို ... အောင်နက်လား”

ပဏ္ဍိတကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရယ်မိကြသည်။ ဒီကောင်
တာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့ သိပါသည်။ အောင်
နက်ဆိုသည့်ကောင်က အမည်ရင်း အောင်အောင်ဖြစ်သည်။
အင်တာနက်၊ ပုဂံနက်တို့ကို အားကျ၍ အောင်နက်လို့ သူ့ကိုယ်သူ
အမည်ပေးထားသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ရှာဖွေမှုအတွက် မင်း ဆယ်မိနစ်အတွင်း
ရာဝတ္ထုရဲ့ လင်္ကာဒီပကို ကြွဲ့ခဲပါ ဒါပဲ ပုံ ပဏ္ဍိတ မင်းယောက်ဖလောင်း”

ပဏ္ဍိတရဲ့ တည်တည်တံ့တံ့စကားကို တစ်ဖက်က အောင်နက်
အခံရခက်မှာ သေချာပြီး အပိုဆုကြေးအဖြစ် ဆဲသံဆိုသံလေးတွေ
ပို့လွှတ်မှာ ကျွန်တော်သိနေပါသည်။

တကယ်တမ်းတော့ ဆယ်မိနစ်မကြာပါဘူး။ ကိုးမိနစ်နဲ့ စက္ကန့်
သုံးဆယ့်ခြောက်စက္ကန့်အစွန်းမှာ ဒီကောင် သူ့ရဲ့ ချက်ပလက်စေတ်
ဟောင်းကားကြီးနဲ့ ရောက်ချလာပါသည်။

ဆဲပင်တိုတိုကို ဂျယ်တစ်မျိုး လူးထားပြီး မိုးကြိုးပစ်ကေနဲ့
အနက်ရောင်ကွဲကော်ကင်း မျက်မှန်အကြည့်နဲ့ ဒီကောင်ရဲ့လက်မှာ
လက်ဆွဲ Lap Top လေးကိုဆွဲရင်း ကားပေါ်က ဆင်းလာပါသည်။

“ဟလို မစ္စတာအောင်နက်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသွားပါတယ်”

ပဏ္ဍိတရဲ့ မိတ်ဆက်သံလိုလို၊ မိတ်ဆက်သံလိုလိုစကားကြောင့်
အောင်နက်က

“မင်းကြီးတော် ဝမ်းသွားရမှာလား၊ ရွေးတစ်ကောင်သား”

အောင်နက်ရဲ့ ပြစ်ပြစ်နုနုနုဆဲသံကို ပဏ္ဍိတ ပန်းနဲ့ပေါက်
သလား အောက်မေ့ရအောင် အပြုံးမပျက်ရှာ။ အောင်နက်က
ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ ခြံဝန်းတောင့်ဟ အပင်အောက်ကို လျှောက်
လာရင်း စုံတစ်စုံကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဆိုပါဦး”

ကျွန်တော်က ပဏ္ဍိတကို မေးဆတ်အချက်ပြတော့ ပဏ္ဍိတ သိ
လိုသည့် အချက်အလက်တွေကို ဝေဝေဆာဆာဖြစ်အောင် ခြေဟန်
လက်ဟန်နဲ့ ရှင်းပြရှာပါတယ်။

အောင်နက်ကလည်း မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေး
သုံးလေးပင်ကို ပွတ်သပ်ရင်း မော့ဆတ်အကြီးအကဲစတိုင်နဲ့

“အိုကေ ... ရပြီ”

Lap Top ကို ဖွင့်ထောင်ကာ စားပွဲပုလေးပေါ် တင်သည်။
သူ သိလိုသည့် အချက်အလက်တို့ကို ပဏ္ဍိတနဲ့တိုင်တိုင် မေးသည်။
ဟိုလျှောက်နှိပ်၊ ဒီလျှောက်နှိပ်ပြီးသည့်အခါ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်
သပ်ပြီး သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်၍

“ကဲရပြီ”

မော်ဒီတာ ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်လာသည့် အချက်အလက်
တို့ကို မေးဆတ်ညွှန်ပြရင်း အောင်နက်က ပြောသည်။ Lap Top

တင်ထားသည့် စားပွဲရှေ့မှာ ဝတ်တက ခူးထောက်ကာ ဖန်သားပြင် ပေါ်က စာသားတွေကို အသံထွက်ဖတ်ရှုနေပါသည်။

“ဝတ်ရည်ချိုချိုရဲ့ အခြားနာမည်ကစစ်ခုက နန်းသက်သက်ဝေ တဲ့၊ သူ့မှာ အစစ်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဝတ်ရည်စိမ်းစိမ်းတဲ့”

“ဘယ်လို”

ညွန့်တော့်ရဲ့ အာမေဇိုတ်သံကြောင့် အောင်နက်က ခေါင်း ညိတ်ပြူးသည်။

“ဝတ်ရည်ချိုချိုရဲ့အလှကို အေးမြငြိမ်းချမ်းခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ရင် ဝတ်ရည်စိမ်းစိမ်းရဲ့အလှကို မာကျောခက်ထန်ခြင်းအလှလို့ အဘိဓာန်ထုတ်ရမှာပဲ”

အ နက်ပါးစပ်က လူစကားထွက်လာပါလား”

ပဏ္ဍိတကားကြောင့် ဟိုကောင်က မကျေမလည် ကြည့်သည်။

“ဖုန်းလာတယ် အစ်ကိုလေး”

ဒီမိက ဗာရာဏသီ ဝေယျာဝစ္စ ဟိုခိုင်းဒီခိုင်း အေးမိက လာ

တဲ့ ဝတ်တက

နုံးပဲလာလာ၊ ဖွင့်ပဲလာလာ စားစရာပါဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဒေးမိက ဝတ်တကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်

ကို ဝင်ပြီး ဖုန်းရှိရာကို သွားသည်။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်တော့...

“ဪ... မင်းကိုး၊ ပြော... ပြော မီးရိုးဖိုး”

တစ်ဖက်က ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်သည်။ စိမ်းလန်း

စူးရှတဲ့ လတ်ဆတ်ခြင်းမျက်ဝန်းနဲ့ မိန်းကလေး။

“စိတ်ချပါ၊ မင်းဘက်က သေချာတယ်နော် မီးရိုးဖိုး”

ဖုန်းကိုချ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲ ထိုးထည့် ပြီး ခြံထဲကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး

“ကဲ .. ဆက်ပြောပါဦး အောင်နက်”

အောင်နက်က လက်ပံတော့ မီးခိုးရောင်ဖန်သားပြင်ကို ပြန်ငုံ ကြည့်ရင်း

“သူတို့မြို့ရိုးက”

“ဘာလဲဟ”

အောင်နက်စကားကြောင့် အားလုံးက ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။ အောင်နက်ကိုယ်ငိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပါပဲ။

Lap Top ကို ပြန်ငုံကြည့်ရင်း

“ဘွားတေး ငါ အတိုကောက်မှတ် လောသွားလို့ သူတို့မျိုးရိုးက တော်ဝင်မျိုးရိုးတဲ့”

“တော်ဝင်ဆိုတော့ တင်ဝေါ် ပေါ့၊ တင်ဝေါ် ဆို ဘင်ဇော်ရဲ့အစ်မ ဖြစ်မယ်”

“နေပါဦး ပဏ္ဍိတရယ်၊ စကားစပါယ်ရှယ်ပြောနေတာ ဒီလိုကွာ

“ဘီလိုကရော”

“ဝုတ် ... ဟ”

အောင်နက်ရဲ့ မျက်လုံးပြူးပြီးအော်သံကြောင့် ဝုတ်တက
မြင်းဟီသံနဲ့ ရယ်သည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဝင်ပါရပါသည်။ အိမ်
သာကို မဆိုလိုပါ။

“နေမမ်းပါဦး ဝုတ်တရား ပြော ... ပေါ့ကြီး.. အဲလေ ... အောင်
နက်”

ကျွန်တော်တောင် စကားမှားသွားမိသည်။ အောင်နက်က
ရှုသုံးသုံးနဲ့

“တော်ပြီကွာ မပြောတော့ဘူး”

“တူ .. နယ် .. ချင်းကလဲကွာ”

ပဂျူက အခုလိုချော့တော့မှ အောင်နက်က စိတ်ကောက်နေ
တဲ့ မိုနာလီဇာမျက်နှာထားနဲ့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြောသည်။

“တော်ဝင်မျိုးရိုးဆိုတာ သူတို့မျိုးရိုးက နန်းစဉ်နန်းဆက်တွေ”

“ဪ ... အစဉ်လိုက် နမ်းကြရတာကိုး၊ ပွတာပဲ”

ပဂျူစကားကြောင့် အောင်နက်မျက်နှာက မသက်မသာဟန်
ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေဟ”

“ဪ ... တို့သူငယ်ချင်း မင်းမျိုးနဲ့ သူညီမ မိနွယ်တို့မျိုးရိုး

လား”

ဝုတ်တစကားကြောင့် အောင်နက်မှာ ချော်လဲနေတဲ့ကြားထဲ
အပေါ်က အထုတ်ပြုတ်ကျခံရသူလို

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟို သန့်လျက်ကိုင်တာ ဘာလဲ”

“ဪ ... ပန်းရံဆရာ”

ဝုတ်တစကားကြောင့် အောင်နက်ကလွဲလို့ ဝိုင်းရယ်ကြ
ပါသည်။ အောင်နက်ခမျာမှာတော့ ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း ...

“ငါတော့ ရူးချင်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အဘွားတွေက ကုန်း
ဘောင်ဆိုလား၊ ပင်းယဆိုလား၊ အဲဒီခေတ်ထဲက ဘုရင့်ဆွေစဉ်မျိုး
ဆက်လို့ ပြောတာကွာ”

“ဪ .. ဂလိုလား”

အခုမှ အောင်နက် သက်ပြင်းချရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဘွားရဲ့ အမေရဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ဓယ်မက
အဲဒီခေတ်တုန်းက ဘုရင်ရဲ့ ဆယ်ယောက်မြောက်မိဖုရားရဲ့ ညီမ
နစ်ဝမ်းကွဲ ဆိုလားပဲ”

“ဪ ... တော်တော်ကြီးမားတဲ့ မျိုးရိုးပဲ”

ဝုတ်တက အခုလို မှတ်ချက်ပြုပါသည်။

“အဲဒီခေတ်တုန်းက ဘာလဲဆိုတော့”

အောင်နက်က Lap Top ပြန်ကြည့်ပြီး

“အဲဒီတုန်းက နေပြည်ကော်ကြီးတွေ မွှာတွေ”

“ဘာလဲ .. မွှာတွေ”

“မသိဘူးလေ၊ ငါလဲ မှတ်ထားတာကို ပြောတာ”

“မွန်ဂိုတွေ ဖြစ်မှာပါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အောင်နက်က သွားဖြဲလေးနဲ့ ရယ်ရင်း

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ လောသွားလို့၊ ညီမနစ်ဝမ်းကွဲရဲ့ ယောက်ျားက စပ်စလူးရွာသူကြီး ဦးငရုတ်သီးက သူနယ်မှာ ဦးဆောင်ပြီး နယ်ချဲ့မွန်ဂိုတွေကို တော်လှန်တာတဲ့”

“မင်းဟာက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘူးလေ၊ ငါသိတဲ့ အချက်အလက်ပဲဟာ”

“အစမ်းပါဦး”

“အခုရင်က ပဏ္ဍိတရာမစပ်စလူးဘွဲ့ကို ဦးငရုတ်

“... က တုန်းကြီးကျောင်းနာမည်ကြီး အောင်

နက်ရ”

“ဟေ့ကောင် ပလူ၊ ငါသိတဲ့ အချက်အလက်ပဲ ငါပြောတာ”

“ဆက်စမ်းပါဦး”

“ဒီဟာမလေးတွေရဲ့ အတိုးကလဲ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်

ဘူးကွ”

“ဗုဒ္ဓေါ၊ မင်းက ဘယ်လိုသိတာတုန်း”

မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး ကျွန်တော်မေးတော့ အောင်နက်က ပျာပျာသလဲနဲ့

“ဟေ့ကောင် ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ မျိုးရိုးကိုပြောတာ၊ ဒီလိုကွာ၊ သူ့အဘိုးက နောက်ဆုံးမင်းဆက် သီပေါမင်းလက်ထက် မှာ ရှမ်းပြည်နယ်စော်ဘွား ဦးဗဟာဒူးရဲ့ ...”

“ဟေ့ကောင် အဲဒါ ရွှေခေတ်က ဘောလုံးသမားဟောင်းကြီးကွ”

“မသိဘူးကွာ၊ မှတ်တမ်းအရပဲ”

“ပြောကွာ”

“ရှမ်းပြည်နယ် အလယ်ပိုင်း”

“ဟေ့ကောင်၊ တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်းပဲ ကြားဖူးတယ်”

“မှတ်တမ်းထဲမှာ အလယ်ပိုင်းပဲ ရေးထားတာ”

ဒီတစ်ခါ စိတ်ညစ်ရသူက ကျွန်တော်တို့ ...။

“ရှမ်းပြည်နယ်အလယ်ပိုင်းမှာ လေးခွဆွဲကိုင်ပြီး တော်လှန်ခဲ့တာတဲ့၊ ရှမ်းပြည်နယ်စော်ဘွား စပ်ဗဟာဒူးဆိုတာ နာမည်ကြီးပေါ့”

အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ဒေါင်းညိတ်ရပါသည်။

“ပိုက်ဆံကလဲ ကျိုကျိတက်ချမ်းသာ”

“ကျိုကျိတက်ဆိုတော့ ကျလိကျလိနဲ့ အပေါ်ကို လေးဖက်

ယောက်တက်တာလား”

“ဟေ့ကောင်”

အရေးယံ ပဂျူက ဝင်ဖောက်နေတော့ ကျွန်တော်က မျက်နှာ
ပြပြီး ထိန်းရပါသည်။

အောင်နက်က အရှေ့သွားပြီမို့ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဆက်ပြော
သည်။

“ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အဓိကကျတဲ့ စီးပွားရေးမှန်သမျှ သူ့အတွားနဲ့
မကင်းဘူး”

“ပြောင်းဖူးပြုတ်တို့၊ ရေခဲရေတို့ ...”

“နိုင်ငံခြားနဲ့လဲ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်”

“ဪ ... မလေးရှားကို ငဝ်ရည်တို့၊ တို့စရာတို့ ပို့တယ်
ထင်တယ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဂျပန်ကနေ သူ့မြေးအကြီး ဝတ်ရည်ချိုချို
ရဲ့အစ်မ ဝတ်ရည်စိမ်းစိမ်းဆိုလား ပြန်လာတယ်”

“ဝတ်ရည်စိမ်းစိမ်း ...”

“ဝတ်ရည်စိမ်းစိမ်းက မာနကြီးတယ်”

“သူမာနကြီးတာ ငါ့ရှဲ့တာလောက်ပဲ ရှိမှာပါ”

ဝုတ်တ က ဝင်နောက်သည်။

“ဝတ်ရည်ချိုချိုနဲ့ မကြာခင်စေ့စပ်ဖို့ လူတစ်ယောက်က မကြာ

ခင် နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမယ်၊ သူတို့နဲ့ ဆွေမျိုးနီးပါးတော်တဲ့ ရေ
နံ့သာမောင်မောင်ချက် ခေါ် ဂျင်မီချက်ကြီးဆိုတဲ့လူပဲ၊ (အာ)ဘွဲ့ရ
ဆိုပဲ”

“ဆာဘွဲ့ပဲကြားဖူးပါတယ်ကွာ”

အောင်နက်စကားကြောင့် ဝုတ်တက ကန့်ကွက်တော့ အောင်
နက်က မင်းဘာသိလဲ ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ...

“ဟေ့ကောင်၊ တော်တော်တုံးပါလား၊ မလဲဘုန်းတက္ကသိုလ်ရဲ့
လက်အောက်ခံ ရောင်ထုံးတက္ကသိုလ်ကြီးက အာဘွဲ့ပေးနေပြီကွာ”

“ဪ ... အေး .. အေး၊ မသိလို့ပါ အောင်နက်ရာ၊ မင်း သွား
တက်ရင်လဲ R အောင်နက်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးမှာပေါ့”

အောင်နက်က မြောက်ပေးလို့ မြောက်ပေးမှန်းမသိ၊ တဟဲဟဲနဲ့
သဘောကျနေပါသည်။

“သိပ်မကြာခင် မဉ္ဇူသကမြို့ကြီးထဲမှာ ဝတ်ရည်ချိုချိုရဲ့မွေးနေ့
ပွဲ ကျင်းပလိမ့်မယ်”

ဝုတ်တနဲ့ ပဂျူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

“ဒီပွဲက သူတို့နန်းစဉ်နန်းဆက်တွေ တွေ့ဆုံတဲ့ပွဲပဲ၊ အပြင်လူ
အဝင်မခံဘူး၊ ဖိတ်စာနဲ့တကွပေါ့ကွာ၊ နေပါဦး၊ မင်းက ဖိတ်စာကို
ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ”

အောင်နက်စကားကို ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်မိသည်။

“ကဲ ... အောင်နက်၊ မင်းဆီက အချက်အလက်တွေ သိရတဲ့ အတွက် ”

“မင်း ငါ့ကိုပြုစုမယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ပြန်ပြုစုရမှာ”

အောင်နက်မျက်နှာ ခွံ့မဲ့သွားသလောက် ကျန်နှစ်ကောင်က အမြူးသွားသည်။

“ဆရာကျောင်းတိုး ဘယ်သွားလဲ ကိုမြင့်”

ဆိုက်ကားတွေကို ဝေဝဲကြည့်ရင်း မေးမိတော့

“ဟိုမှာလေ မင်းဆရာ ...”

ကိုမြင့်က မေးဆတ်ပြရာ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ် ကနေဘယ်လို ရှာထားသည်မသိ၊ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုပေါ်မှာ မြေဖြူ နဲ့ ကျကျနနရေးနေသည့် ကျွန်တော်တို့၏ဆရာကြီး ကျွန်တော်၊ ပဏ္ဍနဲ့ ဝတ်တက ဆရာကျောင်းဆီလျှောက်လာတာ

“ကိုယ့်ဆရာ၊ ဘာတွေများရေးနေတာတုန်း”

“ရေးနေတာ တွေ့နေတာပဲ၊ ဘာအပိုစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ ချစ်သော ရာဝဏ္ဏရယ်”

ဆရာကျောင်းတိုးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်သည်။ ဆရာ
ကျောင်းတိုး ဆိုသူက သူ့အိမ်မှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနှင့် အဆင်ပြေပြေ
ပါ။ ဘွဲ့ကလည်း ရပြီးသား သို့ပေမယ့် အိမ်လုပ်ငန်းလည်း ဝင်မလုပ်
ဘဲ အိမ်က နိုင်ငံခြားလွှတ်တော့လည်း မသွား။ အခုလို ဆိုက်ကား
လောကကို ခြေစုံပစ်လက်စုံပစ် ဝင်ခဲ့သည်။ ဆရာကျောင်းတိုးက
သူ့အိမ်က ဗဟုသုတရရှိ နိုင်ငံခြားသွားသင့်သည် ပြောတော့ အခုလို
ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသွားပြီး ဗဟုသုတရှာစရာမလိုပါဘူး။
နိုင်ငံခြားသွားရင် တစ်နိုင်ငံတည်း သွားရမှာပေါ့။ အခု ကျွန်တော့်
ဆိုက်ကားပေါ်ကို နိုင်ငံခြားသွားတဲ့လူတွေ လာပြီး သူတို့အကြောင်း
တွေ ပြောသွားလိုက်ကြတာ ဆိုက်ကားနင်းပြီး နိုင်ငံခြားရောက်
သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဆိုက်ကားပေါ်ကို ဆရာဝန်တက်စီးရင် ဆေး
ပညာအကြောင်း သိရတယ်။ အင်ဂျင်နီယာတက်စီးရင် ဖန်တီးမှုတွေ
သိရတယ်။ ကဗျာဆရာတက်စီးရင် ကဗျာအကြောင်းသိရမယ်။ သူ့ခိုး
တက်စီးရင် သူ့ခိုးက သူ့ပညာအကြောင်းတွေ ပြောသွားရင် ခိုးနည်း
လေးတော့ နည်းနည်းပါးပါးသိရတာပေါ့”

ကဲ ... ဆရာကျောင်းတိုးဆိုတာ အဲဒီလိုတစ်ယူသန်ကြီးပါ။ အခု
လည်း ဆရာလက်ဆော့ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်မိပါသည်။
“အလိုရှိသည်

- (၁) ရုပ်ရည်ချောမော ပြေပြစ်ရမည်။ အနည်းဆုံး ရှာရာပိုတာ
လောက် ချောရမည်။
 - (၂) ဖြူဖြူကျော်သိန်းအသံနှင့် မာရစ်ကာရီ အသံလောက်ဆို
အဆင်ပြေသည်။
 - (၃) ဘာသာစကားသုံးမျိုး ကျွမ်းကျင်ရမည်။ အဓိက ကိုရီး
ယား ရုပ်ရှင်ကားများအား ဘာသာပြန်တတ်ရမည်။
 - (၄) ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစား ၃၄၊ ၂၄၊ ၃၆ ...
 - (၅) နှုတ်ခမ်းလှလှများအား ပိုင်ဆိုင်ရမည်။ ပင်ကိုနှုတ်ခမ်း
လှသူဖြစ်စေရမည်။
- (မှတ်ချက်။ ။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ဆုံးဆေး သဘာဝလွန်ကဲသော ပစ္စည်း
အကူအညီမပါဘဲ လှရမည်။)
- ဤအချက်ပါ အချက်အလက်များနှင့် ကိုက်ညီပါက ဖုန်းနံပါတ်
..... သို့ အကြောင်းကြားဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။
- “ဘယ်သူ့အတွက်လုပ်ပေးတာလဲ အ...”
- ဆရာကျောင်းတိုးက သူ့ဆိုက်ကားရှင်ဘစ်ခုကို တစ်ခုခင်း။
ဘစ်ခုကို သရက်ပင်မှာ ကျောမှီလုပ်ကာ စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါခဲ
ကာ
- “မင်း မလှမြင့်ကို သူ့ မိမဟုတ်လား”
- “ဘယ် မလှမြင့်လဲ”

“ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံရောင်းတဲ့ မလှမြင့်လေ ကွာ”

“ဪ .. ကိုငွေဆောင် မိန်းမလား”

“အေး .. မလှမြင့်က သူ့ကလေးအတွက် အိမ်ဖော်ရှာခိုင်းလို့ ကွာ”

“ဟာ .. ခင်ဗျားဟာကလဲ အာစရီရာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ပဂျူနဲ့ဝတ်တကလည်း ...

“ဟုတ်ပါ အာစရီရာ ဆရာသမားရေးထားတဲ့ အချက်အလက် တွေကလဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး၊ စက္ကထေရီ ခေါ်သလောက်ဖြစ်နေပြီ”

ဆရာကျောင်တိုးက ကျွန်တော့်အမေးတွေကြောင့် ဘာမှနား မလည်တဲ့ကလေးတွေကို ကြည့်ဟန်နဲ့

“အဲဒါပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ဒါမရှိတာကို”

ဆရာကျောင်တိုးက သူခေါင်းသူ လက်ညှိုးညွှန်ပြတော့ ဝတ်တ က ...

“ဆရာလို ဆံပင်မရှိတာလား”

ဝတ်တစကားကြောင့် ဆရာကျောင်တိုးမျက်နှာ ခွံ့မဲ့သွားကာ ...

“ဦးနှောက်မရှိတာကို ပြောတာကွ၊မင်း မလှမြင့်ကို ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“အိုဗာဆိုက်ကြီးလေ”

“ဟာ ... အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုမှ မမြင်ဘူး၊ မြင်ချင်စရာလဲ မကောင်းဘူး၊ သူ့မှာ သူ့ယောက်ျားကြီးနဲ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆရာသမားက လက်ကာထားပြီး ...

“ကော်ပါပြီကွာ၊ ငါပဲ ပြောပါတော့မယ်၊ မလှမြင့်က ဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းပေမယ့် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်မှုဈေးကွက်ကို သူဖင်အောက် ထဲ ထည့်ထားနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုး”

“ဪ .. ဈေးကွက်ဂျာနယ်ကို ဖင်ခုထိုင်ပြီး ဈေးရောင်းတာ ပေါ့”

ပဂျူထောက်ခံစကားဝင်ပြောလေ ဆရာသမားမျက်နှာ ခွံ့မဲ့ လေပါပဲ။

“တော်ပါတော့ ငါ့တပည့်တို့ရာ၊ မလှမြင့်က အကွက်မြင်တယ် ပြောတာ ...”

“ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်တော့်ပေါင်ကြားက ပွေးကွက် သူတွေသွားပြီ ထင်တယ်”

ဝတ်တရဲ့ အလန့်တကြားစကားကြောင့် ဆရာသမားက သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ကာ ...

“ကဲ ... ငါ့စကားပဲနားထောင်ကြ၊ ဘာမှဝင်မပြောနဲ့တော့၊ ဒီ လိုကွ၊ မလှမြင့်က စီးပွားရေး ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အိမ်မှက်စွ လှည့်

www.burmeseclassic.com

မကြည့်နိုင်ဘူး။ သူ့အတွက် အချိန်က သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အိမ်မှ
ကိစ္စက အိမ်ဖော်တွေရှိပေမယ့် မလှမြင့်ရဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် သူ
သားလေး ပိစိအတွက် သူ စိတ်မချဘူး။ အဲဒီအတွက် ကလေးထိန်း
(နာနီ) လိုပြီလေ။ တော်ရုံတန်ရုံ ကလေးထိန်းလဲ မလိုဘူး။ နေဦး
ငါပဲ ပြောမယ်။ မင်းတို့မေးမယ့်ကိစ္စကို ငါပြောမယ်။ ငါရေးထားတဲ့
နံပါတ်တစ်အချက်က ရုပ်ရည်ချောမောရမယ်။ အနည်းဆုံး
ရှာရာပိုဗာ လောက် ချောမောရမယ်။ ပိစိက သူ့အဖေလို နှာဘူး
လေးကွ။ သူ့အဖေ အားကစားဂျာနယ်တွေ လှန်ကြည့်ပြီး ရှာရာပို
ဗာပုံကို မမ မမနဲ့ နှိပ်နေတာ။ အဲဒါကြောင့်မို့ မလှမြင့်က ထည့်
ခိုင်းတာ။ နံပါတ်နှစ် ဖြူဖြူကျော်သိန်းအသံနဲ့ မာရစ်ကာရီအသံ
လောက်ဆို အဆင်ပြေသည် ရေးရတဲ့အကြောင်းရင်းက မလှမြင့်က
ငါငယ်သူငယ်ချင်းကွ။ သူ့အကြောင်း ငါသိတယ်။ သူက ငယ်ငယ်
ကတည်းက သီချင်းဆိုရတာ ဝါသနာသိပ်ပါပဲ။ ငယ်ငယ်ကဆို သူ
အဖေ အလှူခံမဏ္ဍပ် လိုက်ပြီး လူကြီးတွေအလစ်မှာ မိုက်ခွက်လု
ပြီး ဟိုသီချင်းကွ။ (x x ယုံတမ်းစကားတွေကိုလဲလေ x x ယုံမှား
မိလို့) အဲဒီသီချင်းကွ။ အသံပြကြီးနဲ့ အော်ဆိုလို့ သူ့အဖေ အရှက်
ရပေါင်း များပြီ။ အခု သူ့ခရေစီက ဖြူဖြူကျော်သိန်းနဲ့ မာရစ်
ကာရီလေ။ သူက သူ့ကလေးကို အို အို အေ အေ လို့ ချောသိပ်ရင်
တောင် အဆိုတော်အသံနဲ့ ချောသိပ်စေချင်တာ”

“မှတ်သားလောက်ပါတယ်”

“တတိယအချက် ဘာသာစကားသုံးမျိုး ကျွမ်းကျင်ရမည် ရေး
ထားရတဲ့အကြောင်းက သူ့ကလေးကိုချောသိပ်ရင်တောင် အို အိုနဲ့
အေ အေတို့ မိတ္တူလာကန်တော်အောင်လို့ အစရှိတဲ့ သားချော
တေးကို ဘာသာသုံးမျိုးနဲ့ ပိုခိုင်းဖို့တဲ့။ ကိုရီးယားဘာသာစကား
ကျွမ်းကျင်ရမည်ဆိုတာ သူ့ကလေး ကိုရီးယားကား အသည်း
ခွဲ မလှမြင့်လဲ ဒီလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကိုရီးယားကားတွေဝယ်ပြီး
ဘာသာပြန်ခိုင်းဖို့တဲ့”

“တော်တော်စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ မလှမြင့်ပဲ။ ဆက်ပါဦး ဆရာ
သမား”

ကျွန်ဟော့စကားကြောင့် ဆရာသမားက ပြုံးသည်။

“နံပါတ်လေးအချက်က ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကတော့ မလှ
မြင့်ရဲ့ယောက်ျား ထည့်သွင်းထားတဲ့အချက်ဆိုတာ မင်းတို့ သိမှာပါ”

“ယုံပါတယ် အာခရီ”

လေးယောက်သား ရယ်မိကြပြန်သည်။

“အင်း နောက်ဆုံးအချက်အလက်က နှုတ်ခမ်းလှရမည်။
ဆိုးဆေးနှုတ်ခမ်းနိ လုံးဝမသုံးရဆိုတဲ့ အချက်က သူ့သားကို ထမင်း
ခွဲကျွေးရင် မလှမြင့်က ရွံတတ်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် နှုတ်ခမ်းလှ
သူကို လိုချင်တာ။ နှုတ်ခမ်းနိမဆိုးခြင်းအကြောင်းရင်းကတော့

မလှမြင့်က သဘာဝထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ကို အားကျတယ်လေ၊ သူ
ကိုယ်သူ မာသာထရီဒါ ခိုင်ယာနာ၊ ဂျင်နီဖာလိုပက်တို့လောက် ထင်
ထားတာ တဲ့၊ ဘာမေးချင်လဲ”

ဆရာသမားအာစရိ စကားဆုံးတော့ အားလုံးရယ်မိကြပါသည်။

“မင်းတို့ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့လား”

“ဆရာကျောင်”

ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်ထဲ အရှိန်နဲ့ နင်းလာတဲ့ ဆိုက်
ကားသမား သန်းစိုးခေါ် သံကြောင့် အားလုံး သန်းစိုးထံ အာရုံရောက်
မိသည်။

“ဟာ ... သန်းစိုး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သန်းစိုး ခေါင်းမှစီးကျလာတဲ့ သွေးတွေက မြင်မကောင်း။

“ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က နာမည်ကြီး ဓားငမိုးတို့အုပ်စု၊ ကျွန်တော်
အဲဒီဘက်ကို ခရီးသည်သွားပို့ပြီးအပြန် သူတို့ထိပ်မှာ မိုက်ကြေးခွဲ
ပြီး ရိုက်လွှတ်တာ ...”

“တောက်”

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်သလောက် ဆရာသမားက အေးဆေး
ပါ။

“ဘယ်နှယောက်လဲ သန်းစိုး”

“နှစ်ယောက် ဆရာသမား၊ သူတို့ဆိုက်ကားဂိတ်က ဆိုက်ကား

သမား လှဝင်း၊ တမင်အကောက်ကြံပြီး ကျွန်တော့်ကို ချောက်တွန်း
တာ”

“မင်းလိုက်နဲ့ ရာဝတ္ထု”

“အိုကေ၊ ဖြစ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့လဲ လိုက်မယ်လေ”

ပဂျူ၊ စကားကြောင့် ဆရာသမားက ...

“မလိုက်နဲ့၊ သန်းစိုးကို ဆေးခန်းပို့ပေးလိုက်”

“ဆရာသမား၊ ဓားငမိုးမှာ ကင်ဒိုတစ်ချောင်းပါတယ်နော်”

သန်းစိုးက စိတ်မချဟန်စကားကြောင့် ဆရာသမားက ရယ်
ရင်း သရက်ပင်ထောင့်က လက်တပြန်ကျော်ကျော် ငါးရင်းတုတ်
နှစ်ချောင်းကိုယူကာ တစ်ချောင်းကို ကျွန်တော့်ကိုပစ်ပေးပြီး တစ်
ချောင်းကို သူနင်းမယ့်ဆိုက်ကားတွဲကြားထဲ ထည့်သည်။

“ကဲတက် ရာဝတ္ထု၊ ဒီဆိုက်ကားက မင်းစိတ်ထဲမှာ ဒဿဂီ
နဲ့ စစ်မြင်းရထားပဲ သဘောထားကွာ”

အရေးထဲ ဆရာသမားစကားကြောင့် ပြုံးမိရပါသည်။

“ကဲ ... ဓားငမိုးလား၊ ဓားငကျိုးလား သိရအောင်တော့ အဖြေ
တရတာပေါ့ကွာ၊ လာပြီပေ့၊ ဒေဝဒတ်နဲ့ အဓာတသတ်ဆရာတပည့်
နှစ်ယောက် လာပြီ၊ ဒန် တန့် တန့်”

နောက်ခံတီးလုံးပါ ဆရာကျောင်က ဆိုလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်

ဒီဇိုင်းခ

ဆိုက်ကားပေါ် တက်ထိုင်ထိုင်ချင်း ဆရာသမားက ချက်ချင်း နင်းထွက်ပါသည်။ အရှိန်နဲ့ နင်းထွက်လာတာကြောင့် ရှေ့မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကားနဲ့ ပွတ်ကာသိကာပါ။

ကားသမားရဲ့ မေတ္တာပို့သံကိုလည်း ဂရုမပြုအားပါ။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဓားငမိုးတို့လမ်းထိပ် ဆိုက်ကားဂိတ်ကိုရောက်သည်ဆိုရင်ပဲ ဓားငမိုးက လှဝင်းရဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ အခန့်သားမိန့်မိန့်ကြီး ခုးတစ်ဖက်ချိတ်ပြီး ထိုင်နေပါတယ်။ ဝရန်းသုန်းကားဦးတည်လာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆိုက်ကားကို လှဝင်းက အရင်မြင်ပြီး ဓားငမိုးထံ လှမ်းပြောလိုက်သည် ထင်ပါရဲ့။ ဓားငမိုးက ကျွန်တော်တို့ရှိရာကို မြင်ပြီး အံ့သြသလိုမျိုး ရှိနေတာကို မှာတိုင်နေတဲ့ သူတပည့်ကို ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။ သူတပည့်က ဓားငမိုးကို ကင်ဒိုလှမ်းပစ်ပေးသည်။

ဓားငမိုးက ကင်ဒိုဓားအိမ်ကို ဆွဲချွတ်ကာ လွင့်ပစ်ပြီး လှဝင်းပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်ဆိုရင်ပဲ လှဝင်းကလည်း ဓားငမိုးကို တံတကာ ဂိတ်ထဲကနေ ဆိုက်ကားကို အရှိန်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း အရှိန်နဲ့နင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ ဆရာကျောင်းကလည်း အရှိန်နဲ့ နင်းလာခဲ့ပါတယ်။

“ဘာစရာ ကျွန်တော့်ဘက်အခြမ်းနဲ့ ငမိုးဘက်အခြမ်း၊ ကပ်ဆွဲ”

“စိတ်ချ ...”

ကျွန်တော် ခြေနင်းပေါ် ခြေထောက်တစ်ချောင်းချ၊ နောက်ခြေတစ်ဖက်ကို ရှေ့ထိုင်ခုံပေါ် ခပ်ကွေးကွေးထောက်ကာ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ငမိုးလည်း ကျွန်တော့်လို လိုက်လုပ်ပါသည်။ ငမိုးရဲ့ ကင်ဒိုဓားသွားက နေရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲ။

တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးလာတော့ ဆရာကျောင်းက လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ကျွန်တော်နဲ့ငမိုး နီးကပ်သွားအောင် လုပ်သည်။

“ဟိတ် ...”

ငမိုးက နီးကပ်သည်ဆိုသည်နှင့် မာန်သွင်းကာ အပေါ်က အားကုန်မိုးခုတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အားကုန်ပင့်အရိုက် ...

“ဖြောင်း ...”

အနှစ်ရှိတဲ့ ဝါးရင်းပိုင်မို့ သူ့ရဲ့ ခုတ်ချက်က အရာမထင်။ ဆိုက်ကားနှစ်စီး အရှိန်လွန်သွားပါသည်။

လူတွေက ပွဲကြီးပွဲကောင်းမို့ တစ်ဖက်ကားလမ်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ။

အရှိန်လွန်သွားတဲ့ ဆိုက်ကားနှစ်စီး ချက်ချင်း ပြန်ကွေ့ကာ ရပ်သည်။ နိုင်ငံခြားကားတွေထဲမှာ ဆိုင်ကာ၊ ကား၊ မြင်းတွေနဲ့ပဲ စီးချင်းထိုးကြတာ ကြားဖူးမှာပါ။ အခုအခြေအနေက တစ်မျိုးတော့တစ်ဖက်မျိုး ဖြစ်နေတာအမှန်ပါပဲ။

“ငါ အနားရောက်ရင် ပြန်ခွာပြီး ပြန်ကျွေးပြီး သိုက်ကပ်မယ်မင်း သတိရှိပစေ”

ဆရာကျောင်းက လှဝင်းဆိုကံကားကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။ မာန်သွင်းသံနှင့်အတူ ဆရာကျောင်းရော လှဝင်းပါ မတ်တတ်ရပ်အားစိုက်ကာ အရှိန်နဲ့ ထွက်လာပါသည်။

အနီးဆုံးရောက်လို့ ငမိုးနဲ့ ကပ်ပြီဆိုရင်ပဲ ဆရာကျောင်းက စပယ်ယာဘီး ကြွလာသည်အထိ (၄၅)လောက် ရှေ့ဘီးကို ချိုးကျွေးကာ ပြန်ဝိုက်ပတ်သည်။ လှဝင်းရော ငမိုးပါ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းပြန်ကျွေးပြီး သူတို့နောက်က အနီးဆုံးကပ်လိုက်လာသည်။ ငမိုးက လျင်သည်။ နောက်ထိုင်ခုံပေါ် ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့ကာ အသင့်ဖြစ်အောင် လုပ်သည်။

ဆရာကျောင်းက လှဝင်းဆိုကံကားနဲ့ အနီးဆုံးဖြစ်အောင် ကပ်သည်။ ငမိုး အဆင်သင့်မဖြစ်ခင် ကျွန်တော်က ဓါးလယ်ကို ဖြတ်အရိုက်။ ငမိုးကလည်း ကမန်းကတန်း ဓားကို ကန့်လန့်အခံ ...

“ဖြောင်း

ဝါးရင်းတုတ်ရော၊ ဒီကောင်ဓားပါ အဝေးကို လွင့်ထွက်သွားပါသည်။ ဒီကောင်လက်မှာ ဓားမရှိတော့ပြီမို့ ကျွန်တော် သူ့ဆိုက်ကားပေါ် ခုန်တက်သည်။ ငမိုးက လှမ်းထိုးသည်။

ရွှေသင်္ဃာဇေယ

“ခွပ်”

မေးဖျားကို ရုပ်ထိသွားပေမယ့် သတိမလွတ်ရဲ။ ထိုးတဲ့အရှိန်နဲ့ ငမိုး ပုံမှန်အနေအထားမဖြစ်ခင်မှာ ကျွန်တော် ဒီကောင်ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ကိုင်ကာ ကျွန်တော်နဖူးနဲ့ နဖူးချင်းဆောင့်တိုက်လိုက်သည်။

ဆရာကျောင်းကလည်း ဘီးချင်းပူးကပ်ကာ ဖိနင်းထားသည်။ နှစ်ဦးလုံး တိုက်သည့်အရှိန်နဲ့ မူးဝေနေတဲ့ကြားက အောက်ကို လွင့်မကျအောင် ဆိုက်ကားဘေးတန်းတွေကို ကိုင်ထားရသေးသည်။

“ဟာ ... ရှေ့မှာ ကား”

မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာတဲ့ကားကလည်း ရုတ်တရက် အကွေ့မှာ

“ကွီ

ကားရဲ့ ဘရိတ်အုပ်သံ၊ ဆရာကျောင်းက ဆိုက်ကားကို ပြန်အဆုတ်၊ လှဝင်းဆိုက်ကားကလည်း ပွတ်ကာသီကာ လွတ်သွားပေမယ့် ကားဘေးဘော်ဒီနဲ့ ရိုက်မိကာ ကျွန်တော်ရော၊ ငမိုးပါ ကားရှေ့ဘောနပ်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားပါသည်။

“အမလေး

အလန့်တကြားအော်သံတွေ၊ ကားဘော်ဒီနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရိုက်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကားရှေ့ကို လိမ့်ကျသွားပေမယ့် ငမိုးက ကားရှေ့မှန်ကို ဖက်တွယ်ထားတာကြောင့် ဘော

ရွှေသင်္ဃာဇေယ

နပ်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကုန်းရုန်းထပြီး ကားဘောနပ်ပေါ် ခုန်တက်ကာ ငမိုးကို စိတ်ကြိုက်ထိုးပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ထိုးဖို့ လက်ကိုအမြောက် ကျွန်တော့်ခိတ်က တစ်ခုခု ထိတွေ့ခံစားမှု အဆန်းတကြယ်တစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့အနီးကပ်ဆုံး ကားရေ မှန်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဖလက်”

ဟုတ်တယ်၊ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံလိုက်ရသလို ရှိန်းခနဲ ခံစားမှုတစ်ခု။ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ပုံကင်မရာနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ စိမ်းမြတောက် ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်ခုကြောင့် ...။

ကျွန်တော့်လက်တွေ လေထဲမှာ လက်သီးဆုပ်ကာ တန်းလန်းကြီး၊ အောက်က ငမိုးခမျာမှာလည်း မျက်စိဖွင့်လို့မရအောင် သွေးတွေနဲ့ ထူပိန်းနေပါသည်။

အဲဒီအခိုက်မှာ သက်ဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့တွေ ရောက်လာကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ထိပ်ခတ်နေတုန်း ကျွန်တော် နောက်ပြန် လှည့်အကြည့် ခုနကားလေး မရှိတော့ပါ။

“ကောင်းလား”

ကျွန်တော် ထမင်းကို ငုံ့စားနေတုန်း အဖေအသံကြောင့် ...

“ကောင်းတယ်၊ သားအကြိုက်ချည်းပဲ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို အစားကိစ္စပြောနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အနုတ်ကိစ္စလား အဖေ”

ကျွန်တော်လည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပလုပ်ပလောင်းစားနေရာမှ မော့ကြည့်ကာ ပြောမိသည်။

ကျွန်တော့်အဖေဦးတိုး ဒေါသဖြစ်နေပုံက ဒေါသထွက်နေတာ သိသာအောင် အိုဗာအိုက်တင်တွေနဲ့ ပြသနေသည်။ မျက်လုံးကြီးပြူး၊ အံကြီးကြိတ်၊ လက်သီးကြီးဆုပ်လို့ပေါ့။

“တောက်၊ ပြောနေ ဆုံးမနေတဲ့ကြားက မင်း

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဒေါသထိန်းနိုင်တော့တဲ့ ကျွန်တော့်နားချင်းကို ဖြောင်းခနဲ အုပ်သည်။

“ဟာ ... ကိုယ်ထိလက်ရောက် မပါကြေးနော်”

“ပါတယ်၊ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပဋိပက္ခကို အဖွားက မြင်ပုံရသည်။ ထမင်းစား ခန်းထဲဝင်လာပြီး ကျွန်တော်နဲ့အဖေ့ကြား ဝင်ရပ်ကာ

“ဟဲ့ကောင်၊ ကလေးကို ဆုံးမရင် နားဝင်အောင် ဆုံးမပါလား။ ရိုက်လာပုတ်လားနဲ့ ငါမကြိုက်ဘူး ငတိုး”

“အမေတို့ကလဲဗျာ ဒီကောင် အမေနဲ့ပိစ္ဆာရှိလို့ ကမ်းတက်နေတာ”

“အဖွား သား ကမ်းပေါ်မတက်ဘူးနော်၊ ကုန်းပေါ်မှာပဲ နေတဲ့ဟာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အဖွားက ရယ်ချင်ဟန်၊ အဖေက တော့ အိုဗာအိုက်တင်ကြီးကို ထုတ်ပြပါသေးသည်။

“မင်းကွာ ...၊ ငါ ...”

ရိုက်ရန် လက်ကိုရွယ်တော့ ...

“မောင် ... တိုး ...”

အဘွားကလည်း မြေးကိုချစ်တဲ့အဘွားပီသသလို အမူအရာကလည်း အဖေထက် အိုဗာအိုက်တင်ပိုပြကာ အစွမ်းကုန်ဒေါသဖြစ်ပြပါတယ်။ အဖေက အားမတန်လို့ မာန်လျှော့လိုက်ရတဲ့ လေသံလေးနဲ့...

“အမေတို့ရှိနေသမျှ ဒီကောင်ပျက်စီးမှာပဲ၊ အခုလဲ ရဲစခန်းမှာ ခံဝန်နဲ့ ထုတ်လာတာကြည့် ...”

“ဟဲ့ ... ငါ့မြေးက အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်တာပဲ၊ ငါ့မြေးမှားနေရင် နင့်ထက်အရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးမမယ်”

“လုပ်ကြဗျာ၊ အမေတို့သဘောပဲ”

ဂိုးသွင်းပြီးမှလူကွဲဘောသတ်မှတ်ခံလိုက်ရလို့ စိတ်နာနာနဲ့ ဒိုင်လူကြီးကို စောဒကတက်နေတဲ့ ဘောလုံးသမားလို အဖေသည် အားမတန်လို့ မာန်လျှော့လိုက်ရတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောပြီးထွက်သွားပါတယ်။

အဖေထွက်သွားပြီးမှ အဘွားက

“စား ငါ့မြေး၊ မင်းအဖေရှေ့မှိုလိုသာ အဘွားဝင်ပါလိုက်ရတာနော်၊ နောက် အဲဒီလိုထပ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း အဘွား မကြားချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

အဘွားက ကျေနပ်ဟန်နဲ့ ခေါင်းကို ချစ်စနိုးပုတ်ကာ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

သူ့မူလဗီဇက ဆိုးသွမ်းတဲ့စရိုက်မရှိပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာ မတရားတာလုပ်နေရင် ဝင်ဝင်ပါတတ်တဲ့အကျင့်က ပျောက်လို့မရချေ။

“တောက် ...”

အစိမ်း ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ မိန်းမတန်မဲ့ တောက်ခေါက်တော့ ဒရိုင်ဘာ ကိုမောင်ကြီး အထိတ်ထိတ်အပျာပျာ ဖြစ်သွားပါသည်။

အချို့လို့ ခေါ်တဲ့ အငယ်မ ဝတ်ရည်ချိုချိုက စိတ်ထားနူးညံ့ သလောက် အကြီးဖြစ်တဲ့ ဝတ်ရည်စိမ်းစိမ်းက ဒေါသကြီး၊ မာနကြီး အကုန်ကြီးလေသည်။ စိတ်ကြီးကာတို့ ဘာတို့ပေါ့။

“ကိုမောင်ကြီး”

“ဗျာ ... မမကြီး”

“ပြည့်စုံငြိမ်းချမ်းကို ရောက်ဖို့ ဘာစီးရမလဲ”

“တက္ကစီငှားသွား ဒါမှမဟုတ်ရင် အခုလာနေတဲ့ လိုင်းကားကို စီးလို့ ရတယ်ခင်ဗျ”

အစိမ်းတို့ကားပျက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းကို လိုင်းကား တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာတာကို တွေ့ရသည်။ အစိမ်းက ကားထဲက ပခုံးသိုင်းအိတ်ကို လှမ်းယူပြီး မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ကားပြင်နေတဲ့ ဒရိုင်ဘာ ကိုမောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ကိုမောင်ကြီး ...”

“ဗျာ ... မမကြီး”

“ရှင် ဒီကားပြင်ပြီးရင် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကိုသွား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲခင်ဗျ”

“ရှင်ရော ကားပါ ရေထဲ ခုန်ဆင်းချလိုက်”

“ဗျာ”

အမြဲတမ်း ကြောင်နုနုနဲ့ ထုပ်နီးပိန်းရှိတဲ့ ကိုမောင်ကြီးက မေး မြန်းလာပါသည်။

“ဒါဆို ကားဘီးတွေဖြုတ်ပြီး စပရိုက်ကပ်ရမှာလား မမကြီး”

အစိမ်း ဒေါသကို ပိုဆွသလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ...

“ကားဘီးမှာမတပ်ဘဲ ရှင်ခြေကောက်မှာတပ်”

“အဲဒီစပရိုက်ကပ် ဘယ်ကလေးရမှာလဲ မမကြီး”

“ရှင်ကြီးဒေါ်ကြီးဆီက ဝယ်”

ဆောင့်လှောင်အောင် အောင်နဲ့ ညွှန်မ ... ထွက်စပြုနေတဲ့ လိုင်း

ကားကိုတားကာ ကားပေါ်တက်ပါသည်။

ဘုရား ... ဘုရား။ တက်ပြီးသားခြေလှမ်းကို နောက်ပြန်ရုတ်
ချင်လောက်အောင် နောင်တရမိပါသည်။

ကားပေါ်မှာ ကျောင်းလွှတ်ချိန်မှ ကားပေါ်မှာ ကလေးတွေ
ကားတစ်စီးအပြည့်ပါပဲ။ ဂိတ်နဲ့နီးပြီမှ ကားပေါ်မှာ လူကြီးခရီးသည်
တွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲရှိသလောက် ကလေးပရိသတ် ကျောင်းသား
တွေက အပြည့်။

သူမက ကလေးပရိသတ်အလယ်မှာ ကိုးလုံးကန့်လန့်ကြီး ထီး
ထီးမားမားပါ။ သို့ပေမယ့် သူနဲ့မနီးမဝေးမှာ လူတစ်ယောက် ရှိပါ
သည်။ ထိုသူက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကလေးကျောပိုးအိတ် လေးငါးလုံး
ကို ရထားပေါ်မှာ ရောင်းတဲ့ဈေးသည်လို လွယ်ထားနဲ့ရင်း နံဘေးက
ကလေးတွေကို နီးရာလက်တန်းကို လှမ်းကိုင်ထားဖို့ လှည့်မှာနေ
ပါသည်။

ကလေးတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။ စပယ်ယာက
ကလေးတွေနဲ့ နပန်းလုံးမတတ် အာပေါက်အောင်ပြောနေရပါတယ်။

“ဈာတိတ်၊ ကားခပေးလေ၊ မင်းတို့ တစ်စီးလုံးပြည့်လာတာ၊
လေးယောက်စာတောင် မပြည့်သေးဘူး”

စပယ်ယာစကားကြောင့် ကျန်တဲ့ကလေးတွေက လူကြီးလေး
တွေစတိုင်နဲ့ သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောနေကြပါသည်။ ဒီအထဲမှာ
ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားတဲ့ ကလေးမလေးကတော့ စပယ်ယာကို မော့

ကြည့်ကာ သွားကျိုးလေးနဲ့ ရယ်ပြီး ...

“ဟင့်အင်း၊ မပေးဘူး”

“ဘာလဲ၊ မင်း ကားခကို မုန့်စားလိုက်လို့လား”

ကလေးမလေးကို ဘေးနားက ကောင်လေးက ...

“သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး ဦးဦး၊ မုန့်စားလိုက်ပြီ ... နော်”

ကောင်လေးက ဘယ်လိုအတင်းဖာပေးပေး၊ ကလေးမလေး

က ...

“ရှိသားပဲ၊ မယုံဘူးလား၊ ဒီမှာပြမယ်”

ကလေးမလေးစကားကြောင့် ကိုရွှေစပယ်ယာက ဟက်ဟက်
ဝက်ပက် ရယ်ကာ ဒရိုင်ဘာကြားအောင် အော်ပြောသည်။

“ကိုရွှေထွန်းရေ၊ ကျွပ်တို့တော့ လူပေါင်းမှားပြီ”

သူမကတော့ ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေရသည်။
ပိုပြီးဆိုးတာက သူမ ပတ်ပတ်လည်က ကလေးတွေက သူမထဘီ
ကို အလှအယက်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကွေ့တစ်ခုအရောက် ကား
ကွေ့တော့ ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဆွဲထားရတာလဲ၊ လွှတ်စမ်း”

“လွှတ်ဘူး၊ လွှတ်ဘူး”

“မလွှတ်ပါဘူး မကြီးရယ်၊ ကြက်တက်စူးလို့ သေလိမ့်မယ်”

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပြောင်ချော်ချော်စကားကြောင့် ကျန်တဲ့

ကလေးတွေက ဝိုင်းရယ်ကြပါတယ်။ ဒီကြားထဲ ကျောပိုးအိတ် ပတ်ပတ်လည်နဲ့လူရွယ်။ ကလေးလူကြီးက ပိုဆိုးပါသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုရယ်တာလဲ၊ မရယ်နဲ့”

လူရွယ်က မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားသည်။ ဒီလူကို အစိမ်းမြင်ဖူးသလို ရှိပါသည်။ လူရွယ်က သူမဘေးနားက ချာတိတ်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဂျီဝမ်းရေ၊ လုပ်ပါဦးကွ”

“ငိုရမှာလား၊ မကြီးရယ်၊ ကားကြီးကျပ်လို့ ရယ်မိတယ်၊ အာလောက်လောက်၊ အာလောက်လောက်”

...ဟု ကလေးကြောင့် ကလေးတွေရော၊ အချို့ခရီးသည်တွေရော စပယ်ယာကပါ ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။

“တောက် ... အဆင့်မရှိတဲ့ဟာတွေ”

“ဂျီတူးရေ ...”

လူရွယ် အမိန့်ပေးပုံစံကားကြောင့် သူမအနီးက ချာတိတ်ထပ်ကလေးတစ်ယောက်က ...

“သားတို့အိမ်မှာ အဆင့်ရှိပါတယ်၊ အိမ်ဖော်ဖတ်လေး၊ သူ့နာမည်က အဆင့် တဲ့”

“အာလောက်လောက် ... အာလောက်လောက်”

ရယ်သံတွေ ကြားရပြန်သည်။ သူမမျက်နှာရဲ့ ချက်နေမှာ သေ

ရာပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း လူရွယ်ကို သေချာကြည့်မိတော့ ...

သိပြီး ဟိုတစ်နေ့က လမ်းမှာ ဆိုက်ကားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး သူမဘေးရှေ့ ဘောနပ်ပေါ် လုံးထွေးကျလာတဲ့ တစ်ယောက် ...။

သူမ အတွေးဝင်နေစဉ်မှာပင် လူရွယ်က ...

“အဆင့်တွေ ဘာတွေ ပြောရအောင် ခင်ဗျား တော်တော် ဖင်ခေါင်းစတားတာပဲ”

“ဘာပြောတာလဲဟင်၊ ဖင်ခေါင်းစတားတာဆိုတာ ...”

“ဖင်ခေါင်းစတားတာဆိုတာ ဖင်ခေါင်းကျယ်တာပေါ့ကွ”

လူရွယ်စကားကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပြန်သည်။ သူမလူရွယ်ကို မီးပွင့်မတတ် စိုက်ကြည့်ရင်း တောက်ခေါက်မိကာ ကားရပ်ရပ်ချင်း ဆင်းတော့ ကလေးတွေရဲ့ အာလောက်လောက် သီချင်းသံက နောက်က ကပ်ပါလာပါတယ်။

အဲဒီလောက်တောင် စိမ်းရသလားကွယ် ...

စိမ်းပြလိုက်တာမှ ...

ဂီယာပြောင်း မောင်းထွက်ကြဖို့

စိမ်းပြလိုက်တဲ့ အချက်ပြမီးစိမ်းလို့ ...

အသည်းစိမ်းစားဖို့ ...

နတ်ဝံသသည်ရဲ့ နတ်စိမ်းလို့ ...

နှလုံးသားတွေ ပွင့်ထွက်ဖို့

ပြင်းအားကောင်းတဲ့ ယင်းစိမ်းလို့ ...

တကယ်တော့

မင်းအတွက် ငါဟာ

သူ့စိမ်းတော့ သူ့စိမ်းပေမယ့်

အပြစ်စိမ်းတတ်ဖို့ လေ့ကျင့်သင်ကြားနေသူပါ

“ဘုန်း...”

ဆိုဖာပေါ် လွယ်ထားတဲ့အိတ်ကို ပစ်ချပြီး ဆောင့်အောင့်ဝင်
ထိုင်တော့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ မေမေက သူမမျက်နှာပေါ်က ဒေါသ
တွေကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သမီးရယ်”

“လူတစ်ယောက်ပေါ့ မေမေရော သမီးကို အနှောင့်အယှက်
အမျိုးမျိုးပေးနေတာ”

“ဘယ်ကလုလဲ သမီး”

“မသိဘူး မေမေ”

မေမေက သက်ပြင်းချရင်း သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါ သမီးရယ်၊ အင်း ... ငါ့သမီးလဲ စိတ်က
ထက်ထက်နဲ့ဆိုတော့ ...”

မေမေ ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို အစိမ်း သိပါသည်။ အစိမ်းရဲ့ စိတ်
ဓာတ်ကို မေမေရည်ညွှန်းချင်မှန်း အစိမ်း ရိပ်မိသည်။

“ဟော ... မေမေ ဆင်းလာပြီ”

လှေကားကနေ ခန့်ခန့်ညားညား ဆင်းလာတဲ့ သူမရဲ့အတွေး
ကြောင့် မေမေရော သူမပါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်သန့်ရှင်း
ရေး လုပ်နေတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးတွေက အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နေရာ
ကနေ ကြမ်းပြင်နဲ့ ခေါင်းကို ထိတိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေရသည်။

အတွေး သူတို့နေရာကိုကျော်သွားမှသာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်
ပြန်လုပ်ရတာ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ...။

အတွေးနဲ့ လုပ်ငန်းချင်းပတ်သက်တဲ့ စီးပွားရေးမိတ်ဆွေမှန်
သမျှ အတွေးနဲ့စကားပြောရင် လက်အုပ်ချီပြောလေ့ရှိခဲ့တာ အစဉ်
အလာ။

ဤအစဉ်အလာကို ဘယ်တုန်းက စတင်ခဲ့သည်ဆိုတာကို
တော့ အစိမ်းကိုလည်း မမှတ်မိချေ။ အတွေးက သူမျိုးရိုးအစဉ်အလာ
ကို အလွန်ထိန်းသိမ်းတတ်ပါသည်။ အိမ်မှာရှိသည့် အိမ်အကူ
ဝန်ထမ်းတွေဆိုရင် ဒီထက်တောင် ပိုဆိုးသည်။ အတွေးက သူတို့ကို
ရှေးပဝေသဏီလက်ထက်က အရှင်သခင်နဲ့ ကျွန်ရင်းလို ဆက်ဆံ
တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ထိုသူတွေနဲ့ မတော်တဆ ထိမိသည့်
ပစ္စည်းမှန်သမျှကို နွားနို့နဲ့ဆေးတာ၊ တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ဆေးတာတွေ

တောင် လုပ်တတ်လေ့ရှိသည်။

အမှန်တော့ အစိမ်းလည်း တကယ်တမ်းဝန်ခံရရင် ဒီအစဉ်
အလာအပေါ် သာယာတတ်လာပါသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ဝစားပေး၊ လိုလေသေးမရှိနေထိုင်ခဲ့ရခြင်းမှအစပြုပြီး ကိုယ်ဟာ လူ
အများနဲ့ တစ်တန်းစားတည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အတွေးက ဦးနှောက်
မှာ နေရာယူခဲ့ပြီ။

အတွေး ဝင်ထိုင်ပြီးမှ သူမတို့ နဂိုနေရာ ပြန်ထိုင်မိပါသည်။
အဖွားက ဥပဓိရုပ်ခန့်ညားကာ အသံဩဇာကြီးမားပါသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မြေးမလေးရဲ့”

“လူတစ်ယောက်ပေါ့ အတွေးရော၊ သမီးကို ခဏခဏ ဒုက္ခပေး
နေတာ”

“ဘယ်လိုကွဲ့”

သူမက ပထမဖြစ်ခဲ့တာရော၊ ကားပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေရော
ပြောပြတော့ အတွေးက ဒေါသတွေဖြစ်လာကာ ...

“ဘယ်လိုသဘောကံစားတွေလဲ၊ ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ပြဿနာကို
အပြတ်ရှင်းရောပေါ့၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စ အတွေးတာဝန်ထား”

မေမေက ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။ မေမေနဲ့ဖေဖေက သာမန်ဘဝ
နဲ့ နေထိုင်ရတာကို နှစ်သက်သည်။ မေမေစိတ်ဓာတ်နဲ့ အငယ်စ
စိတ်က ပုံစံတူပါသည်။

အဘွားက ရှေးစကားတွေနဲ့ ထိုသူကို မေတ္တာပို့သပြီး အပေါ်
ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားပါသည်။ အဘွား ပြန်တက်သွားပြီးမှ အိမ်ရှေ့
မှာ ကားရပ်သံကြားတော့ ...

“သမီးငယ် ပြန်လာပြီနဲ့တူတယ်”

“အချိုက ဘယ်သွားလို့လဲ မေမေ”

“ကိုယ်ကာယ အလှပြင်သင်တန်းဆိုလား ဘာလား မသိပါဘူး
သမီးရယ်”

“မမ ... စောလှချည်လား”

အချိုက ကလေးဆန်ဆန်နေတတ်ပြီး သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ
များသည်။

“ညည်းအစ်မက ကုမ္ပဏီမှ မရောက်တာ သမီးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

အချိုက မေမေ့ကို သိုင်းဖက်ရင်း လှမ်းမေးတော့ ...

“ကားပျက်လို့ဟာ၊ ငါလဲ စိတ်ပျက်တာနဲ့ ကိုမောင်ကြီးကို
ဘုတောပြီး ပြန်လှည့်လာတာ၊ ဒီလူကြီးကို ငါပြောထားတာ၊ ဒီကား
ကို ဘယ်လောက်အလိုက်ပေးရ ပေးရ လဲပါဆို”

“မမကလဲ၊ ဟိုတစ်ခါ လဲထားတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊
နောက်ပြီး ဘွားဘွားကားလဲ ရှိတာပဲ၊ ညီမလေးကားလဲ ယူစီးလို့
ရတာပဲ”

“ညည်းအစ်မအကြောင်းလဲ သိသားနဲ့၊ ဟိုတစ်ခါ သကားနဲ့
ရန်ပုံတစ်ခုကြည့်လို့ သွေးစွန်းတာကို အယူသည်းနေတာ”

မေမေစကားကြောင့် သူမ ပြန်ပြောမည်အလုပ် ညီမလေးက
ပြီးနေစေနဲ့ အပေါ် ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဆို၏။

“ညည်းတွေဘာတွေ မသုံးရဘူးလေ မေမေ၊ တော်ကြာ
အသွေးကြားသွားဦးမယ်၊ သမီးတော်ရဲ့ အစ်မတော်အကြောင်းလဲ
အစ်မတော်လေး သိရဲ့သားနဲ့လို့ ပြောလေ အမေတော်ရဲ့”

မေမေက သူ့သမီးငယ်စကားကြားတော့ ပါးစပ်ပိတ်ရယ်
သည်။ သူမမျက်နှာ နှုတ်ပြတော့ အငယ်မက ထပ်စသည်။

“အစ်မတော် ရင်တော်အေးသွားအောင် ဖန်ခွက်တော်နဲ့ မော့
တော်မူမလား”

“အေးပါ၊ နင် ငဲ့ကို စထား၊ နင့်ကိုအဖွားနဲ့ သွားတိုင်မယ်”

“အစ်မတော်၊ ထတော်မူပြီလား၊ DVD တော် မကြည့်တော့
ဘူးလား”

သူမ ဆူဆူအောင်အောင် ထသွားတော့ မေမေနဲ့ညီမလေးက
ရယ်တော်မူကြလေသည်။

“

ဘယ်နေ့လဲ၊ မွေးနေ့ပွဲက”

“လာမယ့် တနင်္လာနေ့”

ပဏ္ဍိတရဲ့အမေးကို ဖြေပြီး ဒန်းမှာ ဝင်အထိုင် ငါးစီးရှင်က ငှက်
ပျောသီးတစ်လုံး ဘောင်းဘီတိုဘေးအိတ်ထဲက ဆွဲထုတ် အခွံနွာ
ရင်း ...

“မင်းရဲ့သတင်းပေး (၀၄) ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ရာဝတ္ထ”

“ဒီလိုပေါ့ကွ ...”

“မင်းကလဲ၊ အချင်းချင်းကို လျှိုနေပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်က ပဏ္ဍိတကားကို ရယ်မြဲရယ်နေလိုက်ပါသည်။

“မင်း အာစရီရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်မယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ...”

ကျွန်တော် လက်စုပ်တီး လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ မြယမုံမှ
မျောက်လေးကောင် အလျှိုအလျှို ထွက်လာပါတယ်။ သူတို့က ...

အစ်မကြီး တိုးတိုးစာနဲ့ အစ်မလတ် စိုးစိုးစာ၊ မလေး အေးအေး
စာ၊ မငယ် ထွေးထွေးစာတို့ရဲ့ သားသမီးတွေဖြစ်တဲ့ ဟိန်းသူငြိမ်း
ခေါ် ဒရော့ဘာ၊ မင်းသူငြိမ်း ခေါ် ကာကာ၊ လင်းသူဟိန်း ခေါ် ဒိုလေး
နဲ့ အငယ်ဆုံးတူမ မျောက်လေး အေးသူငြိမ်းက သူ့ကိုယ်သူ မက်ဆီ
လို့ ကင်ပွန်းတပ်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဂျီဝမ်း၊ ဂျီတူး၊ ဂျီသရီး၊ ဂျီဖိုးလို့ အတို
ကောက် ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။

“တိတ်နှိပ်သုံး၊ ဂျီဖိုးရောက်ရှိ”

အငယ်မရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံကြောင့် ရယ်မိကြသည်။ ကျွန်တော်က
သူတို့ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ ...

“မင်းတို့ လေးငယ်ကို အကူအညီပေးရလိမ့်မယ်”

ကလေး လေးယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ လေးငယ် လိုချင်တဲ့ အချိန်ကျရင်
မင်းတို့ကိုပြောမယ် ဟုတ်လား၊ သွားလို့ရပြီ”

မျောက်လေးကောင်က မသွားသေးဘဲ စပ်ဖြဖြနဲ့ ရယ်နေတာ
ကြောင့်

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားလို့ရပြီလေ”
 အငယ်မ အေးသုက လက်မနဲ့လက်ညှိုးကို ဝိုင်းပြသည်။
 “အလုပ်အပ်ရင် စရံငွေပေးရမယ်လေ”
 အေးသု စကားကြောင့် ပဂျူက ရယ်ရင်း ...
 “မင်းချာတိတ်တွေက အလာကြီးပါလား”
 “အလာကြီးဆိုတာ ဘာဘုကြီးနဲ့ ဘာတော်လဲ ဦးဂျူ”
 အေးသုရဲ့ တုန်ပြန်မှုကြောင့် ပဂျူ မျက်နှာနဲ့ မှဲသွားပါသည်။
 ကျွန်တော်က အေးသုစကားကြောင့် ရယ်ရင်း ...
 “ပဂျူ၊ မင်း ဒီဟာမလေးကို နိုင်အောင် ပြောနိုင်ရင် စားချင်တာ ကျွေးမယ်ကွာ”
 “တော်ပါပြီကွာ၊ ကြာရင် ငါ့ခေါင်းမှာ ဆံပင်ဖြူတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... ငါတို့လဲ လစ်လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ အာစရိနဲ့ ထိုင်စကားပြောကောင်းနေစဉ်
 မှာအာစရိတို့ရုပ်ကွက်ထဲက ဦးမောင်ကလေး ရောက်ချလာပါတယ်။
 “ကျောင်တိုးရေ၊ မင်းမှာ လူရှိလား”
 အဆုံးအစမရှိတဲ့ ဦးမောင်ကလေးအကားကြောင့် အာစရိကလည်း ...
 “လူလဲ ရှိတယ်၊ လူလုပ်တဲ့စက်လဲ ရှိတယ်”
 “အဟဲ ... ငါ စကားပြော လောသွားလို့ပါကွာ၊ ငါ အလုပ်တစ်ခု ရထားတယ်ကွ”
 “ဘဏ်ဖောက်ဖို့ လုပ်ငန်းလား ဦးလူကလေး”
 “မောင်ကလေး လုပ်စမ်းပါကွာ”
 “အတူတူပါပဲဗျာ”
 ဦးမောင်ကလေးက ရေခွေးကြမ်းငှဲရင်း ...

“မြတစ်မြကို ခြံစည်းရိုးအုတ်ဘောင်လုပ်ဖို့ ပန်းရန်သမားနှစ်ယောက်သုံးယောက်လောက် လိုနေတာ”

အာစရိက နားထင်ကိုကုတ်ကာ စဉ်းစားရင်း ...

“အဲ ... နိုင်မြင့်တို့အုပ်စု မရှိဘူးလား”

“ဒီကောင်တွေ ကန်ထရိုက်တိုက်တစ်ခု ခွင်ရထားတယ်ကွ”

“အောင်စေယျလမ်းက ယုစိန်တို့ရော”

“နိုင်မြင့်တို့နဲ့ အတူပါသွားတယ် ပြောတာပဲ”

အာစရိက ပန်းတွန့်ရင်း ...

“မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒဂုံသွားပြီး အသိအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို သွားခေါ် လို့ရတယ်၊ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် အဆင်ပြေမလား”

ကျွန်တော် ဦးမောင်ကလေးကိုကြည့်တော့ ဦးမောင်ကလေး စိတ်ညစ်တဲ့ဟန်ပန်နဲ့ ...

“မဖြစ်ဘူးကွာ ဒီနေ့ စရံတစ်ဝက် ယူပြီးပြီ ဒီနေ့ အစလုပ်ပြရမှာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပေးမယ်လေ၊ မင်း အားလား ရာဝဏ္ဏ”

“အားပြီးသားပဲ၊ လုပ်လိုက်လေ၊ ပညာလေးတွေ မမှော့သွားအောင်”

ဦးမောင်ကလေးက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ကို

ကြည့်ကာ ...

“ဗုဒ္ဓေါ သူဌေးသားလေးက ပန်းရန်လုပ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အဟဲ ... ရာဝဏ္ဏ သန်လျက်ကိုင်တော်မူမယ် မောင်မင်း ...”

“မောင်လူကလေးပါကွာ”

အရေးထဲ သူနာမည်သူ ကြော်ငြာခန်းဝင်နေပါသေးသည်။

“ကဲ ... ထ၊ သွားကြမယ်”

“ဦးလေးမှာ ပစ္စည်းတွေ ပါလာလား”

“လုပ်ရမယ့်အိမ်မှာ မနက်ကတည်းက ဝင်ထားပြီးပြီ”

“ခဏလေး ...”

ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပြောတော့ ဦးမောင်ကလေးက နားမလည်ဟန်နဲ့ ...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော့်စီးတော်မြင်းနဲ့ သွားမယ်လေ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းရဲ့စီးတော်မြင်းက ...

ကျွန်တော်က တစ်ဖက်ကားလမ်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ဖြိုင်ကားအနီးလေးကို မေးဆတ်ပြတော့ ...

“ဟာ ... ကောင်းပါ့မလား၊ ပန်းရံအလုပ်လုပ်မှာ၊ မင်းရဲ့ ဖြိုင်ကားကြီးနဲ့ ...”

အာစရိကတော့ ကျွန်တော့်အကြောင်း သိနေသူမို့ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ပန်းရံအလုပ်ကြမ်းသမား ပြိုင်ကားနဲ့မသွားရဘူး လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“လုပ် ... လုပ်ကြကွာ”

ကျွန်တော်က လေကလေးရွန်ပြီး ပြိုင်ကားလေးရှိရာကို သွား ပါတယ်။

အာစရိမှာ အပိုပါလာတဲ့ လုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်နဲ့ လဲဝတ် ပြီး အင်္ကျီချွတ်ကာ ကားထဲထည့်၊ ကားနောက်ဖုံးဖွင့်ပြီး အိမ်မှာ ကား ပြင်ရင်းဝတ်တဲ့ တီရှပ်အဟောင်းတစ်ထည်ကို လဲဝတ်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆို ပန်းရံသမားရာဝတ္ထုနဲ့ တူသွားပြီ”

ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်ရင်း ပြန်ဝေဖန်တော့ ဦးမောင်ကလေးက ...

“ဘယ်လိုသူဌေးသားလဲကွ၊ မင်း တော်တော်အကြောတင်းတဲ့ ကောင်ပဲ”

အာစရိက ဦးမောင်ကလေးကို အခုလို ပြောပါတယ်။

“ဒါ တော်သေးတယ် ဦးလေး၊ အစကဆို ဒီထက်ပိုဆိုးတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ရေခဲရေတောင် လိုက်ရောင်းဖူးတယ်”

“ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရသားနဲ့ ဒုက္ခ ရှာလို့”

“ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုတာ အမြဲတည်မြဲမယ်လို့ ဦးလေး ထင်လို့လား”

ဦးမောင်ကလေးက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ စတင်ပြင်ဆင်တော့သည်။ ဦးမောင်ကလေးနဲ့ အာစရိက ခြံစည်းရိုး အုတ်ဘောင်ကို စတင်ပြုလုပ်ရန် မြေစပေါက်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဦးမောင်ကလေးက ခြံအဝင်ဝတ်ခါးဘောင် အုတ်ရိုးက မီးသီးကို ပြန်အသစ်တပ်ဖို့ ခိုင်းပါတယ်။

နဂိုခြံစည်းရိုး အုတ်ရိုးဟောင်းပေါ်က တွယ်တက်ပြီး အောက်က ကမ်းပေးတဲ့ မဆလားဒယ်အိုးနဲ့ သန်လျက်ကို လှမ်းယူကာ လေ တရွန်ရွန်နဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လုပ်တဲ့ခြံရဲ့ တိုက်ထဲကနေ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် လျှောက်လာတာကို တွေ့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်မို့ စိတ်မဝင်စားမိပါ။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ခြံစည်းရိုးအုတ်တိုင်နားအရောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြပါသည်။

“ကဲ ... ငါ့မှာတာတွေ မမေ့နဲ့နော်”

ရွှေအောင်စာပေ

“စိတ်ချပါဟယ်၊ ငါ မမေ့စေရဘူး”

ကျွန်တော် တစ်ချက်အောက်ငုံကြည့်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်နေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဟမ်းဖုန်းမြည်သံကို ကြားရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပါ။

အောက်က ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အနက် အနက်ရောင်ခမ်းဆက်နဲ့ကောင်မလေးက သူ့အိတ်ကိုဖွင့်ကာ နှိုက်ပြီး သူ့ဖုန်းကို ကြည့်ပါတယ်။

“ငါ့ဖုန်းက မဟုတ်ဘူးဟ၊ နင့်ဆီက ဖြစ်မယ်”

အနက်ရောင်ကောင်မလေးစကားကြောင့် အိမ်ရှင်ကောင်မလေးက ...

“ဟဲ့ .. ဘယ်က ငါ့ဆီရမှာလဲ၊ ငါ့မှာ ဖုန်းမှ ပါမလာတာ”

အဲဒီအခါကျမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ကျွန်တော်ရှိရာ အပေါ်ကို မော့ကြည့်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ယောင်ယမ်းပြီး ခါးကိုစမ်းလိုက်တော့ ချွန်တော့်ခါးကြားက ဟမ်းဖုန်းက မြည်နေတာကို သိရသည်။

ဟမ်းဖုန်းကိုဖွင့် တစ်ဖက်က သန်လျက်ကိုကိုင်ကာ အုတ်တိုင်ဆီမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ...

“ဟလို၊ ပြော ... အောင်ဇော်လား၊ အေး ... ငါပါ၊ ဘာပြောတယ်၊ ကျယ်ကျယ်ပြော၊ မကြားရဘူး၊ ပစ္စည်းက ဘယ်လောက်၊

ရွှေအောင်စာပေ

လေးဆယ်၊ အေး ... ယုမယ်၊ ဒယ်ဒယ်ဆီ သွားလိုက်လေ၊ ခြော်
ဒယ်ဒယ်ဆိုတာ ငါ့အဖေပေါ့ကွာ၊ ငယ်ဒယ်ဆီမသွားချင်ရင် မယ်မယ်
ဆီသွားလေ၊ အေး.. အမေ၊ ခြော် ... အိမ်မှာအပေါဆုံးက ပိုက်စံ
တွေပဲ၊ ဒါပဲ”

ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ရင်း ပြန်ထိုင်ကာ အလုပ်ပြန်လုပ်မယ်လုပ်ပြီး
မှ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်တော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က သူ့ကို
မော့ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်မိရင်း အနက်ရောင်မလေး
ကို သေချာကြည့်မိတော့ မမြစိမ်း ... အဲလေ .. ဟိုအစိမ်းမလေး
ဖြစ်နေသည်။ ထိုအစိမ်းမမကလည်း သူ့ကို မှတ်မိဟန်ရှိပြီး မျက်နှာ
ထားပိုတင်းသွားကာ ကျွန်တော် မကြားကြားအောင် သူ့သူငယ်ချင်း
ကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ကလေးတွေဆော့တဲ့ဖုန်း ဖြစ်မှာပါကွာ”

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ...

“လူကြီးတွေဆော့ချင်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ဆော့လေ”

အိမ်ရှင်မိန်းကလေးက စွီးခဲရယ်တော့ အစိမ်းမလေးက သူ
သူငယ်ချင်းကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အလုပ်ကြမ်းသမားက လူစကားမပြောဘူး”

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်အေးအေးပင် ...

“လူစကားမပြောလို့ ခွေးစကားပြောရရင် ခွေးကျင့်ခွေးကြံ
ကြိမိလိမ့်မယ်”

“ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

“မိုက်ပြီးရိုင်းရအောင် ခင်ဗျားနဲ့ နပန်းလုံးနေလို့လား”

“တောက် ...”

“ဟယ် ...တောက်ခေါက်တယ်တော့”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကန့်ကလျစကားကြောင့် အိမ်ကြီးရှင်မလေးက
သဘောတွေ ကျနေသည်။

“တော်ပြီ နီးနီး ငါ ပြန်မယ်၊ နင် ဘယ်လိုလူတွေ အလုပ်ခေါ်
ခန့်ထားတာလဲ”

“ဘာလဲ၊ ဒီအလုပ်ကို ခင်ဗျားဝင်လုပ်ချင်လို့လား၊ ခါးတောင်း
ချိုက်တတ်မှလုပ်၊ တော်ကြာ ဖင်စူးလိမ့်မယ်၊ အောက်မှာ သံရွက်
တွေချည်းပဲ”

သူမက ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပါးစပ်ကထွက်ရင်း ခပ်
ခြမ်းကြမ်း လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ သူမ ထွက်သွားပြီးမှ အိမ်ကြီး
ရှင်မလေးက လက်ပိုက်ကာ မော့ကြည့်ရင်း ...

“ရှင်ကလဲ ရှင်ပဲ၊ ဒေါသအိုးကိုမှ တုတ်နဲ့သွားထိုးနေတယ်”

“မထိုးပါဘူး၊ ကလောင်ကြည့်တာပါ”

သူမက ကျွန်တော်ဘာပြောပြော ရယ်ရယ်လို့ အနီရွာနီ ချ

ထားသလားမသိပါ။

“ရှင်က အလုပ်သမားလား”

“အင်းလေ ..”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟောဗျာ၊ အလုပ်လုပ်နေတာ မြင်ရဲ့သားနဲ့”

သူမက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်တော့ ...

“အဲလိုမကြည့်နဲ့၊ တို့က ရှက်တတ်တယ်”

“အဲမယ်၊ သူကများ ပြောရတယ်ရှိသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ဓနက ဟမ်း

ဖုန်းက အစစ်လား၊ ဘယ်ကရတာလဲ၊ ရှင့်ဟာလား”

စစ်လားဆေးလားလုပ်နေတဲ့ စပ်စုမလေးကြောင့် ကျွန်တော်
ကလည်း နောက်ချင်မိပါသည်။

“ဘယ်က ကျွန်တော့်ဟာရမှာလဲ၊ သိကြားမင်းအိပ်နေတုန်း
ကလိထိုးပြီး ယူလာတာ၊ ဒီခလုတ်လေးတွေကို တစ်ကွက်ကျော်နှိပ်
ရင် တစ်ရက်ပျော်လိမ့်မယ်”

ကောင်မလေးကလည်း အမှတ်မရှိ။

“နှစ်ကွက်ကျော်နှိပ်ရင်ရော”

“တစ်သက်ပျော်လိမ့်မယ်၊ ယောက်ျားယူခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး
နော်”

“အဲမယ် ...”

“အန်ချင်ရင် အရက်ပြင်းပြင်းသောက်”

“ရှင်နော် ...”

“ရှင်နော် ဆိုတာ နေနော်၊ နောနော်၊ သျှင်မတို့ရဲ့ အမျိုးလား”

“ရှင် တော်တော်ရယ်ရတဲ့လုပ်”

“ကျွန်တော့်ငယ်နာမည်က မောင်နီဗျ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဪ ... ကြီးလာတော့ မောင်ရီလို့ပြောင်းလိုက်တာ ပြော
လို့ပါ”

“ကဲ ... ကဲ တော်ပါပြီ”

“ခင်ဗျားကိုလဲ ဘာမှမကျွေးရသေးပါဘူး”

“နောက်မှပဲ စားတော့မယ်၊ သွားပြီ”

ကောင်မလေးက တိုက်ထဲဝင်သွားတော့ အာစရီ ရောက်ချ
လာကာ ...

“အိမ်နဲ့ကလီလား ချစ်သောတပည့်”

“ကလီတော့မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းအိုးတန်းပဲ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“ပထမထွက်သွားတာက ...”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မမြစိမ်းလေ”

ဆရာသမားက အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“သူက သိုက်မှာမနေဘဲ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“သူတို့သိုက်ကို မြို့သစ်စီမံကိန်းချမှတ်လို အသိုက်ပြောင်း
လာတာဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာသမားရယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆရာသမားက ဟုတ်မယ် ဟုတ်
မယ်လို့ ရေရွတ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

“ဟာ ... တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ”

လင်းထိန်နေတဲ့ခြံကို ခြံအပြင် အမှောင်ရိပ်ကနေကြည့်ပြီး
အာစရိက ပြောသည်။

“အာစရိ၊ ခင်ဗျားစီစဉ်ထားတာ အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“မင်းဆရာပါကွ၊ ခြံစောင့်ကို ငါ လာဘ်ထိုးထားတယ်”

“ဘယ်နှစ်မှာရှိထိုးပြီလဲ”

ဆရာသမားက နာရီကိုကြည့်ပြီး ...

“ဟာ ... ထိုးတော့မယ်၊ မင်း ကားထဲဝင်တော့”

ကျွန်တော့်ကို ကားထဲ အတင်းဝင်ခိုင်းတော့ ကျွန်တော် ကား
မောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ကာ စက်ကိုနှိုးသည်။ အဲဒီအချိန်
အခိုက်မှာပဲ ခြံထဲကမီးတွေ ပျက်ကုန်ပါသည်။

“မီးပိတ်ပြီ၊ မင်းဝင်တော့ ရာဝဏ္ဏ”

ကျွန်တော်က ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းထွက်ကာ ကားမီးသီးတွေကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခြံဝကို ကျေဝင်တော့ ဂိတ်တံခါးအစောင့်ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်က မွေးနေ့ဖိတ်စာကိုပြလိုက်တော့ ဂိတ်စောင့်က လက်နှိပ်စာတံမီးနဲ့ထိုးကြည့်ကာ ပြန်ပေးသည်။

ကျွန်တော်က ကားကို ဆက်မဝင်ဘဲ ရပ်ထားသည်။ ကားမီးရဲ့အလင်းရောင်ကြောင့် ခြံထဲက စားပွဲဝိုင်းက လူတွေက လက်နဲ့ကာပြီး ကျွန်တော့်ကားကို စူးစမ်းသည်။

“ဆရာ .. ဝင်လေ”

ဂိတ်စောင့်က ရိုရိုသေသေပြောတော့ ကျွန်တော်က ...

“ခြံထဲမှာ မှောင်နေတာ၊ ပါကင်ထိုးရင် တိုက်မိကုန်မှာပေါ့”

“ဟော ... မီးလာပြီ ဆရာ”

ပြုန်းဆို ချက်ချင်း မီးရောင်တွေ လင်းလာတာကြောင့် ကျွန်တော်က ကားကို ကားရပ်ရန်နေရာသို့ မောင်းသွားကာ ကားကိုရပ်ပါသည်။ ခုနလုပ်ရပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ပြိုင်ကားလေးကြောင့် စားပွဲဝိုင်းက လူတွေက အကဲခတ်လေ့လာနေပါတယ်။

ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ (ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး) လည်း ပါတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ဆရာသမားပေးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးအတုကို တပ်ရင်း ပြောင်ရှင်းနေအောင် လှန်ဖိထားတဲ့ဆံပင်ပုံစံကို ကားနောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြောင်လက်နေတဲ့

စတီးတုတ်တံကို ကိုင်ပြီး ဒုတိယစစ်မဖြစ်မီလောက်က အနောက်တိုင်းအရင်းရှင်တို့ရဲ့စတိုင်နဲ့ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာပါတယ်။

ငါးစီးရှင်ဝုတ်တ ဘယ်ကနေဘယ်လို ရှာထားသည်မသိ။ မည်းနက်တောက်ပြောင်နေတဲ့ မျက်လှည့်သမားတွေဝတ်တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ စမတ်ကျကျဒီဇိုင်းက ပရိသတ်တွေကို တအံ့တဩ ဖြစ်စေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

အဓိကအရေးပါသူ (ဝတ်ရည်စိမ်းစိမ်း) ရဲ့ဖခင် ဦးရွှေစည်အောင်ဆီ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဦးရွှေစည်အောင်က စဝေဝေါနဲ့ သူ့အသိလားလို့ ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်လာရာ ဝိုင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်စပ်စုနေကြတာ ကျွန်တော် သိသည်။

ဦးရွှေစည်အောင်ရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော်က လက်အုပ်ချီ အရိုအသေပေးကာ အသင့်ပါလာတဲ့ဖိတ်စာကို တရိုတသေ ကမ်းသည်။ ဦးရွှေစည်အောင်က ယူကြည့်သည်။

“တော်တုရားက အနာသည်းနေတော့ မယ်မယ်က သားတော်မောင် အမောင်ယောက်ျား၊ ဥရောပတစ်ဝှမ်း ပြိုင်စင်အောင် လျှောက်ပြီးပြီမို့ ရွှေရောင်ဖျိုးလက် ဂုဏ်ရည်မြတ်တဲ့ မင်းအဘိုးတော့်တိုက်ရင်းပစ် မောင်မောင်ရှည်နဲ့ အဘွား နံနံပင်ခင်ခင်ကြီးတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ

ရန်အောင်မောင်မောင်ဘုတ်ရဲ့ မြေးတော်လေး၊ မွေးနေ့ပွဲကို သွား
လိုက်ပါလို့ မိန့်ကြားခဲ့လို့ ကျွန်တော်မျိုး ရောက်လာတာပါ”

“လိုရင်းပြောလဲ ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းအစား မောလိုက်တာ”

“ဘထွေးတော်... အဲ... ကျွန်တော်လဲ လိုရင်းပြောချင်ပါတယ်၊
မယ်ဖုရားရဲ့ အမိန့်တော်ကြောင့် ...”

“ကဲ ... Go တော်မူမယ်၊ ငါ့အမေဆီ”

ဘေးပရိသတ်တွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးတဲ့ မျက်
လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြပါတယ်။ ဦးရွှေစည်အောင်က ရှေ့ကသွား
ကျွန်တော်က နောက်ကလိုက်ပေါ့။ တိုက်ထဲမဝင်ခင် ဦးရွှေစည်
အောင်က ခပ်တိုးတိုးလှည့်ပြောပါတယ်။

“ငါလဲ မင်းကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွာ၊ အိမ်မှာ ငါ့အမေက
အဲဒီလို ထီးသုံးနန်းသုံး စကားမပြောရင် အမွေမပေးဘူးဆိုလို့ ပြော
လိုက်ရတာကွာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ လျှာယားတယ်”

ကျွန်တော် ဦးရွှေစည်အောင်စကားကြောင့် သဘောကျ ရယ်
မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ထဲရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမမှာ ထိုင်
ကြသည်။

“ပြီးရင် အမေ ခြံထဲဆင်းလာတော့မှာ၊ ဒီကပဲ စောင့်ကြတာ
ပေါ့၊ ဟော ... လာပါပြီ၊ ထ ... ထ”

ကျွန်တော်လည်း ဦးရွှေစည်အောင်လို မတ်တတ်ရပ် ခရီးဦး

ကြုံပြုရပါသည်။ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာတဲ့ ခြေသံကို ကြားရပါ
တယ်။ ဧည့်ခန်းရောက်လာတော့ ဦးရွှေစည်အောင်က ...

“ဖုရားရဲ့ မိတ်ဆွေ တိုက်ချင်းပစ်မောင်မောင်ရှည်ရဲ့ မိတ်ဆွေ
တဲ့ မယ်မယ်”

“ဘယ်လို ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းမောကြည့်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ ဘေးတစ်
ဖက်တစ်ချက်မှာ လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ နတ်သမီးနှစ်ယောက်
ကို တွေ့ရတယ်။ တစ်ယောက်က အစိမ်းရောင်နတ်သမီးဆိုရင် တစ်
ယောက်က အဖြူရောင်နတ်သမီး၊ အစိမ်းရောင်မလေးက ကျွန်တော့်
ကို ချက်ချင်းမှတ်မိပုံမပေါ်။

အဖြူရောင်မိန်းကလေး ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် ပိုလှတာ
ကျွန်တော် ဝန်ခံမိပါတယ်။ အဖြူရောင်မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်
အကြည့်ကြောင့် မျက်လွှာချပါတယ်။ ကျွန်တော်က ချောင်းဟန်ပြီး -

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော့်ဘာဘိုးတော် တိုက်ချင်းပစ်မောင်မောင်ရှည်
ဆိုတာ ရှမ်းပြည်နယ် ပူတာအိုက ...”

“ပူတာအိုက မြစ်ကြီးနားက ချင်ပြည်နယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော့်အမှားကို အဘွားကြီးက ချက်ချင်းထောက်ပြသည်။

“ပူတာအိုဆိုတာ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းက ရွာလေးပါ”

ပါးစပ်ထဲမှာရှိတာကို အားကိုးရပါတော့တယ်။

“ဪ ... ပြောပါဦး”

“အဘိုးက အဲဒီရွာလေးမှာမွေးပြီး အဲဒီပြည်နယ်တစ်ခုကို အုပ်ချုပ်ရပါတယ်။ အဘိုးရဲ့အစ်ကိုက မယ်ဖုရားကြီး သိတော်မူမှာပါ။ စပ်ခွန်ဖ ဆိုတာ ...”

“အို ... ကြားဖူးရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ တို့များ လေးစားရတဲ့ ဗိုလ်ကြီးပဲ”

အဘွားကြီးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပျားရည်အိုးတင် မဟုတ်ဘူး။ ထန်းလျက်အိုးရော၊ ချောကလက်အိုးရော မှောက်ကျကာ ချိုရဲ့ရဲကြီး ဖြစ်နေရှာပါတယ်။

“ဒါနဲ့ မြေးတော်လေးရဲ့ ဘွဲ့နာမည်က ဘယ်သူများလဲကွယ့်”
ခပ်စိမ်းစိမ်းမိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်။ အဖြူရောင် မိန်းကလေးက အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ရီလဲ့လဲ့နဲ့။

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဘွဲ့အမည်က နေမျိုးသစ်လပွတ္တာ မောင်မောင်ညှပ်ပါ”

အဖြူမလေးက ခပ်ခနဲ ရယ်ပါသည်။ အစိမ်းမလေးက ...

“ရှင်နာမည်ကြီးကလဲ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နာမည်နဲ့ တူသလိုလိုပဲ”

အဘွားကြီးကတော့ ...

“အို အေ ... ဒါ မျိုးရိုးဇာတိဘွဲ့နာမည်ကွယ်၊ ကဲ ... ကဲ ခြံထဲမှာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ကြကွယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရွှေအိမ်စည်မိမိကြီးတို့နဲ့အတူ ခြံထဲ ဆင်းလိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဦးရွှေစည်အောင်က ကျွန်တော့်ကို စကား ဧည့်ခံပေးပါတယ်။ လက်ရှိနိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးတွေ ဆွေးနွေးပြီး နောက် ဦးရွှေစည်အောင်ဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ သင်းကွဲလူသားတစ်ဦးဖြစ် မှန်း ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်တယ်။ စကားပြောနေစဉ် အဖြူ မလေး ရောက်ချလာတော့ ဦးရွှေစည်အောင်က ...

“ကဲ ... သမီးငယ်၊ မင်းအစ်ကိုကို ဧည့်ခံလိုက်ပါဦး၊ ဖေဖေ အသိ မိတ်ဆွေတွေ သွားဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ”

ကောင်မလေးက ထိုင်ပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ် တော့ ကျွန်တော်က ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ အခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

“စီးရီးဖိုး ...”

ကောင်မလေး အံ့သြသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ အားရပါးရ ပြုံး လိုက်ရင်း ...

“အစ်ကိုနာမည် ဒဿင်္ဂီရီပေါ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြရင်း ...

“ရာဝတ္ထုပါ ...”

ကောင်မလေးက အခုမှ ချက်ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်သွားပုံ ရသည်။

“အစ်ကိုလာမယ်မှန်းတော့ သိတယ်၊ ဘယ်က လာမလဲ၊ ဘယ်လိုလာမလဲ၊ ကျွန်မမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“မိုးပေါ်ကလည်း ကျမလာဘူး၊ မြေကြီးထဲလည်း ပေါက်ထွက် မလာပါဘူး၊ လူလိုလာတာပေါ့”

“မာရာရီပြိုင်ကားလေးနဲ့ပါ၊ ဒါတောင် လပွတ္တာတွေဘာတွေ ပါလာသေးတယ်”

“ကဲ ... ကလေးမ၊ ကျုပ်ပြောတာတွေ နားထောင်ပါဦး”

ကျွန်တော်က အစားအသောက်တွေကိုတောင် မထိတွေ့နိုင်၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ရှေ့လုပ်ရမယ့်အစီအစဉ်ကို ပြောပြပါတယ်။

“အိုး ... အဲလိုကြီးလား”

“ရက်စံ ... အဲလိုကြီးပေါ့”

ကလေးမက တော်တော်အူမြူးနေပါတယ်။ ထိုအချိန်မှာ အသံ ပြာတာတာ၊ အဝတ်အစား ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။ ထိုသူသည် လူမှုရေးဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို အတော်နားမလည်ပုံ ရသည်။

“ပျောက်လို့ ရှာလိုက်ရတာ နှမတော်လေးရယ်”

ထိုသူက ဇာတ်ဟန် ဇာတ်အသံနဲ့ ဆိုင်းမပါ ခုံမပါ ဝင်ထိုင်ပါ တယ်။ အချို့ဆိုတဲ့ ကလေးမက မသိမသာ မျက်ရိပ်ပြတော့ ဒီနေရာ ဟာ ကြက်ခြေစိတ်ပစ်ရမယ့် စာရင်းဇယားထဲက အမှိုက်တစ်ခုလို့

ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြောင်တောင်တောင်က ကျွန်တော့်ကို အစာလုမှာ စိုးလို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေတဲ့ လဒကြီးလို တစ်ချက်ကြည့်ပါ တယ်။

“သူက ဘယ်သူများလဲ နှမတော်”

အချို့က ခပ်တည်တည်နဲ့ ...

“ဪ ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီက အစ်ကိုတော်က တိုက် ချင်းပစ် မင်းသားကြီး မောင်မောင်ရှည်နဲ့ နံနံပင်ခင်ခင်ကြီးတို့ရဲ့ မြေး တော် နေမျိုးသိမ် လပွတ္တာမောင်မောင်ညှပ်ပါ၊ အလွယ်တကူခေါ် ချင်ရင်တော့ ရာဝဏ္ဏပေါ့ ကိုချက်ကြီး”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အကြည်တော်”

ကိုချက်ကြီးက မတ်တတ်ရပ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော်က ...

“ကျွန်တော် အကြည်တော်မဟုတ်ပါဘူး၊ တာရာမင်းလူပါ”

“ဗျာ ...”

“ဆောရီ၊ တာရာမင်းဝေနဲ့ မင်းလူ ရောသွားလို့”

အချို့က ရယ်ချင်ဟန်ရှိသည်။

“အစ်ကို သူက ရေနံသားမောင်မောင်ချက် ခေါ် ဂျင်မီချက်ကြီးတဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုချက်ကြီး”

ဂျင်မီချက်ကြီး မျက်နှာနဲ့ မဲ့ကာ ...

“ကျွန်တော့်ကို ဂျင်မီပဲ ခေါ်ပါ ကိုရာဝဏ္ဏ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် လချမီး”

“ဟာဗျာ ...”

“ဆောရီး ... လောသွားလို့ ကိုဂျင်မီ”

“ကျွန်တော်က ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ ပြန်ရောက်တာ”

“ဪ... ကိုဂျင်မီက ရှေ့လက ငါးသိုင်းချောင်း သွားနေလို့ လား”

“ဟာ ... ဘယ်ကလာ ဩစတြေးလျက ပြန်လာတာဗျာ ကျုပ်က R ဘွဲ့ရလို့ အာဂျင်မီချက်ကြီး ဆိုပြီး ဘွဲ့ယူပြီး ပြန်လာတာ”

အချို့ကလည်း အားကျမခံ ...။

“အစ်ကိုရာဝဏ္ဏလဲ မကြာသေးဘူး ထင်တယ်”

အာချက်ကြီးက တအံ့တဩနဲ့ ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“ဦးပဉ္စင်းကျောင်းကလေ”

“ဟာဗျာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ဦးနန္ဒိယရဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ဘွဲ့လွန်သင်တန်းက ပြန်လာတာ၊ (အက်စ်) ဘွဲ့ရပေါ့ အက်စ်ရာဝဏ္ဏလေ”

“ဘာလဲ၊ အက်စ်ဘွဲ့ ..”

“စူပါမင်းလေဗျာ”

“ဟာဗျာ၊ အက်စ်ဘွဲ့ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဆာ ဘွဲ့နဲ့ အာဘွဲ့တောင် ရှိတာပဲ၊ အက်စ်ဘွဲ့တော့ ရှိရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဂျင်မီချက်ကြီးက သိသိကြီးနဲ့ ကျိတ်ကျိတ်နေရပါတယ်။

“ကဲ ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ... အာဖျက်ကီး ... အဲ ... အာချက်ကြီး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျွန်တော်က မတ်တတ်ထရပ်ကာ ကိုချက်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အချို့ဘက်လှည့်ကာ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲက စာသားနဲ့ ညွှန်းရရင် နှစ်ရည်ရွှမ်း ပျိုးလက်လက် သီခိုဖွဲ့နဲ့အီ) တဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“ချို”

အချို့ကလည်း ပါးသလား မမေးနဲ့ ဘလိတ်စားနဲ့ အမျိုးတော်သလား အောက်မေ့ရပါသည်။

“ကို ...”

ဂျင်မီချက်ကြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လိုက်၊ အချို့ကို ကြည့်လိုက်ပေါ့။ (ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာက မချိုကုန်)

ပါဘူး။ အချဉ်ထိလို့ မျက်နှာပျက်ရှာတဲ့ကိန်း)

“ကို ...ညကျရင် ဖုန်းဆက်မယ်”

“တော်ပါ၊ လူချင်းတွေ့ရင်တော့ ကိုတို့က သိပ်ကဲတာပဲ”

“မဟုတ်ရပါဘူး ချိုရား ကဲ ...သွားမယ်နော်”

တစ်ဆက်တည်း ဂျင်မီချက်ကြီးဘက် လှည့်ကာ ...

“သွားဦးမယ် အာဖျံကွီး ... အဲ ... အာချက်ကြီး”

“ဂလုပ် ...ကဲ့”

တံတွေးမျိုးချတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားလို့ ဟုတ်ကဲ့က ဂလုပ် ...
ကဲ့တွေ ဘာတွေ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။ သူ
တော်တော် ခံစားနေရရှာမှာလို့လေ။

ရာဇဝဏ္ဏ ထွက်သွားပြီး ဧကမှာ ဂျင်မီချက်ကြီးက သက်ပြင်း
ပြင်းပြင်းကို အချို မသိသိအောင် ပင်လယ်ကြီးလို့ ချပြရင်း ...

“သူနဲ့အချိုက ...”

အချိုက မသိချင်ယောင် မျက်လုံးဝိုင်းပြရင်း ...

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ကိုချက်ကြီး”

“ဟိုလေ ...”

ဂျင်မီချက်ကြီးက ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြောရခက်နေဟန် ရှိသည်။

“ဟိုကွာ ... ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

နောက်တော့ မယောင်မလည်နဲ့ ထလစ်သွားပါတယ်။ သိပ်

မကြာခင် သူမရဲ့ဝိုင်းကို နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပါ
တယ်။ မမစိမ်း ...။

“နင်နဲ့သူနဲ့က ဘယ်လိုက ဘယ်လို သိနေရတာလဲ အချို၊ ငါ
နင်နဲ့သူ ခင်တာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

မမရဲ့စကားကြောင့် အချိုက ရယ်မိရင်း ...

“ညီမလေး အပေါင်းအသင်းတွေကို မမ အကုန်သိနိုင်လို့လား
မမရယ်”

မမက သူမကို စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

“သူပြောသလို သူဟာ ဘွားဘွားတို့လို တော်ဝင်မျိုးရိုးက
ဆင်းသက်လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မမစကားကို သူမက ပခုံးတွန့်ရုံသာ တုံ့ပြန်မိရင်း ...

“ဒါဆို မမ ဘွားဘွားကို ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“ဟဲ့ ... ငါ့မှာ သက်သေအထောက်အထားမှ မရှိတာ၊ ဒါပေ
မယ့် တစ်နေ့ သူ ဘာလဲဆိုတာ အဖြေထွက်လာမှာပဲ”

“ထွက်လာလို့ သူက တော်ဝင်မျိုးရိုးက မဟုတ်ဘူးဆိုရင်ရော”

မမက သူမကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ မမ ဘာမှ စကားဆက်
မဆို၊ အချို ဝိုင်းကနေ ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကြမ်းကြူးထဲက ကြမ်းပိုးကို
မိခင်မိခင် ဖမ်းရခက်တဲ့ အဖြစ်လို့ပါပဲ။
ဘဝထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ
နားလည်ရခက် ဖမ်းရခက် ...
အဲဒီလို အခက်အခဲတွေနဲ့
ကြားညပ်နေခဲ့ ...။

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်က အေးသုကို ပေါင်
ပေါ်တင်ထားရင်း ...

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုကနေဘယ်လို လပွတ္တာမောင်မောင်
ညှပ် ဖြစ်တာတုန်း၊ လုပ်စမ်းပါဦး။”

“ငါလဲ ပန်းဆိုးတန်းမှာ ဗိုက်ဆာလို့ လမ်းဘေးအထမ်းမုန့်ဟင်း
မီးဆိုင်မှာ ဝင်စားတုန်းက အဲဒီဆိုင်နာမည်ကို သတိရပြီး ပြောလိုက်
တာ၊ ကနောင်မင်းသားကြီးတို့ ရန်နောင်မောင်မောင်တုပ်တို့တောင်
ရှိတာပဲကွ”

အာစရိက ကွမ်းယာတစ်ယာ ပါးစောင်ထဲထည့်ရင်း ...

“ကလိန်ကကျစ်ညဏ်ကတော့ ဖိကောင် အတော်တော်သား”

“ဒါကတော့ ဆရာတပည့်ပဲ ဆရာသမားရယ်”

“တော်ပါကွာ”

ဝတုတ်က ကိုစိန်မြရဲ့ ဆိုက်ကားပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ...

“မင်းရဲ့ စီးရီးဖိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ရာဝဏ္ဏ”

“အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို မင်း ဝတ်ရည်ချိုချိုနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ကဲ ... ရှေ့ဆက်ရမယ့် လုပ်ငန်းစဉ်လေးကို ပြောပါဦး၊ ဂျီနီ စလုပ်ရှားလို့ ရပြီလား”

ပဏ္ဍူ အေးသူကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ အေးသူကတော့ လက်ထဲမှာ အစားရှိလို့ကတော့ ဘယ်သူခေါ်ခေါ် အေးဆေးပဲ။

“ငါ့တူတွေ ဝင်လို့မရသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် အသုဘယာဉ် တစ်စီး လိုချင်တယ် အာစရီ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကျွန်တော်က အစီအစဉ်ကိုပြောပြတော့ အာစရီက ခေါင်း ညိတ်ရင်း စဉ်းစားကာ ...

“နေဦး၊ ငါ ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်”

အာစရီက ဖုန်းကို လှမ်းတောင်းပြီး ဆက်သည်။

“ကဲ ... အဆင်ပြေတယ်၊ ငါတို့ နာရေးကူညီမှုအသင်းက မနက် ဖြန် ပဲခူးသွားပြီး အလောင်းပို့စရာတစ်ခု ရှိတယ်၊ ငါ ကိုအေးမြင့်စန်

ကို ပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ရာဝဏ္ဏပဲသွားပို့ပေးမယ်လို့၊ ကု သိုလ်လဲရ၊ ငါတို့အတွက်လဲ အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ငါတို့ကရော”

ဝတုတ်က လှမ်းမေးတော့ ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က တခြားကားတစ်စီးနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ၊ အပြန်ကျရင်တော့ အာစရီကိုတင်ခေါ်သွားလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ပဏ္ဍူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီကိစ္စတွေ သိလို့ကတော့ မယ်တော်ကြီးကတော့ တော် တော်တင်းမှာပဲ”

“အာစရီရယ်၊ မယ်တော်ကြီးတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို မမြစိမ်း လဲ တော်တော်ပေါက်ကွဲမှာ သေချာတယ်”

ပဏ္ဍူ စကားကြောင့် အာစရီက ခေါင်းညိတ်ကာ ကျေကျေနပ် နပ် ပြုံးနေပါသည်။

အစိမ်းရောင်စစ်မြေပြင်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ခဲ့သူက ကျွန်တော်။ နာကျင်စေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပေမယ့် တိုက်ခိုက်မှုဆိုသည်က အနာ တရတော့ အနည်းအကျဉ်း ဖြစ်စေနိုင်သည်။

အတွေးတွေနဲ့ တောင်ပံဖြန့်ကြည့်စမ်း အိပ်မက်တွေထဲက တူး စတ်မှုသည် အားရစရာမကောင်း ...။

အချစ်ဆိုတာကို စည်းမျဉ်းဥပဒေသစ်တွေနဲ့ ဖွဲ့ စည်းစေချင်တဲ့

စိမ်းမြမြမိန်းကလေးအတွက် ကျွန်တော် ရင်မောရသည်။

ပုစ္ဆာဆန်တဲ့ ပဟေဠိအံ့ဂက်ထဲက ရွေးချယ်နှိုက်ယူထားသည့် နံပါတ်သည် မာနတရားကို ဖျက်ဆီးဖို့ လက်နက်တစ်ခုပေလော

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ဆုပ် ...၊ ဆုပ်ထားတဲ့ ငါ့လက်ထဲ ဖြန့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မင်းကို နာကျင်စေတတ်တဲ့ လက်နက်မရှိပါ။ နာကျင်စေတတ်တဲ့ လှည့်စားမှုတွေ မရှိပါ ...။ မင်းအတွက် သင်ခန်းစာပေးမယ့် ရိုးသားမှုတစ်ခုသာ ရှိပါသည်။

မိန်းကလေးရေ ...၊ အာစရိက ပဂျူနဲ့ ပေဒင်ဆရာကို သွေးထိုးဖို့ အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲနေပါသည်။

ပူဂဏ္ဌတို့ ထွက်သွားတော့ အေးသုက ပျင်းလာလို့နဲ့တူပါသည်။ သူ့အစ်ကိုတွေ ကစားနေတဲ့ မြက်ခင်းဘက် ထွက်သွားပါသည်။

“မင်း ငါ့ကို ပြောစရာရှိတယ်နဲ့ တူတယ် ...”

အာစရိက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီးပြောတော့ သူ ရယ်မိပါသည်။

“အကင်းပါးလှချည်လား ... အာစရိ ..ရီ”

“အကင်းပါးဆို မင်းဆရာဖြစ်နေတာကို ... ကံ ပြောမင်း”

ကျွန်တော် ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ အာစရိကိုကြည့်ကာ ...

“ဝပု ဆိုတာ ဘယ်သူလို့ထင်လဲ”

“ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲကွ ...”

“ကျွန်တော် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝတ်ရည်တို့ ညီအစ်ကို ... ကြောင့် ချဉ်းကပ်ရတာလဲဆိုတာရော အာစရိ သိလား -”

“မင်း ဝတ်ရည်ချို့ချို့ကို ကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူးလား ...”

အာစရိ စကားကြောင့် ကျွန်တော် တဟားဟား အော်ရယ်
တော့ အာစရိက ပြုံးတူးပြဲတဲနဲ့ ...

“ဟင် မဟုတ်ဘူးလား ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟာကွ ...”

အာစရိ ခေါင်းကုတ်တော့ ကျွန်တော် အခုလို ပြောပြပါသည်။

“ကျွန်တော် အဖြစ်မှန်တွေကို ပြောပြမယ် ...”

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှာ အရယ်အပြုံးပေ ပျက်ဆုံးသွားပါ
တယ်။ ပြီးတော့ အေးစက်မာကျောတဲ့မျက်ဝန်းတွေ ချက်ချင်းဖြစ်
ပေါ်လာစေတော့ အာစရိက မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။ ဒီလို အေး
စက်စက်မျက်လုံးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုရင် ဒီပွဲရဲ့ အခြေအနေဟာ
တော်ရုံမဟုတ်မှန်း အာစရိ ရိပ်စားမိပါသည်။

“ဝပု ဆိုတာ မင်းစိုးပဲ အာစရိ”

အာစရိ ပါးစပ်အဟောင်းသား ...

“ဝတ်ရည်ချို့ချို့ဆိုတာ မင်းစိုးရဲ့ ကောင်မလေး ချို့ချို့ပဲ အာစရိ”

“မင်း ဒါဆို သူတို့ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ...”

“ဟို... အာစရိ၊ ကျွန်တော် လက်စားချေတာတို့ လက်တုံ့ပြန်
တာတို့ဆိုတဲ့ ဝါဒတွေ ကျွန်တော့်ရင်မှာ စွဲကိုင်မထားပါဘူး ဒါပေမယ့်

သူတို့ ကိုယ်ချင်းစာတရားကို သိစေချင်တယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ရူး
ကြောင်ကြောင် ‘မျိုးရိုး’ အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်တဲ့ စရိုက်ကို ဒီ
ခေတ်ဒီအခါ မှာ သုံးမရတော့ဘူးဆိုတာ နားလည်စေချင်တယ်လေ”

အာစရိက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ...

“ဒါဆို မင်းနဲ့ မင်းစိုးက အဆက်အသွယ်ရှိတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ အာစရိ ရ၊ သူတို့ မင်းစိုး ဘယ်မှာရှိလဲ စုံစမ်းနေတာကို
သိလို့ ကျွန်တော် တမင် အာစရိတို့ကို မင်းစိုး ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်
ပျောက်သွားမှန်း မသိဖူးလို့ လိမ်ညာမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ...”

“အေးပါကွာ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ မင်းစိုး... ဒီကောင့်အဖြစ်က
လည်း အတော်သနားစရာကွာ။ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ စီမံကိန်းမှာ ဝတ်ရည်စိမ်း
စိမ်းက ဘယ်ကဏ္ဍကပါမလဲ ရာဝဏ္ဏ...”

“ဘာကိုလဲ အာစရိ ...”

အာစရိအပြုံးက သူ့အတွက် ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်စေ
သည်။

“မျက်လုံးနဲ့တော့ ကလိမထိုးပါနဲ့ အာစရိ ရယ် ...”

“ဪ စီမံကိန်းကြီး ပျက်သွားစေမယ့် အလှတရားနဲ့ တည့်
တည့်တိုးနေတာဆိုတာ မင်းမမေ့ဖို့ ငါက သတိပေးရုံပါကွာ”

အာစရိ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။

“ရာဝဏ္ဏ အတွက် မယ်သီတာ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူလည်း မယ်

အိုစာလောက်ရှိပါတယ် အာစရိရဲ့ ...”

“မယ်အိုစာ က ဗျတ္တ အတွက် မွေးယူတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်နိုင်စေ
မယ့် အခု မယ်အိုစာ လက်သစ်က မင်းအတွက် အဆိပ်သင့်မယ့်
ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်နိုင်တယ်နော် ...”

“ကျွန်တော် မညာချင်ပါဘူး အာစရိ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်...”

ကျွန်တော် သူမရဲ့ မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေကို မြင်ယောင်
မိရင် ပြုံးနေမိသည်။

“သူ့ဆီကအဆိပ်တွေကို ခံခံမင်မင် ကျွန်တော် ရလိုက်ပါတယ်။
အဲဒီအဆိပ်တွေက အချစ်ဆိပ်တွေဆိုရင် သူလည်း သူ့အဆိပ်သူ ပြန်
မိစေမှာပါ အာစရိရယ် ...”

“အပြောကတော့ ရောင်းပါကွာ၊ လူလယ်ကောင်ကျမှ အရှုထိ
က ဟက်တက်ကြီး ကွဲနေဦးမယ်”

ကျွန်တော် ယုံကြည်နေမိပါသည်။ လူတစ်ယောက်မှာ တစ်
သက်မှာ တစ်ခါတော့ ချစ်ဖူးမှာပါလို့။

အချစ်က အရာရာကို ပြောင်းလဲစေတယ်လေ၊ မယုံရင် လမ်း
ထိပ်က ဦးကျင်ဟုတ်ကို မေးကြည့်ပါ။ သူမိန်းမကို သူ “ချစ်ချစ်”
လို့ခေါ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမိန်းမ ချစ်ချစ်ရဲ့ နာမည်ရင်းက ဒေါ်အိမ်နာ

ကောက်ခါငင်ကာ ဘွားဘွားရဲ့ ဗေဒင်ဆရာက ပဲခူးမြို့က ရွှေ
မာစောဘုရားမှာ ညခုနစ်နာရီတိတိ ပုတီးကိုးပတ်စိပ်ရမယ်ဆို
တာကြောင့် ဘွားဘွားရယ်၊ အစိမ်းရယ်၊ ကားဒရိုင်ဘာရယ်
သုံးယောက်သား ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ပဲခူးက ပြန်အထွက်မှာပင် ညရှစ်နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ အမှန်တော့
ပဲခူးရန်ကုန်က အိမ်ဦးနံ့ကြမ်းပြင်ခရီးလောက်ပဲ ရှိပါသည်။ သို့သော်
ဘွားဘွား ပါလာတာကြောင့် ကားကို ပုံမှန်မောင်းလာရာမှ လှည်း
ထူးမဝင်ခင်မှာ ဘယ်တော့မှ ဗွေဆိုးမဖောက်တတ်သည့်ကားက
တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နဲ့ ထိုးရပ်သွားပါသည်။

သီတော်မူတဲ့အတိုင်း ဒရိုင်ဘာကိုမောင်ကြီး၏ ကြောင်တောင်
တောင် အတတ် စာတ်လမ်းတွေ စဝင်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်မက
မေးပါတယ်။

“ကိုမောင်ကြီး၊ ကား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရပ်သွားတာ မမလေး”

“အဲဒါတော့ ရှင်ပြောမှလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မောင်းနေရင်း ကျွန်တော် မရပ်ခိုင်းဘဲ သူ
ဘာသာသူ ရပ်သွားတာခင်ဗျ”

“တော်ပါတော့ ငါ့မြေးရယ်၊ ဟဲ့ မောင်ကြီး၊ ကားကို ဆင်းကြည့်
စမ်း”

ကိုမောင်ကြီးက ကားပေါ်ကဆင်းကာ ဘောနပ်ဖုံးဖွင့်ပြီး ဟို
ကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ပါတယ်။ ဒီလူပုံစံကြောင့် အစိမ်းမှာ စိတ်က
လည်း ရှုပ်ထွေး၊ ဒေါသကလည်း ဖြစ်မိသည်။ နောက်တော့ မထူးပါ
ဘူး ဆိုပြီး ကားပေါ်ကဆင်း၊ ကိုမောင်ကြီးနားသွားပြီး ကားကို ဟို
ကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေရာတဲ့ ကိုမောင်ကြီးနဲ့အတူ ကားကို ကြည့်
မိပါတယ်။

ကိုမောင်ကြီးက ကျွန်မဘက်လှည့်ပြီး ...

“မမလေး၊ ဘာပျက်တာလဲဟင်”

ကိုမောင်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မကလည်း ဆောင့်ဆောင့်
အောင့်အောင့် ဖြေမိပါတယ်။

“စိတ်ပျက်တာရှင်၊ အဲဒီစကားက ရှင့်ကို ကျွန်မ မေးရမှ၊ ဘယ်
လို အူတူဟူနိုင်တဲ့လူမှန်းမသိဘူး၊ တကယ်ပဲ”

ကိုမောင်ကြီးက ခေါင်းကုတ်ကာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ နေနေ
ပါသည်။

ကျွန်မက ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ကာ နာရီကို ငုံကြည့်ပြီး ...

“အဘွား၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကားငှားပြီး ပြန်မလား”

“ငါ့မြေး သဘောလေ”

ကျွန်မက ကားထဲကထွက်ကာ တက္ကစီအငှားကား တစ်စီး
တလေများ ဖြတ်မလား ကြည့်သည်။ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ အငှားကား
တွေ ဖြတ်သန်းသွားလာမှုမရှိမှန်း သဘောပေါက်မိပါသည်။ လိုင်း
ကားအချို့တော့ သွားနေပေမယ့် ကျွန်မ လိုင်းကားမစီးချင်တာ
ကြောင့် မတားမိပါ။

အဲဒီလိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေချိန်မှာ မီးထွန်းမောင်းလာ
တဲ့ ကားတစ်စီးကို ကျွန်မတွေ့လိုက်လို့ အားတက်သွားပါသည်။
မီးထွန်းမောင်းလာတဲ့ ကားကို လက်လှမ်းတားတော့ ကားက မရပ်
ဘဲ မောင်းထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်မလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ကျွန်မကားဆီ ပြန်
အလှည့် ...

“မမလေး၊ ဓနကား နောက်ပြန်ဆုတ်လာတယ်”

“ဟင် ...”

ကိုမောင်ကြီး စကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားပြီး

လည်ပြန်ကြည့်တော့ ခုန ကျွန်မတားတဲ့ကားက နောက်ပြန်ဆုတ်
လာတာ တွေ့မိပါသည်။

ကျွန်မ ရပ်နေရာတည်တည်မှာ လာရပ်ပြီး ကားရှေ့မှန်က
လျှောကျလာပါသည်။

“စိမ်းတိမ်းတိမ်းလေးပါလား”

ကားထဲကို မမြင်ရခင် အဲဒီအသံကြောင့် သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်က မှတ်မိလွယ်စေခဲ့ပါတယ်။

“တောက် ... ဒီဘီလူးနဲ့မှ လာတိုးနေရသေးတယ်”

ရှေ့ခန်းအတွင်းမီးကို ဖွင့်လိုက်တော့ စပ်ဖြူရုပ်နဲ့ ဟိုဘီလူး
ကောင် ရာဝဏ္ဏဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။

“ကားပျက်လို့လား၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

ကျွန်မက ပြန်မဖြေပါ။

ဒါပေမယ့် အဘွားကို ကိုမောင်ကြီးက တွဲလာတာ သူက
မြင်တော့

“အို ... အဘွားပါလား။ ညကြီးမိုးချုပ် ဘယ်အရပ်ဘယ်ဒေသ
က တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူလာပါသလဲ”

အဘွားက သူစကားကြောင့်ရယ်ရင်း ...

“ပဲခူးမှာ ဘုရားဖူးပြီး ပြန်လာတာ၊ အတော်ပဲ၊ ငါ့မြေးကားနဲ့
တိုးတာ ကံကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ... မောင်ကြီး၊ မင်း ကားမှာ

အိပ်၊ မနက်မှ အဘွား ကားပြင်မယ့်လူ လွှတ်လိုက်မယ်”

အဘွားစကားကြောင့် ရာဝဏ္ဏက ...

“ကျွန်တော့်အသိ ဒီပဲခူးအဝင်လေးမှာ ရှိတယ်၊ သူတို့ကို ဖုန်း
ခေါ်ပြီး ကားကြည့်ခိုင်းလိုက်မယ် အဘွား၊ အဲဒါဆို ကိုမောင်

ဦးလဲ မနက်အထိ ဒုက္ခခံစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

အဘွားက သူစကားတွေကြောင့် ကျေးဇူးတွေ စွတ်တင်တော့
ကျွန်မ စိတ်ပျက်မိတာ အမှန်ပါ။ ရာဝဏ္ဏက ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်
လာ အကူအညီတောင်းနေပါသည်။

“ငါ့မြေးနဲ့တွေ့တာ သိကြားမင်းနဲ့ တွေ့နေရသလိုပဲ”

“အဘွားနဲ့တွေ့တာ ဘီလူးပါ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်
ရာဝဏ္ဏလေ၊ ဒီဘီလူးက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စိမ်းတိမ်းတိမ်း

တွေလဲ ကြိုက်တယ်၊ အချို့မပေါ့တပေါ့လဲ ကြိုက်တယ်၊

ဘာမှ စားစရာမရှိရင် ခေါင်းစားမယ်”

အဘွားကတော့ သဘောတွေ သိပ်ကျနေတာပေါ့။

“ကဲ ... သွားကြမယ်လေ၊ အဘွားရော၊ အကျက် ... အဲလေ
မိန်းပါ ရှေ့မှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၊ နောက်က ...”

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ မင်းအဆင်ပြေသလို စီမံ ငါ့မြေး၊ လာလေ
လေး”

အဘွားက လှည့်ကြည့်ပြီးခေါ်တော့ သူမ ဆောင့်ဆောင့်

အောင်အောင်နဲ့ အဘွားအရင်ဝင်ပြီး သူမက ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။
 ကားက မောင်းထွက်လာတော့ အဘွားနဲ့သူက လေ
 ဖြောင့်နေပါတယ်။ သူမကတော့ တစ်လမ်းလုံး ဒေါသတွေဖြစ်လို့
 ဘယ်ဘဝ ဘယ်ရေစက်မှန်းမသိပါ။ ကျွန်မရင်ထဲကို အဲ
 တွေ ပို့ဆောင်ဖို့ ဘယ်လိုဖန်ဆင်းရှင်က ရာဝတ္ထုဆိုတဲ့လူကို
 ဖွားပေးလိုက်သည် မသိ။

အစဉ်အလာအရ
 ရင်နာရမယ့် ဇာတ်လမ်းပါ။
 အပိုပေးတဲ့
 ငိုကြွေးရင်နာစရာ လမ်းပေါ်မှာ
 အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မျက်နှာပုံးနဲ့
 ဗြုန်းခနဲ တွေ့ဆုံသူက
 ဘယ်သူလဲ ...။

“ဘာပြောတယ် မောင်ကြီး”

အဘွားရဲ့ ဒေါသကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အသံက အသက် အရွယ်ထက် နပျိုကာ ကျယ်လောင်လျက် ...။ ကိုမောင်ကြီးက ကုပ်ကုပ်လေးရပ်နေရင်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

“ရာဝဏ္ဏဆိုတဲ့လူက ဘာတော်ဝင်မျိုးရိုးမှ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကလေးကချေ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တဲ့၊ ဒီလူက (....) လမ်းထိပ်မှာ ဆိုက်ကားနင်းတယ်တဲ့ အဘွား၊ အခုလဲ နာရေးကားမောင်းပြီး အလောင်းတစ်ခုကို ပဲခူးကို ပို့ပေးပြီး ပြန်လာတာတဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို ငါတို့ စီးလာတဲ့ကားက ...”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား၊ အဲဒါ ...”

“တော်တော့”

ကိုမောင်ကြီး စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရရှာ။ အဘွား မျှော့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်၊ မျက်နှာတွေ နီရဲလာတဲ့ အထိ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဖေဖေ မေမေနဲ့ ညီမလေးကတော့ အဘွားဒေါသကို သိလို့ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ဘွားဘွားနည်းတူပါပဲ၊ ဒါဟာ အကွက်ချစီစဉ်ထားတဲ့ ယုတ်မာမှုမှန်း အဘွားနည်းတူ ကျွန်မလည်း အလွယ်တကူ သဘောပေါက်မိပါသည်။

“ယုတ်ညံ့လိုက်တဲ့ကောင်၊ မိမစစ်ဖမစစ်ကောင်၊ ဟဲ့ အသန်း”

“ရှင် ... လာပါပြီ မယ်မယ်ဖုရား”

“အိမ်ဖော်အကြီးအကဲလို့ ဂုဏ်ပုဒ်တပ်ရမယ့် ဒေါ်သန်းက လက်အုပ်လေးချီပြီး ရောက်လာပါတယ်။

“တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ နွားနို့ကို စီစဉ်ထား၊ ငါ ဒီကောင်နဲ့ ပြဿနာရှင်းပြီးရင်း ခေါင်းလျှော်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးကြောပစ်မယ်၊ လာလိုက်နဲ့ ငဲ့မြေး”

အဘွားက အစိမ်းကို ရည်ရွယ်ပြီးခေါ်တော့ ဖေဖေက ...

“မဟုတ်သေးဘူး မယ်မယ်၊ မယ်မယ် ဒီကောင်လေးဆီ သွားလဲ မယ်မယ်ပဲ အရှက်ရမှာပေါ့၊ သားတော်သွားပြီး မေးမြန်းဆွေးနွေးကြည့်ပါဦးမယ်”

“တိတ်စမ်း ... ရွှေစည်”

အဘွားရဲ့အဲဒါသံကြောင့် ဖေဖေ ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။

“ငါ့လို အဆင့်အတန်းနဲ့ ဒီကောင်ဘာလုပ်ရဲမှာလဲ၊ ဟေ့ ရွှေ အိမ်စည်မိမိကြီးဆိုတာ ဒီကောင် အာခံဝံ့ရင် လုပ်ကြည့်လိုက်လေ”

အဘွားရဲ့ ဩဇာအာဏာ ဘယ်လောက်စွမ်းအားကောင်းမှန်း အစိမ်းလည်း သိသည်။ ဖေဖေကလည်း အဘွားကို စိတ်မချတာ ကြောင့် နောက်က လိုက်လာရပါသည်။ အိမ်ကထွက်တော့ ကား နှစ်စီးနဲ့ပါ။ တစ်စီးမှာ ဘွားဘွား၊ ကျွန်မ၊ ဖေဖေနဲ့ ဒရိုင်ဘာကိုမောင် ကြီး၊ နောက်ကားပေါ်မှာတော့ ခြံထဲက အလုပ်သမားတွေ လိုက် သည်။

အဘွားက တစ်လမ်းလုံး တောက်တခေါက်ခေါက်။ ကိုမောင် ကြီးပြောတဲ့ လမ်းထိပ်ဆိုက်ကားဂိတ်ကို ရောက်တော့ ဆိုက်ကား တစ်စီးပေါ်မှာ အကျအနထိုင်ပြီး စကားလက်ဆုံကျနေတဲ့ ရာဝဏ္ဏ ဆိုသူကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ကားကိုမြင်တော့ ကြိုတင်သိနေ တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အပြုံးနဲ့ ပြုံးရင်း ဧည့်ဝတ်ပြုပါတယ်။

အဘွား ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း သူက ...

“ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စအတွက် တကူးတကလာပြီး ကျေးဇူးတင် စကားဆိုနေရသေးလား၊ အဘွားရယ်၊ အဘွားခေါ်ရင် မြေး ရောက် လာမှာပေါ့”

“နင့်အသံတိတ်စမ်း ... မျိုးမစစ်”

“ကျွန်တော့်နာမည် မျိုးမစစ် မဟုတ်ပါဘူး”

ရာဝဏ္ဏက ခပ်တည်တည်နဲ့ပြောတော့ သူ့ဘေးက ဝတုတ် အုတ်နဲ့လူက ...

“ဟုတ်တယ်၊ သူနာမည်က မျိုးမစစ်မှ မဟုတ်တာ၊ ရာဝဏ္ဏ

“အေးလေ ...”

သူ့ဘေးက သုံးယောက်ကလည်း ထောက်ခံပါတယ်။ ဒီစကား တွေကြောင့် အဘွားပိုပြီး ခံပြင်းမှာ အစိမ်း သိသည်။

အစိမ်း လည်း ဒေါသမထိန်းနိုင်တာကြောင့် ...

“ကလေးကချေ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကောင်ကများ၊ နင် ခိုက်ရိုင်းနဲ့”

“သမီး ...”

ဖေဖေက လှမ်းဟန်သည်။

ရာဝဏ္ဏက သူမရှိရာဆီ တိုးကပ်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့် ထာ အေးစက်စက် လှမ်းပြောသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဒီစကားပြောရအောင် မင်းက ဘယ်လောက် စာနိဗ္ဗိဒ်ကြီးနေလို့လဲ၊ မင်းဘယ်မျိုးရိုးက လာလား၊ အိမ်သာတက်ရင် နင်လှန်ပြီးပါရမှာလဲ၊ ဖင်ခေါင်းတော့ သိပ်မကျယ်နဲ့”

“မင်း ငါ့မြေးကို ပြောစရာမလိုဘူး၊ မင်း ယုတ်မာရိုင်းဆိုင်းတဲ့

အယုတ်တမာကောင်၊ မင်းမို့လို့ ငါ့ကို ဘာအငြိုးတွေနဲ့ အလောင်း တင်တဲ့ကားနဲ့ ခေါ်ရတာလဲ ပြောစမ်း”

ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် ငြိမ်သက် ရပ်ကြည့်နေတဲ့ အာစရိက ဝင်ပါရပါသည်။

“အဘွား၊ အခုတပ်မက်နေတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာခံစားခွင့်အာဏာဆိုတာ တည်မြဲပါ့မလား၊ ဒါတွေဟာ အပေါ်ယံခြံလွှာတွေပါ။ ဒီထက်ပြောရရင် ဒီယုံကြည်မှုတွေဟာ မြေတစ်ကောင်ရဲ့ အရေပြား လိုပါပဲ။ ကုသိုလ်ကံကောင်းနေသရွေ့ အရေခွံအဟောင်းက တည်မြဲ နေမှာပဲ။ အရေခွံအဟောင်းက အကျိုးဟောင်းတစ်ထည်လို့ အတ္တနဲ့ စွဲကိုင်ထားပေမယ့် ကုသိုလ်ကံကောင်းနေသရွေ့တော့ အရေခွံမယံ သေးဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော့်စကားက နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ ခဲယဉ်း တယ်ဆိုရင် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မှန်တစ်ချပ်ယူကြည့်ပြီး အရိပ်ထင် လာတဲ့လူကို ငါလား၊ ငါ့အရိပ်လားဆိုတာ အရင်ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့် ပါဦး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဘွား ဘယ်လက်မြှောက်ရင် သူ ညာ ဘက်မြှောက်မှာပဲ”

ဦးရွှေစည်အောင်က သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့လို အခြေအနေမျိုးနဲ့ မိကျောင်းမင်း ရေကင်း လာမပြန်၊ ငါ့ကို အငြိုးကြီးကြီးနဲ့ အကွက်ဆင်ထားတဲ့လုပ်ရပ် အတွက် ဒီကောင် ငါ့ခြေထောက်ဖက်ပြီး တောင်းပန်စမ်း”

ရာဝဏ္ဏက ပြုံးနေသည်။ ပြီးတော့ အာစရိကကို ကြည့်သည်။

“တကယ်တော့ အဘွားက ဘာမဟုတ်တဲ့မျိုးရိုးအတွက် အဘိဇ္ဇာ ပွားနေတဲ့ သနားစရာလူတစ်ယောက်ထက် မပိုဘူး၊ ဘာ မဟုတ်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဂုဏ်မျိုးရိုးဆိုတာကြီးကို ဘာကြောင့် စွဲကိုင်ဖက်တွယ်ထားချင်တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပေးလို့ မရဘူး။ ရှေးသမရိုးကျ ဆင်းသက်လာတဲ့ လူနေမှုဘဝကို အခုခေတ် အထိ ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲခေါ် ကိုးကွယ်ချင်နေရတာလဲ အဘွား၊ ဒီဘွဲ့တွေ ဂုဏ်တွေက အဘွားအတွက် အသက်လို ဆွဲဆန့်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးက ရိုးသားမှုရဲ့အရည်အချင်းပါ”

“မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားစမ်း၊ အခု ငါပြောတာကိုလုပ်၊ ငါ ခိုင်းတာကို လုပ်ဖို့ပဲ၊ နင်တို့လို ကလေးကချေအောက်တန်းစားတွေ ငါ့ကို ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ရမယ်”

ဒေါ်မိမိရဲ့ ဒေါသနဲ့မာနက အဆုံးမရှိ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ဒီပဋိပက္ခလေးအတွက် လူတွေက ရုံးစုရုံးစုနဲ့ ဝိုင်းအုံကြည့်လာပါ တယ်။

ဒေါ်မိမိကြီးနဲ့ ရာဝဏ္ဏရဲ့မျက်ဝန်းတွေက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မဖယ်ခွာစတမ်း ...။ ရာဝဏ္ဏက အေးစက်စက်ပြုံးသည်။ ထိုနောက် ရာဝဏ္ဏရဲ့ အထိမခံနိုင်တော့တဲ့ အက်ကြောင်းထဖန်ခွက်တစ်ခုလို မျက်နှာ၊ အေးစက်စက်စကား ...။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ဒီဆိုက်ကားဂိတ်မှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်”

ဒေါ်မိမိကြီးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ မဲ့ရွဲသည်။ အစိမ်းက သူနှုတ်ခမ်းကို ကြည့်သည်။

“အဲဒီလူငယ်လေးရဲ့နာမည်က မင်းစိုး တဲ့”

“ဟင် ...”

ဦးရွှေစည်အောင်ကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား၊ ပြီးတော့ သူ့အမေ ဒေါ်မိမိကြီးကို လှမ်းကြည့်တော့ ဣန္ဒြေ နည်းနည်းတွန့်ကြေသွားတာ အသေအချာ။ အစိမ်းကတော့ ဘာဆိုဘာမှ သဘောမပေါက်သေး။

“မင်းစိုးက စာကြိုးစားတယ်၊ ပညာရေးအတွက် သူ ဘယ်လိုကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီဆိုက်ကားဂိတ်ကလူတွေ အကုန်သိကြတယ်။ သူဟာ နယ်ကလာပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ကျောင်းတက်နေရတဲ့သူ၊ သူ့အဖေက နယ်မှာ လှေလှော်သမား၊ တစ်နေ့တော့ မင်းစိုးဟာ မျိုးရိုးဂုဏ်မောက်နေတဲ့ မိသားစုရဲ့ သမီးကိုမှ သွားပြီးကြိုက်မိခဲ့တယ်။ အဲဒီအကျိုးဆက်က ခွေးတစ်ကောင်လို ချောင်ပိတ်ပြီး ပက်ပက်စက်စက် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောလွှတ်ခဲ့တယ်။ အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှဟာ အကြောင်းတရားရှိခဲ့လို့ အကျိုးတရားဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်စားချေရေးဝါဒသမားတွေလဲ မဟုတ်

ဘူး၊ မင်းစိုးလို နည်းနည်းပါးပါးလေး ခံစားမိဖို့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ဖြစ်ပေါ်ဖို့ ဒီလုပ်ရပ်ကို အသုံးပြုတာသက်သက်ပါ။ နောက်တစ်ခု ပြောလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် ဝတ်ရည်ချိုချိုကို ချစ်တယ်၊ စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့”

“မင်း

ဒေါ်မိမိကြီး အနာပေါ်တုတ်ကျသလို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ ဆွေဆွေခနဲပါတော့သည်။ တော်ဝင်မျိုးရိုးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့ပါးစပ်က ယုတ်ညံ့တဲ့ ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုတွေ ပါလာပါတယ်။

ပွဲက စကြမ်းပြီး ဟိုဘက်အဖွဲ့နဲ့ ဒီဘက်အဖွဲ့နဲ့ ရန်စောင်နေစဉ်မှာ

“ငါ့မြေး ...၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင် ... အဘွား၊ မေမေလဲ ပါတယ်”

အိမ်က ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ မေမေနဲ့ဘွားဘွား၊ မေမေနဲ့ဘွားဘွားက ကျွန်တော့်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ လာရပ်ရင်း ...

“သား ...ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ မောင်တိုး၊ မင်းတို့ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်မိမိကြီးက ဒေါ်ခင်ဦးကို စူးစိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ အာစရိက မေမေ့ကို ...

“နောက်မှ ရှင်းပြမယ် ဒေါ်လေး၊ အဓိကကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ တော်ဝင်မျိုးရိုးဆိုတာကြီးကို ရူးသွပ်နေတဲ့အစွဲတစ်ခုရဲ့ပြဿနာ

လို့ပဲ သိထားလိုက်ပါ ဒေါ်လေး”

“နေပါဦး၊ ညည်းက ခင်ဦး မဟုတ်လား”

ဒေါ်မိမိကြီးက ဒေါ်ခင်ဦးကို ဝိုးတိုးဝါးတားမေးတော့ ဒေါ်ခင်ဦးက ဒေါ်မိမိကြီးကိုကြည့်ရင်း ...

“နင် ...နင် ...မိမိကြီး ...”

“မေမေတို့က အသိတွေလား”

ဦးရွှေစည်အောင်က မိတ်ဆွေရင်းတွေဆိုရင် အေးရာအေးကြောင်း ညှိနှိုင်းနိုင်ပြီထင်တာကြောင့် မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မိမိကြီးက ခါးထောက်ကာ မဲ့ရွဲ့ရင်း ...

“သိတာမှ ကမ္ဘာမကြေစတမ်း သိတာပေါ့၊ အေးလေး၊ ဒီကောင်ခင်ဦးမြေးဆိုကတည်းက သောက်ကျင့်မကောင်းတာ မဆန်းပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ဦးကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ...

“ဒီလို သောက်ရူးထနေတဲ့မျိုးရိုးနဲ့မှ ငါ့မြေးက သွားပတ်သက်နေသေးတယ်၊ ဟဲ့ ဝိဇ္ဇာ ...”

“ရှင် ... မေမေ”

“ငါ့မြေးကို အိမ်ရောက်ရင် ဝိုးသတ်ဆေးနဲ့ ပျန်းစမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“အရူးရောဂါတွေ ကူးမှာစိုးလို့”

“အံ့မယ်၊ သွားကျိုးမကများ ငါ့ကို အရူးလို့ပြောတယ်၊ အေး

ငါက နင့်လို ငယ်ငယ်တုန်းက ခေါင်းမှာ ဒက်ပေါက်တဲ့ကောင်မ မဟုတ်ဘူးဟေ့”

ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့ ငယ်ကျွေးငယ်နာစကားက ဒေါ်ခင်ဦးရဲ့မျက်နှာရဲတက်သွားစေသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးကလည်း ဘယ်ရမလဲ။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ မိမိကြီး”

“ဘာလဲ ...”

“သုံးတန်းနှစ်တုန်းကလေး၊ ကျောင်းအိမ်သာမှာ ချော်လဲလို့ နင့်တစ်ကိုယ်လုံး ချိုး (ချေး) တွေ လူးပေလို့ ချိုးလူးမလို့ တစ်ကျောင်းလုံးခေါ်တာ မှတ်မိလား”

ဒေါ်ခင်ဦးစကားကြောင့် ပဂဏ္ဍနဲ့ဝတုတ်က လက်ခုပ်တီးကာ လက်ခေါက်တွေမှုတ်ကြပါသည်။ ပွဲက တစ်ဖက်တစ်ရိုးစီ ဖြစ်နေပါသည်။ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာနဲ့ ဦးရွှေစည်အောင်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ဒီတစ်ခါ ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့အလှည့် ...။

“နင် ကောလိပ်မှာတုန်းက ရေနံချောင်းက ကိုဖေသန်းကို ကျိတ်ကြိုက်ပြီး မိတင်မြင့်ကို အောင်သွယ်လုပ်ခိုင်းပြီး ကျွေးမွေးခဲ့တာလေ၊ နောက်တော့ ကိုဖေသန်းနဲ့မိတင်မြင့် ကြိုက်သွားတော့ နင် သောက်ရှက်ကြီးလုံးလုံးကွဲတာ ... ဟား ဟား ဟား”

ဒေါ်မိမိကြီးဘက်က လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ ဆူညံသွားပါသည်။ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒေါ်ခင်ဦးကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ...

၁၂၆

ဒီဒိုင်းခ

“နင်ဇော ဘာယုလဲ၊ နင်သူငယ်ချင်း ကိုအုန်းစိန်ကို နင်ကို တစ်နေ့ကြိုက်နိုး၊ ကြိုက်နိုးနဲ့ သူ့အဖေအမေကို ဟင်းတွေပို့ အိမ် သွားပြီး အဝတ်လျှော်ပေးနဲ့ နင်နဲ့ ပေးစားဖို့ သူ့အဖေအမေတွေကို ကိုအုန်းစိန်ကိုလည်း ပြောရော၊ ကိုအုန်းစိန် တစ်ခါတည်း ဘုန်းကြီး ဝတ်သွားတာကျတော့ရော၊ ပြောစမ်းပါဦး ချေးလူးမရဲ့”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ သတ္တိရှိရင် နင်နဲ့ငါနဲ့ ဖိုက်မလား၊ ရွှေအိမ်စည် မိမိကြီးတဲ့၊ တစ်ကြီးပဲရှိတယ်”

“ဘာကြီးတာလဲ၊ ချီးတုံးကြီးတာလား၊ ငါနာမည်မှတ်ထား လာမစနဲ့ ရာဝဏ္ဏရဲ့အဘွား၊ အိုစမာဘင်လာဒင်ကိုတောင် နံပြားဖုတ် ခိုင်းတဲ့ မိန်းမတဲ့ဟေ့”

“နံပြားပဲ ဖုတ်ခိုင်း၊ ဖုတ်ခိုင်း၊ နင်ကိုပဲ ကလိထိုးခိုင်း ထိုးခိုင်း”

“ဘာလို့ ကလိထိုးခိုင်းရမှာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် နင်နဲ့ငါ ကြက်ဖခွပ် ပြိုင်မလား၊ နင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်တုန်းကမှ ငါ့ကို မနိုင် ခဲ့ပါဘူး၊ ချီးတုံးမကြီးရယ်”

“ဟေ့ သွားကျိုးမ၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့၊ စိန်ခေါ်ရင် ဘွားမခတ် စတမ်း”

အဘွားကြီးတွေ ပွဲကြမ်းကုန်တော့ ဘေးလူတွေ ဝင်ဆွဲရပါ တော့သည်။

ရွှေသမင်စာပေ

မိုးတိုးမတ်တတ်သက္ကရာဇ်

၁၂၇

“လာပါ အမေရယ်၊ အမေ မရှက်ဘူးလား၊ လူတွေ ဝိုင်းကြည့် နေတာ”

“လာပါ အဘွားရယ်၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါ”

အဘွားကြီးနှစ်ယောက် ပေစောင်းစောင်းနဲ့ ကားပေါ်တက် ကာ မောင်းထွက်သွားကြပါသည်။

ရွှေသမင်စာပေ

“ငါ့မြေးက သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ကြတာတုန်း”
 ဒေါ်ခင်ဦးက အအေးခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချရင်း ရာဝဏ္ဏကို
 မေးသည်။ မမကြီးတို့အုပ်စုရော၊ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရော ကျွန်တော်
 ပြောမယ့်စကားကို နားစွင့်နေကြပါသည်။
 “ပြဿနာရဲ့အစက မင်းစိုးကစတယ်လို့ ပြောရမယ် အဘွား”
 မင်းစိုး နာမည်လည်းကြားရော အဘွားမျက်နှာမကောင်း။
 ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း အဘွားနည်းတူအတိုင်းပါ။ မင်းစိုးအတွက်
 ကတော့ ဒီအိမ်ဟာ စားအိမ်သောက်အိမ်တင်မက တစ်ခါတစ်ခါမှာ
 အိမ်မှာ အိပ်တာများပါသည်။ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော့်လောက် မင်းစိုး
 အပေါ်ကို မချစ်နိုင်ပေမယ့် အိမ်သားတွေက မင်းစိုးအပေါ် သံယော
 စဉ်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်က မင်းစိုးနဲ့ဝတ်ရည်ချိုချိုမှ အစပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာ
 နဲ့သော ပြဿနာအစိုင်အခဲကို ရှင်းပြခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပြီး
 တော့ အဘွားက သက်ပြင်းချပြီး ...
 “အင်း ... ငယ်ငယ်ကတည်းက မိမိကြီးက အဲဒီ တော်ဝင် ဆို
 နဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ ရူးနေတာ၊ အဘွားနဲ့ဆို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်း
 နောက် ရန်ဘက်”
 “အဘွားနဲ့ ရည်းစားလုဘက်ဖြစ်မှာပါ”
 “ဒီကလေးကတော့လေ ...”
 ကျွန်တော်က အဘွားကိုစတော့ အဘွားကရယ်သည်။
 “မိမိကြီးတို့က သိပ်ချမ်းသာတာ ...”
 “အဘွားလဲ ချမ်းသာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဘွားက လူတစ်ဖက်
 အားကို တန်းတူဆက်ဆံတယ်၊ အခွင့်အရေးပေးတယ်”
 မမကြီးကဝင်ပြောတော့ အဘွားက သူ့ဆံပင်တွေကို ဖွရင်း ...
 “အဘွားနဲ့မိမိကြီး မတည့်တဲ့အချက်က ဒီအချက်ပဲလေ၊
 အဘွားကိုယ်တိုင်က သူနဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့တွေ့အောင် ပြဿနာ
 ခုတ်၊ အဲဒီအယူအဆကြောင့်ပဲ အဖွားစိတ်ကိုက ကိုယ့်ရှေ့မှာ
 တရားတာမြင်ရင် မနေတတ်ဘူး”
 “အမေနဲ့ အမေ့မြေးနဲ့ တူပါ”
 မေမေကပြောတော့ အဘွားက ရယ်သည်။

“အင်း ... မိမိကြီး ... မိမိကြီး ကိုယ့်အိပ်မက်ကို ကိုယ် လှလှ ပပလေး မက်တတ်အောင် မကျင့်ကြံနိုင်ဘူးကိုး”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ အဘွား”

“အဘိဇ္ဇာပွားများနေတာကို ပြောတာပေါ့ ငါ့မြေးရယ်”

“ဘွားဘွား၊ ဒေါ်မိမိရဲ့အကြောင်းကို သိမှာပေါ့”

“ငါ့မြေးက ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့ပျိုငယ်ဘက်အကြောင်းကို သိထားချင်ရုံသက်သက်”

အဘွားက ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီး ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါသည်။ ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့ ကိန်းခန်းကြီးပုံတွေက ဩဇာရလောက်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးက ဒေါ်မိမိကြီးအကြောင်းကို ပြောနေချိန်မှာပဲ တစ်ဖက်မှာလည်း ဒေါ်မိမိကြီး ဒေါသပုန်ထနေပါသည်။

“ဒီဟာမရဲ့မြေးနဲ့များ ငါ့မှာ ပတ်သက်ရဘယ်လို့ကွယ်၊ အခုညည်းလဲ ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ နောက် ဒီရာဝဏ္ဏဆိတဲ့ ဘီလူးစုနဲ့ ညည်း ပတ်သက်ရဲပတ်သက်ကြည့်”

“ဘွားဘွားကလဲ၊ သမီးနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

ဒေါ်မိမိကြီး လှည့်ဆူတော့ အချို့က ငိုနဲ့နဲ့ ပြောပါသည်။

“အစိမ်းနဲ့ရွှေစည်တို့ရော ဒီကောင်မလေးကို စောင့်ကြည့်ကြ သင်တန်းတက်တာ၊ အပြင်ထွက်တာကအစ အစိမ်းပါမှ ထွက်ရမယ်တောက် ... ပုစိညောက်တောက်ဟာလေးကများ ငါ့ကို ရင်ဆိုင်

ဘန်းချင်တယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့အေ၊ မိမိကြီးဆိုတာ ဂုဏ်နဲ့ ခြိပ်နဲ့ ဩဇာပေးပြီး မွေးလာတာ”

ဦးရွှေစည်အောင်မိတ်ထဲမှာတော့ ‘ဩဇာသီးစားပြီး မွေးလာတာ’ လို့ ပြောမိပါသည်။

“မေမေ၊ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီပြန်ရဦးမယ်”

ဦးရွှေစည်အောင် လစ်ထွက်ခဲ့တော့ ဒေါ်မိမိကြီးက ...

“ငါ့စကားဆို ရွှေစည်တို့က ဟိုလိမ့်၊ ဒီလိမ့်နဲ့ လစ်ထွက်ချင်တယ်၊ ရွှေစည် ... နင်လဲ ကြပ်ကြပ်သတိထားနေ”

ဦးရွှေစည်အောင်က ကျောပေးထားပြီး ထွက်လာသည်မို့ သူ့အမေ မမြင်အောင် ကျိတ်ရယ်မိသည်။

“အံ့မယ်၊ ဒင်းက တမင်လူလုံးပြနေပါလား။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ မင်း လည်တယ်ဆိုတာ မိမိကြီး အိပ်နေသလောက်ပဲ ရှိတယ် ဆိုတာ မင်း ကြာလာရင် သဘောပေါက်စေရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားဘွား”

ဝတ်ရည်ချိုချို တက်နေတဲ့ သင်တန်းရှိရာ ခြံထဲ ကားကို ဝင် လိုက်သည်ဆိုရင်ပဲ ဘွားဘွားက ခုလိုပြောတော့ အစိမ်းက ဘာမှန်း မသိလို့ မေးမိပါသည်။ ဘွားဘွားက ကားရပ်ရပ်ချင်း ခြံထဲက သင် တန်းသားတွေ စားသောက်ရေးအဆင်ပြေအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ ခြံ ထောင့်က စားသောက်ဆိုင်လေးကို မေးခေါ်ပြသည်။ အစိမ်း အခုမှ တွေ့ပါသည်။ ဟိုဘီလူးစုတ်ကောင်က စတိုင်ကျကျ တစ်ယောက် တည်းထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေကာ သူမတို့ရှိရာကို စပ်ဖြဖြနဲ့ လက်လှမ်းပြပါသည်။

“ဟော ... ဒီကောင် ဘာအကြံထုတ်နေပြီလဲ မသိဘူး၊ ဖုန်း ဆက်နေတယ်”

အမှန်က သင်တန်းလွှတ်ပြီမို့ ဝတ်ရည်ချိုချိုက သူမအတွက် ရာဝဏ္ဏ ပေးထားတဲ့ ဟမ်းဖုန်းနဲ့ ရာဝဏ္ဏရှိရာဆီကို လှမ်းဖုန်းဆက် နေခြင်းပါ။ သူမဖုန်းကတော့ ဘွားဘွားက ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပါမစ်ပိတ်ထားပါသည်။

“အစ်ကိုလား၊ ဘွားဘွားတို့ ရောက်ပြီလား”

“အေးဟ၊ ငါ့ကို သူ့မြေးချောလေးထင်ပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ ကြည့်နေတာဟ”

တစ်ဖက်က အချိုက ရာဝဏ္ဏစကားကြောင့် ရယ်သည်။

“ဟဲ့ နင့်အစ်မ ခိမ်းတိမ်းတိမ်းလေးလဲ ပါတယ်ဟ”

“အစ်ကိုကို ဘယ်လိုကြည့်နေလဲ၊ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲလား”

“အေး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ၊ ရုရှားသမ္မတက အမေရိကန် သမ္မတကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး စားပွဲအောက်မှာ သေနတ်နဲ့ချိန် ထားသလို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ”

အချိုက မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ပါသည်။

“ဒါဆို အချို ထွက်လာခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ဘွားဘွားကို မလိမ့်၊ တပတ်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မယ်၊ အစ်ကို ဖုန်းက အိမ်ယူသွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ အချို့အိတ်ကို ရှာမှာ”

“နင် မနက်ဖြန် သင်တန်းရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...”

“နင့်သူငယ်ချင်းကို ပေးထားလိုက်ပေါ့၊ မနက်ဖြန် သူ့ကို ပြန် ယူလာခိုင်းလိုက်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့နေတယ်”

အချို့ ဖုန်းမျှပြီးတော့ ရာဝဏ္ဏက လေလေးတညွန့်ညွန့်နဲ့ ဒေါ် မိမိကြီးတို့ မျက်စိနောက်၊ စိတ်ရှုပ်အောင် ဟန်ရေးပြနေပါတယ်။

“ကြည့်ရတာ ကျက်သရေမဲ့လိုက်တာနော်”

အချိုးမပြေလှတဲ့ ရာဝဏ္ဏလုပ်ပုံကြောင့် ဒေါ်မိမိကြီး ပါးစပ်က ပွင့်ထွက်ပြောယူရသည်အထိ ...

“ဘွားဘွား၊ အချို့ဆင်းလာပြီ”

မှန်တံခါးအဖွင့်မှာ သင်တန်းသားတွေနဲ့အတူ အချို့ ဆင်းလာ ပါတယ်။ တချို့ကလည်း ပြန်သူပြန်ကြသည်။ တချို့ကလည်း စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ တစ်ထောက်ဝင်နားကြပါသည်။

အချို့ က ကားနားလာပြီး ...

“ဘွားဘွားရော မမပါ လာကြိုတာကိုး”

အစိမ်းကတော့ အချို့ကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရာဝဏ္ဏ ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငုတ်ပြတ်ပေရေနေတဲ့ ကလေးသုံးယောက်က အမှိုက်ဘွန်းလှည်း

ဘွန်းလာကာ ကားနားမှာရပ်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲက အမှိုက်တွေကို သည်းနေပါတယ်။

“ဘွားဘွား၊ သမီးဗိုက်ဆာလို့ မုန့်ဝင်စားမယ်”

အချို့က ဘာမှမသိသလို ပုံစံလေးနဲ့ပြောတော့ ဘွားဘွားက အစိမ်းကို စစ်ကူတောင်းသလို ကြည့်ပါတယ်။ အစိမ်းက ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တော့ ...

“သိပ်မကြာစေနဲ့နော်၊ ကဲပါ၊ ငါလဲ လိုက်ခဲ့မယ်၊ မောင်ကြီး...”

ကားတံခါးတွေ သေချာလော့ချပြီး အပြင်က နောင်ကြည့်နေနော် ကြွားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး”

ဒေါ်မိမိကြီးသုံးယောက် ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ရာဝဏ္ဏရဲ့စားလွယ်ခုတ် အနေအထားမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

စားသောက်ပြီးစီးသွားသည်အထိ ရာဝဏ္ဏက ပုံစံမပျက်။ အစိမ်းတို့လည်း စားသောက်သမျှကို ရှင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲကထွက် လာခဲ့ပါတယ်။

သူမတို့ ထွက်လာတာမြင်တော့ ကိုမောင်ကြီးက တံခါးသော့ ဒွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ အစိမ်းတို့ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်အထိုင်မှာ ...

“ဟင်

သူမရဲ့အာမေဇိုတ်သံကြောင့် ဘွားဘွားက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆေး
သည်။ သူမက တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ဆိုင်ထဲက ရာဝတ္ထုတို့
ကြည့်တော့ ဟိုကောင်က စပ်ဖြူဖြူ ပိစ်ပုံစံ လက်ခံရပ်ပြပါသည်။
သူမက ကားထဲမဝင်သေးဘဲ ကားနောက်မှန်ချပ်မှာ ကပ်ထားတဲ့
စာရွက်ကို ဆွဲဖြုတ်ယူလာပြီး ...

“ဒီလောက်ကြည့်နေရဲ့သားနဲ့ စာရွက်ကို ဘယ်လိုကပ်သွားလဲ
မသိဘူး”

“ပြစမ်း ငါ့မြေး”

ဒေါ်မိမိကြီးလှမ်းယူပြီး စာရွက်ကိုကြည့်တော့ အခုလို နေ
ထားတာ တွေ့ရသည်။

“အဘယ်သူသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို ချေဖျက်နိုင်မည်
နည်း”

ကျမ်းစာလိုလို ဘာလိုလိုရေးထားတဲ့ စာသားက ဟိုကောင်
လက်ချက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူဆီကမှ မဖြစ်နိုင်။

“ကိုမောင်ကြီး၊ ရှင်ကြည့်နေပါလို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့”

ကျွန်မက ကိုမောင်ကြီးကို လှမ်းဟောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း
ကိုမောင်ကြီးက ခေါင်းလေးကုတ်ပြီး

“ကျွန်တော်လဲ ကားကို မျက်စိရှေ့မှာ ထားပြီး ကိုယ့်ရည်းစား
လို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေပါတယ် မမလေး၊ ခဏလေးဗျာ

တကယ့်ကို ခဏလေး”

“ဘာခဏလေးလဲ”

“အချိန်သိမ်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က ဦးလေး၊ ဦးလေးတဲ့
သားမသိလို့ မေးပါရစေတဲ့”

အမိမိက ကိုမောင်ကြီးစကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
နေပါသည်။

“ဦးလေး စဉ်းစားကြည့်နော်၊ ဦးလေး သေချာနားလည်အောင်
သား သေသေချာချာရှင်းပြမယ်”

ချာတိတ်က မြေကြီးပေါ်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ရေးခြစ်တော့
သူပါ ရောယောင် ကလေးနဲ့ထိုင်မိကာ မြေပြင်ပေါ်ကို ငုံ့ကြည့်မိ
သည်။

ကလေးက မြေကြီးပေါ်မှာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုပုံကို ခြစ်ပြီး ...

“ကမ္ဘာကြီးဟာ ၂၃၅ တိမ်းစောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊
ဒါပေမယ့် အဲဒီ ၂၃၅ ဆိုတာ ကမ္ဘာပြည်သူပြည်သားတွေ မြင်သာ
အောင် အနည်းဆုံး ဈေးထဲက ချိန်ခွင်၊ နောက်ဆုံး ဘာညာသာရ
ကာပေါ့၊ အဲဒီလို ဘာညာသိသာအောင် နည်းနည်းပါးပါး ဘာလို ချ
မပြနိုင်ရတာလဲ၊ လုံးနေတဲ့အရာ စောင်းနေပါတယ်ဆိုတာ ခြင်ဖို့
မလွယ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ အာဏာသထဲ ထွက်ကြည့်နေ
တာ မဟုတ်တော့ ...”

ကိုမောင်ကြီးစကားကြောင့် အစိမ်း ကိုယ်ဝိုင်တောင် ရယ်ရ
အခက် ငိုရအခက်ပါ။ ဒီလုပ်ကွက်ဟာ ဟိုကောင်ရာဝဏ္ဏရဲ့ အခါ
ပေးပယောဂမှန်း အစိမ်း ရိပ်မိပါသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေ ကြံ
စည်လာမလဲဆိုတာ အစိမ်း သတိထားကိုထားရတော့မည်။

ဝတ်စုံတစ်စုံတစ်ရာလည်း ဒီကောင်အကြောင်းတွေက လိုအပ်
တာထက် အတွေးမှာ စိုးမိုးနေတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်သုံးသပ်ကြည့်
မိရင်း ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြောက်လန့်လာခဲ့ပါသည်။

ရန်လိုမှန်းတီးမှုတွေရဲ့ ပြိုင်ပွဲဟာ သံယောဇဉ်အစွန်းရိပ်တွေ
ဝင်မလာသင့်ဘူးလို့ ကိုယ်တိုင်ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်း ...။

ကိုယ့်ထောင်ချောက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် စီရင်ဖို့ ဖြစ်လာပြီလား။

အတွေးတွေကို စိတ်ထဲက မောင်းထုတ်ပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်
လိုက်မိပါသည်။ အဘွားက အမိန့်ပေးပါတယ်။

“ကဲ ... မောင်ကြီး၊ မောင်းတော့”

ကားလေးက ခြံကကျွန်းပြီး လမ်းမပေါ် အရှိန်နဲ့တက်တော့ ...

“ကလောင် ... ကလောင် ... ကလောင်”

ဆူညံပွက်ရိုက်နေတဲ့ ကားနောက်ကအသံကို ကြားလို့ မြေး

အဘွားသုံးယောက်သား ကားနောက်ကိုကြည့်တော့ ...

“ဟောတော့ ...”

“ဘီလူးစုတ်”

“အဖွားယုတ်မြေး”

တစ်ယောက်တစ်ယောက်အသံတွေ ထွက်လာပါတယ်။ ကား
နောက်ဘက်မှာ ကြိုးနဲ့တွဲချည်ထားတဲ့ နို့ဆီဘူးခွံတွေ၊ ကားရဲ့အရှိန်
ကိုလိုက်ပြီး ကတ္တရာလမ်းနဲ့ စည်းဝါးရိုက်နေခဲ့တာ ...။

ဒင်းတော့လေ

“ဓမ္မာ ...”

ရာဝတ္ထု တစ်ဖက်လှည့်၍ မကြားဟန်နေမိသည်။ စိတ်ထဲက တော့ ရယ်ချင်နေမိသည်။ (ကြီးစမ်း ... မာနကို ပြောတာနော် အခု တော့လည်း ...)

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ရှင့်ကို ခေါ်တာ ...”

ကျွန်တော် အခုကြားသလို အူလည်ကြောင်လည်နဲ့ သူမဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ ...။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား ...”

သူမက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ နာမည်ရ မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေ အစိမ်းရောင်ဆိုးပြရင်း ...

“ဒီနားမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ... ရှင့်ကို မခေါ်လို့ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမှာလဲ ...”

“မသိဖူးလေဗျာ .. ခင်ဗျားက ဒီမှာ ဆိုတော့ ဈေးသည်ခေါ် နေတာ ထင်တာပေါ့ .. ကဲ ဘာအကူညီပေးရမလဲ ...”

“ရှင့်ကို ဘာမှ မပြောရသေးဖူးလေ ..”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ မေးထူးခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်ရ အောင် ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိတာ ခင်ဗျား အကူညီတောင်း တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“ရှင့်ကို အကူအညီတောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်ကို ခိုင်းမလို့ ဒီမိန်းမကတော့ အခုထိ နည်းနည်းမှမလျှော့ ...။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ...”

“နည်းနည်းတွန်းပေးပါ ...”

“ခင်ဗျားကိုလား ...”

“ဘာ”

“ဖြည်းဖြည်း အော်ပါဗျာ ... တော်ကြာ လူတွေက ခင်ဗျားကို ဗလက္ခာရလုပ်တယ် ထင်နေဦးမယ် ...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ လက်သီးလေးဆုပ် တောက် ခေါက် နှုတ်ခမ်းကိုက် မျက်နှာလေးနီပြာပါတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ တောင် ဒီမိန်းမ တော်တော်လှပါလားလို့ တွေးမိပါသေးသည်။

“ဒါနဲ့ ညီမလေး နေကောင်းလား ...”

“ရှင်နော် အပိုတွေမပြောနဲ့ နောက်ကနေ တွန်းပေး ...”

“ဟာ ကြည့်မကောင်းဖူးနော် ...”

သူမ ဒေါသတွေ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲနဲ့ ဖောဖောသီသီ ထုတ်ပြပါ

သည်။ ကျွန်တော်က ခပ်ဟည်တည်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဆိုက်ကား
သမားကို လက်ခုပ်တီး လှမ်းခေါ်ပါသည်။

“ဗျို့ ... နှစ်ယောက်လုံး လာပါဦးဗျို့ ...”

ဆိုက်ကားဆရာ နှစ်ယောက်က ဆိုက်ကားအသီးသီးနဲ့ ရောက်
လာပါတယ် ... သူမက ကျွန်တော်လုပ်တာကို အကဲခတ်နေပါသည်။

“ကဲ .. ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမလဲ ...”

ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကြောင့် ...

“သိပ်မဝေးဘူး ဒီအနောက်က လမ်းတင် ..”

“အစ်ကို လာ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြကာ ...

“မဟုတ်ဘူး ဒီကား ...”

“ဟာဗျာ ဈေးဦးမပေါက်လို့ ညစ်နေရတဲ့အထဲ ...”

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တစ်ယောင်တန် ငါးရွက်
ထုတ် ပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့ ဆိုက်ကားပေါ်တင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဟာ ဆွဲလဲ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ကားက ဘယ်လို နိုင်မှာလဲဗျ”

ကျွန်တော် သာလိကာဝင်စားတဲ့ ပုစွန်ဦးနှောက်နဲ့ ဆိုက်ကား
ဆရာကို ဆလံပြမိရင်း ...

“ကျုပ် စကားဆုံးအောင်လည်း နားထောင်ပါဦးဗျာ ... ခင်ဗျား

တို့က သူ့ကားကို တွန်းပေးရုံပဲ အရှိန်ရရင် သူ စက်နှိုးလိမ့်မယ်”
အဲဒီအခါကျမှ ဆိုက်ကားဆရာနှစ်ယောက် သဘောပေါက်စွာ...

“ပေါက်ပြီ အိုကေ ...”

“ပေါက်ဖို့အရေးကြီးတယ် ဂေါက်ဖို့ အရေးမကြီးဘူး ရော့ တစ်
ယောက်နှစ်ထောင့်ငါးရာ တွန်းလို့မှမရင် အိမ်အထိ လိုက်တွန်းပေး
ပို့ပေးမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ကားတွေကျတော့ရော ...”

“စိတ်ချ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး ... ရော့ ...”

ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပေးတော့
ဆိုက်ကားဆရာက ယောင်နုနုနဲ့ ယူကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲဗျ ...”

“အပေါင်ပေးထားကာ ထွက်မပြေးဘူး စိတ်ချ။ ခရီးသည်လာ
လို့ ဆိုက်ကားငှားရင် ကျွန်တော်နင်းပြီး အုံနာဖိုးရှာထားလိုက်မယ်”

“သိုင်းကျူး ဘရားသား ...”

ဆိုက်ကားဆရာက ဘိုလိုလဲ ပြောတတ်ပုံရပါတယ်။ စိမ်းစိမ်း
လေးက ကျွန်တော့်ကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ...

“ရှင်က ဘာလို့ ဝိုင်းမတွန်းတာလဲ ...”

ကျွန်တော်က မပြုံးမိအောင် ကြိုးစားရပါတယ်။

“ကျွန်တော် လက်နဲ့ထိရင် ခင်ဗျားတို့က နှင်းနှိုနဲ့ဆေးတာတို့

ထမင်းရည်နဲ့ဆေးတာတို့ လုပ်နေရင် မကောင်းဘူးလေ”

“ဟင် ကားကို အဲဒီလိုဆေးတာ တစ်ခါမှမကြားဖူးပါဘူး”

ဆိုက်ကားဆရာက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြောတော့ ကျွန်တော် မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်မိတော့ သူမက တောက်တစ်ချက် ခေါက်ကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းပိတ် တော့ ...

“သူတို့က အဲဒီလိုပဲ ဆေးတာ ...”

“ပြောင်လား ...”

“ခင်ဗျားတို့ မေးကြည့်ပါလား ...”

ဆိုက်ကားဆရာနှစ်ယောက်က စဉ်းစားရင်း တွန်းဖို့ ပြင်ဆင် နေရာမှ ...

“လှဌေး အိမ်ရောက်ရင် ငါတို့ ဆိုက်ကားတွေကိုလည်း ဒီ ကောင်မလေးပြောသလို ဆေးကြည့်ရအောင် ...”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ ...”

ကျွန်တော်က ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်မှာ တတ်ထိုင်ရင်း လေ လေးတရွက်ရွက်နဲ့ ခူးနုနုနေပါသည်။

အစိမ်း ဘယ်လောက် ခံပြင်းမလဲ ကျွန်တော်သိသည်။

အစိမ်းပြောပြတဲ့ စကားကြောင့် မိနွယ်က ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်တော့ ဆူပုတ်ပုတ်လုပ်ထားတဲ့ သူမ ဟန်မဆောင်နိုင် တော့ဘဲ ရယ်မိပါသည်။

“ငါလေ ဒေါသကလည်းဖြစ် ... အဲဒီလူကို ကုတ်ဖဲ့ချင်လိုက်တာ မပြောနဲ့ ...”

အစိမ်းစကားကြောင့် မိနွယ်က ပြုံးစေနဲ့ ...

“ကုတ်ဖဲ့ချင်တာလား ... ပြေးဖက်ချင်တာလား အစိမ်း ...”

မိနွယ်စကားကြောင့် အစိမ်း နှာခေါင်းရှုံ့ လက်ခါကာ ...

“လုံးဝကိုမှ လုံးဝပဲ မိနွယ်ရေ ... ခေါင်းထဲမှာတောင် မထည့် ဘူး”

“ဟာဟာ ... အပြောမကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်း လုံးဝကနေ ဝလုံး ပြန် ပြီး အစအဆုံး ချစ်ပါမယ် ဖြစ်သွားဦးမယ်နော် ...”

“သွားစမ်းပါဟာ ...”

ဒီလူကိုများ စိတ်ထဲက ပြောမိရင် ရာဝဏ္ဏဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ပုံရိပ်က မျက်စိထဲ မြင်ယောင်တော့ ဒေါသက ဖြစ်ချင်နေပါသည်။

“အစိမ်း နင်နဲ့ငါ တွဲလာတဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေပါဟာ နင့်ပါးစပ်က သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလို တကူးတက ပြောဖို့ အချိန်ရလို့လဲ ... အခုဟာက ဟော ... ငါ့အိမ်က တကူးတက လာ ... သူ့အကြောင်းပြော ... ဒေါသတွေထွက်ပြနေပေမယ့် ... အဲဒီလူကို စိတ်ဆိုးလောက်တဲ့ ဒေါသကြီးကြီးမားမား ပြပါဆိုတော့လည်း မရှိ ...”

“ဟဲ့ သူလုပ်သွားတဲ့ လုပ်ရပ်က ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းလဲ မိနွယ် ...”

မိနွယ်က ခေါင်းခါသည်။

“နီးလို့ ငြင်းရမှာပဲ၊ နင့် အဘွားရဲ့ တစ်ယူသန်အဖွဲ့ကြီးကို နင်က ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လိုက်ပြီး စွဲလမ်းနေတာပါ ဟာ”

မိနွယ် ဘယ်လိုပြောပြော သူမမှာ ငြင်းမရတဲ့ အချက်က အချိန်တိုင်း မဟုတ်ပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုနဲ့ အချိန်အခါကြိုတိုင်း သူ့ကို သတိရနေခဲ့တာကို စိတ်က အတင်းငြင်းပယ်နေခဲ့သည်။

“ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် တာမှ

မဆိုဘဲ အတင်းကြီး မုန်းတီးဒေါသ ထွက်နေတာဟာ စဉ်းစားစရာပဲ”

မိနွယ် ဘာကို ရည်ညွှန်းမှန်းသိတော့ ...

“နင်နော် အဲဒီကောင်နဲ့စရင် ငါ ထပြန်သွားမှာနော် ...”

သူမရဲ့ မျက်စောင်းနဲ့ စကားကြောင့် မိနွယ်က ပြုံးရင်း သူမလက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ ...။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါက ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ပြောပြတာပါဟာ၊ ပြီးတော့ နင့်အဘွားရဲ့ ပြဿနာမှာ ငါ့အထင်တော့ အန်ကယ်တို့တောင် ဒီလောက်ကြီးမဟုတ်ဖူးလို့ကြားတယ်၊ နောက်ပြီး နင် ...”

စကားရပ်တန့်သွားတာကြောင့် ကျွန်မ မိနွယ်ကို ကြည့်တော့ မိနွယ်က ပြောရခက်နေဟန်ရှိပါသည်။

“နင် အချို့ရဲ့ ကောင်လေးနေရာက ဝင်ခံစားပေးချင်နေတယ်”

“တော် ... ပြီ ... ဟာ”

သူမရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် အသံကြောင့် မိနွယ်က သက်ပြင်းချရင်း ...

“အေးလေ နင်မကြိုက်ရင်လည်း ငါမပြောတော့ပါဘူးဟာ ငါက သူငယ်ချင်းဆိုတော့ နင့်အတွက်ကောင်းစေချင်လို့ ပြောမိတာပါဟာ ...”

မိနွယ်ဆီက ပြန်လာတော့ သူမ စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။

ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို သူမ အတင်းမေ့ထားခဲ့တာသိသည်။
အဲဒီအရာဟာလဲ အဖြေထုပ်မိအောင် သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အား
တင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ညှာထားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ မမေး
ချင်မိ။

အစိမ်းဆိုတာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မာနနဲ့ လုပ်နေတတ်တဲ့
မိန်းမလို့ အများရဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းကို ဂုဏ်ယူနေခဲ့တာလေ ...။

တကယ်လို့ အားလုံးထင်နေတဲ့ 'အချစ်' ဆိုတာ ဆိုရင်လည်း
အချစ်က သူမ နှစ်သက်ခဲ့တဲ့ မာန အောက်မှာ မြေမှုန့်သာသာပါ။

ဒါဆို သူမနဲ့ မာနနဲ့ အကျွမ်းတဝင် ပဉ္စလက် စိတ်ဓာတ်နဲ့ အချစ်
ဆိုတာကို နောက်ကောက်ချဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သူပါ။

ကျေနပ်ပါတယ်၊ သူ့ကို အနိုင်ယူခြင်းဖြင့် 'အချစ်'ကို အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုလိုက်တော့မည်။

ဒါဟာ ...ဝတ်ရည်စိမ်းစိမ်းရဲ့ အလုပ်ဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။

အိပ်မက်ဆီကူးပြောင်းလာတဲ့ စွဲလမ်းခြင်းတွေဟာ အမှန်း
တရားကြောင့်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုဝှက်
ပြီး ကိုယ်မေ့ထားခဲ့တယ်။

အပေအတေ ကလေးကချေတစ်ယောက်မှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
ဟာ မသန့်စင်ဘူးလို့ အယူဝါဒ မှားခဲ့လည်း အဲဒီအယူဝါဒက နင်နဲ့
ငါ့အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်ထားတဲ့နံရံတစ်ချပ်ဆိုရင် မမှား
ပါဘူး။

လူဆိုတာ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ်လေ။ အသိခေါက်ခက်အဝင်
နက်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဥပမာဟာ ...
အဖူးတစ်ငုံက အပွင့်မပွင့်ရဘူးလို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်မှာ ထင်
နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။

ထင်နိုင်ခွင့်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်ဖို့က ဘာလဲဆိုတော့။

“ဘွားစိတ်ထဲမှာတော့ မသင်္ကာချင်ဘူး သမီး”
 “ဘာကိုလဲ ဘွားဘွား”

ဘွားဘွားက သက်ပြင်းချပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီအချိန်မှာ
 ဘွားဘွား သက်ပြင်းချရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အစိမ်းလည်း
 သိချင်သည်။ အချို့စိတ်ထဲမှာ ရာဝဏ္ဏအတွက် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်
 ထားမလဲဆိုတာ။

“မြေးလေးက အချို့ကို အလွတ်မပေးနဲ့၊ အခြေအနေလေး သိ
 ရအောင် စကားအစ်အောက်ပြီး မေးကြည့်ပါလား”

ကျွန်မက ဘွားဘွားကို ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။ ဘွားဘွားရဲ့
 မှာတမ်း အဆင့်ဆင့်ကို အိပ်စောငွေ့နဲ့ အဆင့်ဆင့်သွင်းထားရသလို
 နားတွေ အရည်ပျော်မတတ် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ရပါသည်။

အဘွားရဲ့ အိပ်စောတပ်ပါးစပ်ကို ဘယ်လိုရေဒါစနစ်နဲ့မှ မကာ
 ကွယ်နိုင်ရှာ။ အဘွားဘေးက အသာလစ်ထွက်ခဲ့ပြီး အချို့ရှိရာ
 အခန်းကူးတော့ မချောက သိချင်းသံနဲ့ ငြိမ့်နေပါသည်။ နီဒီလုတ်
 ကို နှိပ်လိုက်တော့ စိမ့်ပျက်သွားတဲ့ အချို့က ...

“ဟာ မမကလဲ၊ ဒီမှာ ကိုလေးဖြူနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေတဲ့ဟာကို”

“နင့်ဘာသာ လေးဖြူနဲ့ နှစ်ပါးပဲသွားသွား၊ သုံးပါးပဲပင့်ပင့်၊ ဒီမှာ
 စကားပြောစရာရှိလို့”

ကျွန်မစကားကြောင့် အချို့က စုပုတ်စုပုတ်နဲ့ ထထိုင်ပါသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြော မမရာ”

“နင့် ရာဝဏ္ဏနဲ့ ရည်းစားအစစ်ပါနော်”

ကျွန်မရဲ့စကားကြောင့် အငယ်မ အချို့က ဟက်ဟက်ပက်ပက်
 ရယ်သည်။

“ဟဲ့ ဘာလို့ ရယ်တာလဲ”

“မမက ရယ်စရာအတော်ပြောတာကိုး”

“ငါက ဘာရယ်စရာပြောနေလို့လဲ”

အချို့က ရယ်နေတာကို အတင်းဖြတ်ရင်း

“မမပြောတာကိုက ရယ်စရာကြီးကို၊ အချို့နဲ့ကိုကိုကို ရည်းစား
 အစစ်ပါနော်လို့ ပြောတာကိုး၊ နေပါဦး၊ ရည်းစားအတူကိုရော မမက
 မြင်ဖူးလို့လား”

အချို့စကားကြောင့် အစိမ်းက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဟဲ့ နင့်ပုံစံက ဘာမှမဖြစ်သလိုလို ...”

“ဟင် ... ဘယ်လိုနေရမလဲ လက်ကိုင်ပဝါလေးကိုင့်၊ အခန်းထောင့်မှာထိုင်ပြီး မျက်ရည်သုတ်၊ ငိုနေရမှာလား”

ကျွန်မလည်း ဒီလိုသမီးရည်းစားမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတော့ နှာခေါင်းရှုံ့မိပါသည်။

“နင် ဟိုအရင် မင်းစိုးဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ကွဲတုန်းကရော ဒီလိုပဲလား”

အချို့က ခေါင်းငုံ့သွားမိရင်း မျက်နှာတည်သွားကာ ခေါင်းမပြပါသည်။

အစိမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမော့ကြည့်ကာ အချို့က တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာပါသည်။

နှုတ်ခမ်းက ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ် စကားဆိုလာသလို စကားသံတွေ ထွက်ကျလာပါသည်။

“မမနားလည်အောင် အချို့ ပြောပြမယ်၊ နတ်ဆိုးလာမယ့်လမ်း၊ နတ်ဆိုးလာမယ်လို့ အထပ်ထပ်ကြောက်အောင် ပြောထားပြီးမှ ဟန်ဆောင်သရဲ ခြောက်ပြနေလို့ရော၊ အဲဒီလူက ကြောက်မှာတဲ့လား”

ပထမတော့ အစိမ်း အချို့ရဲ့စကားကို သဘောမပေါက်မိ၊ ဖျတ်ခနဲ အချို့ကို အစိမ်း ကြည့်မိသည်။

အချို့သည် မရယ်မပြုံး။

အစိမ်းရဲ့မျက်ခွံတွေ တွန့်လှုပ်သွားပါသည်။ အချို့က ကျွန်မရဲ့

အမူအရာကြောင့် ပြုံးသည်။

အစိမ်း ထပ်မေးစရာစကားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ ကိုယ်တိုင်အံ့သြမိတာ အမှန်ပါ။

သင်တန်းကာလ ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ အချို့ အပြင်ကို ထွက်ခွာ သွားလာခွင့် နည်းပါးသွားခဲ့သည်။ အချို့ကလည်း ပုံစံပြောင်းလဲမှု မရှိ၊ ဟန်အမူအရာ မပျက်ခဲ့ပါ။ အပြင်သွားလာမှုလည်း ဟုတ်တိ ပတ်တိ မရှိတာကြောင့် အိမ်မှာ ပုံမှန်သာနေပါသည်။ ရယ်စရာရှိ ရင် ရယ်လိုက်တာပဲ။ စားစရာရှိရင် စားလိုက်တာပါပဲ။ တစ်ခါတစ် ခါ အချို့ရဲ့ လုပ်ပုံတွေကြောင့် အစိမ်းရော၊ ဘွားဘွားပါ မျက်စိလည် ကုန်ပါသည်။

တစ်နေ့ အချို့က သူမ သူငယ်ချင်းရဲ့ အိမ်မှာ အိမ်တက်အလှူ သွားစရာရှိပါသည်လည်းဆိုရော၊ အဘွားရော အစိမ်းပါ တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ် ပျာယာခတ်ကုန်ပါတော့သည်။

အဘွားနဲ့သူမ တိုင်ပင်ပြီး ဒီအိမ်တက်ပွဲကို အချို့ သွားဖို့ ခွင့် ပြုချက် ချခဲ့သည်။ အချို့က ခွင့်ပြုချက်ရရှိခြင်းအတွက် ဝမ်းသာ အားရဖြစ်သွားခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။

အဲဒီသွားမယ့်မနက်မှာ ဘွားဘွားရော၊ သူမပါ အချို့အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေကြပါသည်။

အိမ်တက်အလှူပွဲက နေ့လယ်ဆွမ်းမို့ မနက်ကိုးနာရီအထိ ပြင် ကြဆင်ကြနဲ့ အေးအေးလူလူပါပဲ။

ကိုးနာရီထိုးမှ အစိမ်း ရေဗိုးချိုးမှာမို့ ခြံထဲက ပန်းပင်တွေကို ရေမချိုးခင် ရေလောင်းနေစဉ်မှာ ခြံဝ ဘဲလံတီးသံ ကြားလိုက် သည်။ ခြံတံခါးစောင့်တဲ့ ခြံစောင့်ကလည်း မေမေခိုင်းထားတာ အစိမ်း သိနေတာမို့ ခြံတံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။ ခြံတံခါးဖွင့် ပြီး အမှတ်တမဲ့အကြည့်မှာ အပြင်မှာ သူနဲ့ရွယ်တူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။

“ဟလို ... အန်တီ”

နှုတ်ခွန်းဆက်သံ ချို့ချို့အေးအေးပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်လေးမို့ မျက်လုံး ကစားလိုက်မိစဉ်မှာ သူ့ရဲ့ရှေ့တည့်တည့်ကို ဝှဲကြည့်မိပါသည်။

ဆံ့နွယ်အညိုရောင် ပျော့ပျော့စင်းစင်းလေးတွေ ပန်းကျော် ကျော်လောက် ရှိပြီး ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက် ခွက်ဝင်နေအောင် ပြူးပြ နေသည်။ ချစ်စရာကလေးမလေးတစ်ယောက် ..။ သို့ပေမယ့် ဝတ် စားပုံက ကြည့်ပါဦး၊ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်အရွယ်သာသာ ကလေးငယ် ဝတ်ဆင်ထားပုံက တကယ့်အထူးအဆန်း။

အပေါ်မှာ အဖြူစပ်ပွပ္ဖကို လက်ကောက်ဝတ်မှာ ကျပ်စည်း

ထားပြီး ဘောင်းဘီအနက်အကျပ်နဲ့ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကိုပင် ပင်လယ်
ခေးပြတွေလို တစ်ဖက်လပ်သဏ္ဌာန် မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖုံးထားပါ
သည်။

“အိုးဂေါ့ ဘုရားသခင်၊ လူကြီးမင်းက ဘယ်ကလာပါသလဲရှင်”

ကျွန်မက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးငယ်ကို ခူးနှစ်ဖက်ပေါ်
လက်ထောက်ကာ ရယ်ရယ်မောမောမေးတော့ ကလေးငယ်က ...

“ဂျက်စပဲလ်ငြိမ်း၊ မိုင်နိမ်းအစ်စ် ဂျက်စပဲလ်ငြိမ်း”

ဂျက်စပဲလ်ရိုး ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွဲကို တော်တော်ကြိုက်နှစ်
သက်ပုံရတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့အဖြေကြောင့် ကျွန်မက သူ့ပါးနုလေး
ကို တစ်ချက်နှစ်လှိုက်ပါသည်။ ကလေးမက ကျွန်မနမ်းလိုက်တဲ့
အနမ်းကြောင့် ရယ်မောနေပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်မိပုံ ရ
သည်။ မေးစေလေးကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ကာ

“အန်တီ ...”

“ရှင့်”

“သမီးကို ဒီအဖြေလေး ရှင်းပြပါလား”

ကလေးမလေးက သူ့လက်မှာကိုင်ထားတဲ့ ကတ်ထူစက္ကူလိပ်
ကို ဖြန့်ပြသည်။ အစိမ်းလည်း ခူးထောက်ထိုင်ပြီး ကလေးမလေး
လက်ထဲက စက္ကူလိပ်ကို ကြည့်မိတော့ ပုံတွေလိုလို စာလိုလို စာ
ကြောင်းတစ်ခုလား၊ ဘာလား၊ မသိပါ။

ကတ်ထူစက္ကူပေါ်မှာက ကာတွန်းပုံတွေ၊ ရုပ်ပုံတွေထဲက ပုံ
တွေကို ဖြတ်ညှပ်ကပ်ပြီး အခုလို စီထားခြင်းပါ။

ကတ်ထူစက္ကူရဲ့အစမှာ သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်နဲ့ တုတ်
ကောက်ပုံလေးတစ်ပုံစီကို အပေါင်းသင်္ကေတနဲ့ ပေါင်းစပ်စတင်ထား
ပါတယ်။ နောက်တော့ အစဉ်လိုက်၊ နောက်တစ်ပုံက မျက်လုံးတစ်
စုံပုံ၊ အဲဒီမျက်လုံးတစ်စုံရဲ့ အလယ်ကနေ အစက်လေးတွေနဲ့ ခြေရာ
တစ်စုံပုံကို မြားသဏ္ဌာန် တွယ်ဆက်ထားသည်။ နောက်တော့ လူ
တစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံ၊ နောက်ပြီး သူခိုးမျက်လုံးပုံ၊ နောက်
မီးပွိုင့်အနီတစ်ခု၊ မီးပွိုင့်အစိမ်းတစ်ခု။

“ဘာတွေလဲ သမီးရယ်”

ကြောင်တိကြောင်တောင်ပုံတွေကြောင့် သူမပါ ကက်ဝေါ
လျှောက်ရသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“မသိဘူး၊ သမီးတို့ကို ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိပေးထားတာ၊ အန်တီ
များ သိမလားလို့”

သူမ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်မိတော့ ...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မမ”

အချို့က သူမတို့ဆီလျှောက်လာရင်း သကြားလုံးတွေကို
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက နှိုက်နေတဲ့ ချာတိတ်မလေးကို အကဲခတ်ရင်း
သူမကို မေးသည်။

“ဒီချာတ်တံက ငါ့ကို ဉာဏ်စမ်းမေးခွန်း မေးနေတယ်ဟ”
 အစိမ်းက အချို့ကို စစ်ကူသဘောနဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ ဉာဏ်
 စမ်းမေးခွန်းကဒ်ပြားကို ပေးသည်။

အချို့က သကြားလုံးစားလိုက်၊ ပါးစပ်ထဲက ထုတ်လိုက် လုပ်
 နေတဲ့ ကလေးမလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဉာဏ်စမ်းပဟောဗွီ
 ကဒ်ပြားကို ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးရွတ်သည်။

“သစ်ရွက်နဲ့တုတ်ကောက် အပေါင်း မျက်လုံးတစ်စုံက ခြေရာ
 နဲ့မြားနဲ့ ဆက်သွယ်၊ လူတစ်ယောက်အိပ်ငိုက်၊ သူခိုးမျက်နှာပုံ၊ မီးပွိုင့်
 အနီတစ်ခု၊ မီးပွိုင့်အစိမ်းတစ်ခု”

ငေးကြည့်နေရင်း အချို့က တဖြည်းဖြည်းပြီးလာပါသည်။

“နင် အဖြေသိသွားပြီလား အချို့”

အချို့က တစ်ခုခုကို ပုံးပိချင်ဟန်နဲ့ ...

“အို ... အချို့ မသိပါဘူး။ သမီး သွားတော့”

အချို့က ကလေးမလေးပါးကို တစ်ချက်ဆွဲညှစ်ပြီးတော့
 ကလေးမလေးက ...

“အန်တီ တုတ်တာ”

“ကဲ ... မမ၊ သွားဖို့ပြင်တော့လေ”

အချို့ စကားကြောင့် အစိမ်းက မသင်္ကာဟန်နဲ့ စူးစိုက်ကြည့်
 သည်။

သူညီမအချို့ကတော့ လေလေးတရွက်ရွက်နဲ့ ခြံထဲပြန်သွားပါ
 တယ်။

အဲဒီနေ့က အချို့သူငယ်ချင်း အိမ်တက်ပွဲကိုရောက်တော့
 မသင်္ကာစရာတွေများ သတိထားကြည့်မိတော့လည်း ဘာမှ
 မသင်္ကာစရာအကြောင်း မတွေ့မိပါ။

သို့ပေမယ့် အစိမ်းစိတ်ထဲမှာ အချို့ တစ်ခုခုကြံစည်ထားပြီလို့
 တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိပါသည်။

“မင်းငယ် ... အိုကေ”

ဆိုက်ကားဂိတ်ကို ကျွန်တော့်တူမ အေးသုငြိမ်းနဲ့ပရူ၊ ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က အေးသုလေးကို ပေါင်ပေါ်ပွေ့ချီပြီး လက်မထောင်ပြောတော့ အေးသုက မျက်စိမျက်နှာနဲ့ ...

“အိုကေရမှာပေါ့၊ အေးသုပဲဟာ”

“ဘာအစီအစဉ်တွေလဲ၊ ငါ့ကိုလဲ ပြောပါဦးဟ”

ပရူက အေးသုကို ခေါ်သာခေါ်လာခဲ့ပြီး ဘာမှန်းညာမှန်း မသိတာကြောင့် မေးလာပါသည်။ ပရူကတင်မဟုတ်ပါ။ ဝုတ်တကိုယ်တိုင်လည်း ဒီကိစ္စကို မသိ။ အာစရိကတော့ ရယ်နေပါသည်။ အခြားဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ကာတွန်းစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ဖိမ်ကျနေတဲ့ ကိုစိန်လှက ...

“တို့ကိုလဲ ပြောပါဦးကွာ၊ ဘာလဲ၊ ဖွားခင်နဲ့ ဟိုကောင်မလေး အဖွားတို့ (WWE) နပန်းပြိုင်ပွဲမှာ စိန်ခေါ်ပွဲ ဝင်ခဲ့မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် မနေ့က သတင်းကစစ်ခု ကြားလာတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ”

အရမ်းသိချင်နေပုံရတဲ့ ပရူရဲ့အမေးကြောင့် ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း ...

“အချို့ ကို ဟို ဂျင်မီချက်ကြီးနဲ့ ပေးစားဖို့ လက်ခံလိုက်ပြီတဲ့၊ သိပ်မကြာဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

“အဲဒီသတင်းက အချို့ရော သိရဲ့လား”

“သိတယ် ပြောတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အချို့ကို သတိရှိဖို့နဲ့ အချိန်မရွေးစစ်ဆင်ရေးတစ်ခု ဆင်နွှဲနိုင်တဲ့အကြောင်း အေးသုနဲ့ မက်ဆေ့ချ် ပို့လိုက်တာ”

ပရူက နားမလည်။

“ဟင် ... အေးသု သွားပြတဲ့ ကတ်ထူပေါ်က ရုပ်ပုံတွေက”

“ဟဲ ဟဲ၊ ငါ တီထွင်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်စာ”

“ပြောပြပါဦး၊ ဘာတွေလဲ”

ဝုတ်တက သိပ်သိချင်နေပုံရသည်။ ဝုတ်တတင် မဟုတ်ပါ။

ပရူရော ကိုစိန်လှအပါအဝင် ကျန်တဲ့ဆိုက်ကားသမားအချို့ပါ

သူ့စကားကို နားစွင့်နေကြပါသည်။ အာစရိကတော့ သိပြီးသားမို့ အေးအေးလူလူ မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်နေပါသည်။

“ကတ်ထုစက္ကူပေါ်က ပုံတွေကို မင်းတို့လဲ မြင်တယ်နော်”

“အေးလေ ...”

“အဲဒါ မပြောခင် အင်ထရိုဝင်ရရင် အေးသူလေး သကြားလုံးကို စုပ်လိုက်၊ ပြန်ထုတ်လိုက်နဲ့ အချိုမြင်အောင် လုပ်ပြလိုက်တယ်၊ အချိုကလဲ ငါ့မက်ဆွေချ်ကို သိတာပေါ့၊ အချိုက သိပ်ပါးနပ်တာ”

“အဓိပ္ပာယ်က ...”

“သကြားလုံးဆိုတော့ ဘာလဲ”

ကျွန်တော်က ပဂျူကိုမေးတော့ ပဂျူက ...

“သကြားလုံးဆိုတာ သကြားလုံးပေါ့”

“လခွေးမှပဲ၊ သကြားလုံးဆိုတာ ချိုတယ်၊ အချိုဆီသို့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

“ဪ ... ဂလိုလား”

အခုမှ သဘောပေါက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောပြပါသည်။

“ပုံတွေအတိုင်း အစဉ်လိုက် မင်းဖြေစမ်း ပဂျူ၊ သစ်ရွက်နဲ့ တုတ်ကောက် အပေါင်းလက္ခဏာနဲ့ပေါင်းထားတဲ့ပုံက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

အာစရိက ပဂျူအကြောင်းသိပြီးသားမို့ ရယ်ချင်နေဟန်ရှိ

သည်။ ပဂျူက ဆိုက်ကားပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ခြေချိတ်ထိုင်ပြီး ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ ...

“အိုင်ပီကိုအောင်သင်းရဲ့ အမေးကို ကျုပ်ဖြေရရင် သစ်ရွက်နဲ့ တုတ်ကောက်ပုံကို အပေါင်းလက္ခဏာနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့အဓိပ္ပာယ်က လူကြီးတွေအတွက် စတီးတုတ်ကောက်တွေ၊ ကြေးနီတုတ်ကောက်တွေ မသုံးဘဲ နွယ်ပင်တုတ်ကောက်တွေသုံးရင် ပိုသွားလာရလွယ်ကူမယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“တော်လိုက်တာ ငါသူငယ်ချင်းရယ်”

မျက်နှာရှုံ့မဲ့စွာ ကျွန်တော်ပြောတော့ ပဂျူ မေးစရာကိုပွတ်ပြီး ...

“တော်ရမယ်လေ၊ မင်းသူငယ်ချင်း ပဂျူပဲ”

ပဂျူစကားကြောင့် အာစရိက အရင်ဆဲပြီး ...

“မင်းကို ရွဲပြောတာ ငတုံးရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ တားက အတိဘူးလေ”

“မင်း မဖြေပါနဲ့တော့၊ ငါဘာသာငါပဲ ပြောပါတော့မယ်၊ ဒီလိုကွာ၊ သစ်ရွက်နဲ့တုတ်ကောက် ပေါင်းထားတာက သစ်ရွက်က အစိမ်း၊ တုတ်ကောက်က သူတို့အဘွား ဒေါ်မိမိကြီး”

“နေပါဦး၊ တုတ်ကောက်ဆိုတော့ အဘိုးဖြစ်ရမှာပေါ့”

ဗုတ်တက ခပ်တည်တည်နဲ့နောက်တော့ ကျွန်တော်က အသံတိတ်ဆဲရင်း ဖိုင်းဖိုင်းလေသံနဲ့ ...

“ပါးစပ်ပိတ် နားသောတဆင်ပါ သူငယ်ချင်းတို့ (SKG) ဆိုက်ကားဂိတ်က တင်ဆက်လိုက်တဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ဒဿဂီရိနဲ့ ဆရာဒေဝဒတ်နှစ်ဦးတို့ ပေါင်းစပ်လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

အားလုံးက ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေကြောင့် ရယ်ပါတော့သည်။

“ပြောမှာသာ ပြောပါတော့ ကိုရွှေဘီလူးရယ်”

ကိုစိန်လှက အရေးဆိုတော့မှ ကျွန်တော်က အရယ်ရပ်သည်။

“ထပ်မမေးနဲ့၊ မနောက်နဲ့၊ ချီးမပေါက်နဲ့၊ စပြောမယ်၊ နားစွင့်ထားကြ၊ နှစ်ခါမပြောဘူး”

ပဂျူက ယောက်ျားမျက်စောင်းကို ကန့်ကလျ ထိုးပြသည်။

“သစ်ရွက်နဲ့တုတ်ကောက်က အစိမ်းနဲ့သွေအဖွား၊ သကြားလုံးက အချို၊ မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ခြေရာကို မြားနဲ့ဆက်ထားတာက မျက်ခြေမပြတ် အစဉ်တစိုက်ကြည့်နေတယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ လူတစ်ယောက် အိပ်ငိုက်နေတဲ့ပုံက အလစ်အငိုက်ဆိုတဲ့သဘော၊ သူနို့၊ မျက်နှာဖုံးက ခိုးမယ်ဆိုတဲ့သင်္ကေတ၊ မီးပွိုင့်အနီတစ်ခုက အသင့်ပြင်ထားပါ၊ မီးပွိုင့်အစိမ်းတစ်ခုက အချက်ပြရင် ခိုးမယ်၊ အားလုံးပေါင်းလိုက်တော့ အချို့ကို အစိမ်းနဲ့အဖွားက မျက်ခြေမပြတ် အစဉ်တစိုက်ကြည့်နေတယ်ဆို၊ သူတို့အငိုက်မှာ ခိုးမယ်၊ အသင့်ပြင်ထား၊ အရေးတကြီးအချက်ပြတာနဲ့ လာခေါ်မယ်၊ ဒါပဲ”

“ဪ ... အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဒါ ဒုတိယဗဟိုစစ်တိုက်မှုက ပုလင်းကွဲဆိပ်ကမ်းမှာ ...”

“ပုလဲဆိပ်ကမ်းပဲ ကြားဖူးပါတယ် ပဂျူရာ”

“မင်းမသိရင် အသာနေစမ်း ဝုတ်တ၊ လူကြီးတွေ စကားပြောနေတာ၊ သွား၊ သွား၊ မုန့်ဖိုးနှစ်ကျပ်၊ ဟိုးရှေ့နားမှာ စိန်နဲ့သံပုရာ ဘီယာစတော့ရှင်ဆိုလား၊ သွားဝယ်သောက်”

“အဲဒီဟာ မင်းကြီးတော်ကြီး သွားသောက်ခိုင်း”

“ဟ ... ငါ့ကြီးတော်ကြီးက ဘဲဥနဲ့ဖရဲသီး စားပြီး သေမင်းဆီ ချာပင်သွားနေတယ်၊ ငရဲမင်းစင်တာဆိုလား ဘာလား၊ မင်းလဲ သွားသလား”

ပဂျူစကားကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။ ပဂျူက စပ်တည်တည်ပါပဲ။

“စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး”

“မင်း ဖင်အောက်မှာ”

ဝုတ်တကလည်း အကွက်ရတုန်း နှိပ်ကွတ်သည်။ ပဂျူက အရေးမလုပ်ဘဲ သူ့စကားသူ ပြန်ဆက်သည်။

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တိုက်မှုက ပုလင်းကွဲဆိပ်ကမ်းကို ကိုစိန်လှ အဖေတို့ ...”

“ငါ့အဖေက ဘယ်က ပါလာတာတုန်း”

ကိုစိန်လှက ကာတွန်းစာအုပ် ချိုင်းကြားညပ်ရင်း အလံ့တကြားဆိုလာတော့ ပဂျူက ...

“ကိုစိန်လှအဖေက ဦးဂျပန်လေ”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါသည်။ ကိုစိန်လှက ပဂျူကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။ အာစရိက အစပြန်ဖော်ပေးသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ပဂျူ။”

ပဂျူက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ပုလင်းကွဲဆိပ်ကမ်းကို ကိုစိန်လှ အဖေတွေက ဦးဇင်းဝတ်ပြီး

“ဘာလဲကွ၊ ဦးဇင်းဝတ်ပြီး”

အာစရိက ပဂျူစကားကို နားမလည်တာကြောင့် ပြန်မေးသည်။ ပဂျူကလည်း ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား ပုံစံနဲ့ ...

“ဦးဇင်းဝတ်တယ်ဆိုတော့ အလွယ်တကူခေါ်ရင် ပုဇဉ်းစီးတာပေါ့။ ပုဇဉ်းဆိုတာ စစ်တပ်သုံးဝေါဟာရအရ လေယာဉ်ပျံလေ”

“ဪ ... ဂလိုလား၊ ဆက်ပါဦး”

“အင်း ... ဒုတိယကတော့ မတက်တော့ဘူး”

ပဂျူစကားကြောင့် ရယ်ကြပြန်ပါသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ပုလင်းကွဲဆိပ်ကမ်းကို ကိုစိန်လှ

အဖေတွေက ပဇင်းဝတ်ပြီး တိုင်ကီတွေ ကြချတာ”

ဝုတ်တက မေးမယ်လုပ်တော့ ပဂျူ လက်ကာတားရင်း ...

“တိုင်ကီဆိုတာ ဝဲအကြီးစားလေ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီမှာ တိုင်ကီတွေ ကြချဖို့ စကားဝှက်လိုတယ်၊ အဲဒီမှာ ကိုစိန်လှအဖေတွေက သူတို့စစ်တပ်က ဂျင်နရယ်မော်တာ အာဂျီနိုမိုတို ဆူဇူကီးဆိုနီ ရာဇဝတ္ထုကို အဖေကြီးကန်မှာ သူလျှိုလုပ်နေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာမုတ်ဆမ်ဆောင်း အာကီတိုကရာတေး ပဂျူဆီ ခုန ရာဇဝတ္ထု တီထွင်လိုက်တဲ့ စကားဝှက်ပုံတွေ ပို့လိုက်တယ်”

ပဂျူစကားဆုံးတော့ နှိပ်ကွတ်ဖို့ ချောင်းနေတဲ့ ဝုတ်တက ...

“ရာဇဝတ္ထု၊ ငါ့ညီမကို ဝုတ်တနဲ့ ပေးစားဖို့ မင်းဆီအရင်လွှတ်လိုက်မယ်”

ဝုတ်တစကားကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါသည်။ ပဂျူက ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ဝုတ်တကို လိုက်ထိုးပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရာဇဝတ္ထုရဲ့ဖုန်းက အသံမြည်လာတယ်။ ရာဇဝတ္ထုက ဆိုက်ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ နားထောင်သည်။ ဖုန်းနားထောင်ပြီးတော့ ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ကာ အာစရိကို ပြုံးကြည့်ရင်း ...

“ဒီးရိုးမိုး ပြန်လာတော့မယ်”

ကိုယ်နဲ့ပကွာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့
 ကိုယ့်အရိပ်။
 ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့
 စကားဝှက်။
 လျှို့ဝှက်နံပါတ်တွေ ထောင်သောင်းချီစဉ်းစား
 အကွရာ ဂဏန်း သိန်းသန်းချီစဉ်းစား
 ဒါဟာ နှလုံးသားနဲ့သာ ဖွီးပိုးလေး သက်ဆိုင်တာပါ။
 အကွရာအရ 'အချစ်'
 ဂဏန်းနံပါတ် '၁၅၀၀'
 သေချာပါတယ်။

“သမီး၊ ဒီကြွက်မျက်နှာနဲ့ သစ်ကုလားအုတ်လည်ပင်းနဲ့
 သူ့ကို မယူနိုင်ဘူး ဘွားဘွား”
 “အင့်”

ဂျင်မီချက်ကြီးမေ့မှာ နိုင်ငံအရပ်ရပ်လှည့်လည်ပြီးမှ မြန်မာပြည်
 ဘွား ကောင်မလေးရဲ့ မြန်မာဆန်ဆန်ဝေါဟာရကြောင့် အင့်ခနဲ မြည်
 သည်အထိ အထိနာသွားပါသည်။

ဒေါ်မိမိကြီးမှာ ဂျင်မီချက်ကြီးကို အတော်အားနာသွားသည်။
 အစိမ်းလည်း အဘွားနည်းတူပါ။ ဦးရွှေစည်အောင်က သမီးငယ်ပြော
 စကားကြောင့် အကွက်ဝင်ပြီမို့

“သမီး၊ စကားကို ဆင်ခြင်ပြော မောင်ဂျင်မီချက်ကြီးကို အသေ
 နာပါဦး”

ယောက္ခမထီးလောင်းကြီးစကားကြောင့် အာချက်ကြီး အတော် အားတက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက္ခမထီးရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ စကားက

“အဲဒီလောက်ကြီး ရုပ်က မဆိုးပါဘူး အနည်းဆုံးပြင်ပြောရရင် ဖားဂုံညင်းမျက်ခွံ၊ ကင်းလိပ်ရှော့ပါးစပ်လို လျှာတစ်လစ်တစ်လစ် လေးပဲ လုပ်တတ်တာလောက်ပါ သမီးရယ်”

ဘယ်တုန်းက ငါ ဒီဘဝရောက်သွားတာလဲလို့ တောင်ရှည် လေးဆွဲ၊ နှာရှည်လေးသုတ်၊ ငိုချင်းချ အော်မေးလိုက်ချင်ပါသည်။ စိတ်ထဲကတော့ စကားတွေ ပြောမိသည်။ ငါ့ဘဝ တယ်ကံဆိုးပါ လား ချက်ကြီးရယ်လို့။

“သမီး၊ ဒီကြောင်တောင်တောင်လူကြီးကို မယူဘူးနော်”

“ငါစိစဉ်တဲ့ အစီအစဉ် ပျက်သွားတယ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးလား အချို့ ရွှေအိမ်စည်မိမိကြီးဆိုတာ ညည်းသိတယ်နော်”

အချို့က အဘွားကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“အချို့လဲ အဘွားရဲ့မြေးပါ၊ အဘွားရဲ့မြေးဟာ အဘွားလိုပဲ ခေါင်းမာတယ်ဆိုတာ အဘွားသိပါတယ်”

ဒေါ်မိမိကြီး မျက်နှာပျက်သွားကာ ...

“ရွှေစည် ...”

“မေမေ၊ အဲလောက် မအော်နဲ့လေ၊ သား မေမေဘေးမှာ သား

ကြားပါတယ်”

“ဒီဟာမကို အခန်းပိတ်သော့ခတ်ထားလိုက်”

အချို့က အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

“အချို့က အဘွားရဲ့မြေး၊ လူစစ်စစ်နော်၊ ဘွားဘွား မီးခံ သေတ္တာထဲက ဘယ်အရာမဆို လဲလှယ်ဝယ်ယူနေတဲ့ တံဆိပ်နှိပ် ထားတဲ့ စက္ကူတွေ မဟုတ်ဘူး”

“တယ် ... ဒီကောင်မ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ဒီဟာမကို ငိုရှေ့ က ခေါ်သွားကြစမ်း၊ ကြာရင် ငါ လုပ်မိလိမ့်မယ်”

ဘွားဘွားစကားကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေက အချို့ကို တွဲခေါ် ကာ အပေါ်ထပ်တက်သွားပါတယ်။ အခန်းထဲကို အချို့ကို မပို့ခင် ဖေဖေက ...

“သမီးရယ်၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဟာ ကို သမီးမေမေကို ပြောပြ၊ ဖေဖေကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင် နေမယ်၊ ဩော် ... ဒါနဲ့ အမေကြီး၊ ငါ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ ပေမယ့် အခြေအနေကို ငါ့လဲ ပြောပြထားဦး”

ဖေဖေစကားကြောင့် အချို့က သဘောကျစွာရယ်ပေမယ့် မေမေက ဖေဖေကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“အဖေဖြစ်ပြီးတော့ ကလေးတွေနဲ့ ဝင်ပေါနေတယ်”

“ဟ ... ငါ့သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကွ၊ ဟို လူ့ဂျပ်နဲ့ နှာခေါင်းက

လိပ်ခုံးကားလို ကောင်မျိုးရဲ့လက်ထဲကို ငှဲသမီးရဲ့ဘဝကို တစ်သက်လုံး ပင်စင်ပေးလိုက်ရမှာလား”

အချို့ ကတော့ ပေဖေစကားကို သဘောအကျကြီးကျကာ ရယ်နေတော့ မေမေက စိတ်မသက်သာဟန်နဲ့ ...

“ဘယ်လိုအဖေနဲ့ ဘယ်လိုသမီးမျိုးပါလိမ့်၊ ကဲ မယ်မင်းကြီးမ၊ အခုတော့ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ဦး”

အချို့က အခန်းထဲဝင်၊ အခန်းတံခါးကို ပိတ်သည်။ ဒေါ်မြမြလင်းက အခန်းကို လော့ချဖို့ ပြင်စဉ်မှာ တံခါးက ပြန်ပွင့်လာပြီး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ အချို့မျက်နှာ ပေါ်လာပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာတုံး”

“နေ့လယ်ကျရင် အချဉ်ထုပ် တိတ်တိတ်လေး ပို့လိုက်နော်၊ ဪ... အောက်ထပ်က ရှိုးကေ့စ်ပေါ်မှာ ဂိမ်းအရွေ့သစ်ပါ ယူလာခဲ့နော် မေမေ၊ သွားပြီ”

ဒေါ်မြမြလင်းရဲ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းကာ တံခါးကို အတွင်းကနေ ဝန်းခနဲ ပိတ်သွားပုံကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် ဒေါ်မြမြလင်း ခေါင်းခါကာ သက်ပြင်းချမိပါသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာတော့ ဂျင်မီချက်ကြီးကို မတွေ့တော့ပါ။

“ပြန်သွားပြီလား မယ်မယ်”

“အင်း ... ကောင်လေး ရှက်သွားပုံရတယ်၊ တော်တော်လေးကို နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ အချို့ အခြေအနေ ...”

ဦးရွှေစည်အောင်က ညှိုးငယ်ငယ်မျက်နှာနဲ့ မျက်နှာကြက်ကို ကြည့်ကာ ...

“ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ငိုယိုပြီး ရုန်းနေလို့ အခန်းထဲကို အတင်းတွန်းပို့ရတယ် မယ်မယ်”

ဒေါ်မြမြလင်း ကြောင်ပြီး သူ့ယောက်ျားကို ကြည့်မိသည်။ ဦးရွှေစည်အောင်က ဒေါ်မြမြလင်းကို လုံးဝမကြည့်။ ဒါပေမယ့် သူမိန်းမ သူ့ကိုကြည့်နေမှာ သိပါသည်။ ဦးရွှေစည်အောင်စတိုင်က ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ အဖေအခန်းက သရုပ်ဆောင်သည့် ရန်အောင်တို့၊ ထွန်းထွန်းနိုင်တို့စတိုင်ကို အပြည့်ယူထားသည်။

“ပေပေတို့ပဲ အတင်းအကြပ် စီစဉ်နိုင်မလား၊ သမီးပဲ အစာငတ်နေပြနိုင်မလား စောင့်ကြည့်တဲ့ မယ်မယ်”

ဒေါ်မြမြလင်း၊ ပါးစပ်ကို ယောင်ပြီးမဟမိအောင် အတင်းချိုးနှိမ်ထားရသည်။ စိတ်ထဲကလည်း ရှင် တော်တော်တတ်ပါလား ယောက်ျားရယ် လို့ ပြောနေမိပါသည်။

“ရှင်

ဘာတွေ ကလိမ်ကကျစ်ကျဖို့ ကြံစည်နေတာလဲ ဒေဝဒတ် ... အဲ...ရာဝဏ္ဏ”

ကားကို သူ့ဘေးမှာ ကပ်ရပ်ရင်း ရိသဲသဲပြောတော့ သူက ငဲ့ကြည့်ရင်း ...”

“ဟာ အစိမ်းမှုန့် ...”

“ရှင် .. ရှင် ...”

ကျွန်မ ဒေါသက သူနဲ့တွေ့ရင် ရုတ်ချည်းဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

“ဟောဗျာ ... ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကို ထိရင်တော့ နာတတ်တာ ပေါ့၊ အေးဗျာ လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားမိတာဗျာ ...ကြံတော့ ကြံစည်နေတာလဲ အဲဒါက ခင်ဗျားကို ခိုးပြေးရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတာဗျာ”

အဲဒီလို ရိသဲသဲ လေယူလေသိမ်းတွေကို သူမ မုန်းတီးတာပါ။
အဲပွဲ ပွဲနဲ့ ကားပေါ်က ဆင်းကာ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်တော့...

“ကျွန်တော် ကြောက်တတ်တယ်နော် ... မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
ဖက်နပ်နီးလုံးရမှာ တကယ်ကြောက်တတ်တာဗျာ ... အားက မရှိဘူး
လေ ...”

ပြောပုံဆိုပုံက ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသဖြစ်ချင်စရာ
ကောင်းလဲ ...

“ရှင်တို့ တစ်ခုခုကြံစည်နေတာ ကျွန်မသိတယ်”

ကျွန်မ စကားကြောင့် သူက ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်ကာ
သဘောကျပုံနဲ့ ခေါင်းမောရယ်ပါသည်။

“အင်း သိရင်လည်း ပြီးတာပဲလေ ... ခင်ဗျား လုံအောင်ဖုံးဖိ
ထားပေါ့ ...”

“ဘာစကားပြောတာလဲ ...”

“ရည်းစားစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... သတိပေးကြေညာစာ
တမ်း လုံအောင်ဖုံးနော် ... လူမြင်ရင် ရှက်စရာကြီး ...”

“ကလေးကချေ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကောင် ...”

ကျွန်မက ဒေါသနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း အော်သည် သူက တဟား
ဟားနဲ့ သဘောကျကာ ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။

သူမ ကားပေါ်တက်တော့ ဒေါသက မပြေသေး အဲဒီဒေါသက

အိမ်အထိ ကပ်ပါလာပါတယ်။

“မေမေ အချို့ ဘယ်မှာလဲ”

မေမေ သူမရဲ့ ဖြစ်ပျက်လာပုံကို သတိထားမိရင်း ..

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ အစိမ်း ...”

“ဟို ကျက်သရေတုံး ရာဝဏ္ဏ ဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့ ...”

မေမေက သက်ပြင်းချပါသည်။

“မတည့်ရင်လည်း မတွေ့အောင်ရှောင်ပေါ့ သမီးရယ်၊ အခု သမီးလုပ်နေပုံက ဒီကောင်လေးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး ဒေါသ က အတင်းဖြစ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ”

“မေမေ ... နော်”

မေမေက သူမကို စိတ်ပျက်နေဟန်ရှိပါသည်။ ဘွားဘွားရှေ့မှာ မို့မလွန်ဆန်ရဲပေမယ့် အခုလို နှစ်ဦးတည်း တွေ့ချိန်မှာတော့ မေမေ အမြဲပြောလေ့ရှိပါသည်။

“မေမေ တစ်ခုမေးပါဦးမယ်၊ သမီး ဟိုကောင်လေးကို တကယ်မုန်းနေတာလား ...”

“မုန်းတာမှ အလွန်အကျွံကို မုန်းနေတာ မေမေရေ ...”

မေမေက သူမကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးသည်။ စကား တစ်ခွန်း တလေမှမပြော သူမ အဲဒီလိုပြုံးရင် အရမ်း စိတ်ပျက်မိတာအမှန် သူမ စုပုပ်ပုပ်နဲ့ အချို့ အခန်းကိုသွားပြီး တံခါးဖွင့်ဝင်လာတော့

အချို့က စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ဇိမ်ကျနေပါသည်။

သူမ အချို့ ကိုကြည့်ပြီး သိပ်မသင်္ကာချင် ရည်းစားနဲ့ ကွဲနေသူ ဘယ်ယောက်ရဲ့ အနေအထိုင် အပြုအမူတွေက သူမ နားမလည်နိုင်။

“အချို့ ...”

အချို့က စာအုပ်ဖတ်နေရာမှ သူမကို ...

“ဘာလဲ မမ ...”

“နင့်ရည်းစားက ဘယ်သူလဲ ...”

အချို့က စာအုပ်ကို လက်ကြားညှပ်ကာ သူမကို ကြည့်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းစိုး လေ မမ ...”

“ဒါဆိုရင် ရာဝဏ္ဏ ကရော ...”

“မမရည်းစား ဖြစ်မှာပေါ့”

“အ ... ချို့ ...”

သူမက ဒေါပွပွနဲ့ အော်တော့ အချို့က စပ်ဖြဖြ ...

“အစ်ကိုက ပြောတယ်၊ သူ အချို့ မကြိုက်ဖူးတဲ့ သွားပိုးစား တယ်တဲ့၊ အစိမ်းမှုန့်စပ်စပ်လေးပဲ ကြိုက်တယ်တဲ့ ...”

“အဲဒီလိုကောင်ကို သေတာတောင် မစဉ်းစားဖူး ...ဝေးသေး”

အချို့က သူမ စကားကြောင့် သူမ မျက်လုံးတွေကို စိုက် ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်မှ ပြောနော် ... စကားဆိုတာ စကတည်းက ကူးထား

တဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား ...”

“တော်ပြီဟာ ...”

သူမ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ ထွက်လာကာ တံခါးပိတ်
တော့ အချို့ရယ်သံကို ကြားရသည်။ သူမ အခန်းထဲ ရောက်တော့
အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲချ မျက်ဝန်းမှိတ်တော့ ရာဝဏ္ဏရဲ့ မထေမဲ့မြင် ပုံရိပ်
က ပေါ်လာသည်။

“ရှစ် ...”

စိတ်ပျက်မိပါတယ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုပေါ့ အစကတော့
လွယ်မယ်ထင်ထားတဲ့ လိမ်ညာမှုဟာ အခုတော့ သူမကို ကြောက်
စမန်းလိလိ နှိပ်စက်နိုင်လွန်းခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် အချစ်နဲ့ မာနပြိုင်ပွဲမှာ သူမ အနိုင်ရမ ဖြစ်မည်။ သူမ
ရဲ့ အစဉ်အလာပြိုင်ပွဲမှာ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မရှုံးဖို့ အရေးကြီးသည်။

ကျွန်မအစည်းအဝေးပြီးတော့ အစိမ်း ကားကို မောင်း
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကားကို အေးအေးသက်သာမောင်းလာရင်း
တစ်လမ်းမောင်းလမ်းချိုးလေးထဲ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။

ကားတစ်စီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် မောင်းသာရုံ လမ်းချိုးလေး
တို့ ကွေ့ဝင်ရင်း ဒီလမ်းကသွားရင် သူမတို့အိမ်နှင့် ပိုနီးသည့်လမ်းမို့
သူမ သွားနေကျပါ။

ရိပ်ခနဲ ကျွန်မ ဘယ်ဘက်ဘေးကနေ BMX စက်ဘီးတစ်စီး
ထားနဲ့ယှဉ်ကာ နင်းလာတာ တွေ့မိသည်။ သူမ အမှတ်တမဲ့ စက်
ဘီးနင်းလာသူလေးကို ကြည့်မိသည်။

စက်ဘီးပေါ်က ချာတိတ်လေးကလည်း သူမကို ကြည့်တဲ့
အခိုက်နဲ့ ကြုံကြုံကပ်မိသည်။ ကောင်လေးက ပြုံးပြတော့ သူမလည်း
ရောယောင်ပြုံးပြမိပါသည်။ စက်ဘီးပေါ်က ချာတိတ်က လှစ်ခနဲ

ကျော်နင်းသွားကာ ရှေ့ကလမ်းချိုးလေးထဲ ကွေ့ဝင်ပျောက်ကွယ် သွားပါတယ်။

သူမလည်း ကားကို ပုံမှန်မောင်းနှင်လာရင်း ရှေ့ကွေ့တစ်ခု အရောက် အချက်ပြကာ အကွေ့ ရုတ်တရက် အရိပ်တစ်ခုက ဖြတ် ဝင်လာတာတွေ့လိုက်တော့ ဘရိတ်ကိုအနင်း

“ကျွဲ”

“ခိုနဲး”

“ဟာ ... ကားတိုက်ပြီဟေ့”

အနီးအနားကလူတွေ ပြေးအုံလာကြသလို ကျွန်မလည်း အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ကားထဲမှာ မလှုပ် မယှက်နဲ့ ငေးကြောင်ထူပုသွားပါတယ်။ လူတစ်ယောက်က ကား ဘေးမှန်ကနေ မှန်ချဖို့ အချက်ပြတော့မှ သူမ သတိဝင်လာကာ မှန် ကို လျှော့ချမိပါတယ်။

“ခင်ဗျား၊ ကားပေါ်က ဆင်းလေ၊ ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် လဲ နေပြီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ကျွန်မလည်း စကားတွေထစ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့မိပါတယ်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကားရှေ့ကိုသွားတော့ လူနှစ်ယောက်က

လဲနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ထွေးပွေ့ထားတာ တွေ့မိပါတယ်။ သွေးတွေကလည်း ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန့် ကျနေဆဲ။

ဒီလို လူရှင်းလှတဲ့ သီးသန့်လမ်းသွယ်ထဲမှာ ဒီလူနှစ်ယောက် နဲ့ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးဈေးသည်အဒေါ်ကြီးက ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်ချလာသည်မသိ။

“အား ... သေပါပြီ၊ ပဉ္စမနံရိုး ကျိုးသွားပြီထင်တယ်၊ ခေါင်းတွေ မူးလာပြီ၊ မျက်လုံးတွေ စိမ်းလာပြီ”

ဒီအသံကြောင့် ကျွန်မ ထူပုမှုတွေအစား ဒေါသတွေ အစားဝင် လာပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုကောင် ဘီလူးစုတ်ကလွဲပြီး အခြား သူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မ ပွေ့ထားတဲ့လူနဲ့ ကွယ်နေတာမို့ ရှေ့ကို ကျော် တက်ကြည့်တော့မှ အင်္ကျီအောက်ပိုင်းတစ်ဝိုက်မှာ သွေးတွေရွှဲရွဲစို ပြီး မျက်စိမှိတ် အော်ဟစ်နေတဲ့ ဘီလူးကောင်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကားကိုကြည့်တော့လည်း ချိုင့်ရာလေးတောင် မတွေ့ရတာ ကြောင့်

“နေပါဦး၊ ကျွန်မကားမှာ ချိုင့်ရာလေးတောင် မတွေ့ရဘူး၊ ရှင့် သွေးတွေက လိုအပ်တာထက် ပိုထွက်နေသလိုပဲ”

သူက မျက်စိမှိတ်အော်နေရာမှ သူ့ဒဏ်ရာကို သူ ပြန်ကြည့် ရင်း ...

“ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ တကယ်ဖြစ်လို့ တကယ်ထွက်တာပေါ့ဗျာ။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား မယုံဘူးလား။ ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာကို လှန်ပြရမလား။”

ဒီကောင့်စကားကြောင့် ကျွန်မမျက်နှာ ရဲတွတ်သွားပါသည်။ ပြောပုံက ဘယ်လောက်ရဲတင်းလိုက်သလဲ၊ ကြည့်ပါဦး။ သူ သွေးထွက်နေတဲ့နေရာက ရင်ဘတ်အောက်ပိုင်းမှာလေ။

“ဒါဆိုလဲ အစ်မနဲ့ဒီကပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရုံးရောက်မှ ရှင်းကြလော့၊ ခင်ဗျား ထနိုင်မလား။”

ဘေးက ပွေ့နေတဲ့လူက ပြဿနာကို အမြန်ရှင်းချင်ပုံရသည်။ အမှန်တော့ ရုံးတို့ဘာတို့ဆိုတာကို မိန်းမပီပီ ကျွန်မ ကြောက်လန့်သွားပါတယ်။ ဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ခေါင်းရွက်ဈေးသည် အဆီကြီးက

“တိုက်တာတော့ တကယ်တိုက်သွားတာပါကွယ်၊ အဒေါ်လဲ မြင်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မြင်လိုက်တယ်”

ဘေးက မျက်မြင်သက်သေတွေနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘာမှ မငြင်းသာပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တကယ်ဝင်တိုက်မိတာလို့တောင် ယုံခွင့်လာပါတယ်။

“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ အစ်မက အကွေ့မှာ ဒုန်းခနဲ အသံက

ကျွန်တော် ဟိုနားမှာ ပန်းရံလုပ်ရင်း ကြားလိုက်ရတာ”

ပွေ့ထားတဲ့ကောင်လေးကလည်း မနီးမဝေးက ခြံစည်းရိုးကို ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

“တော်ကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ရုံးရော ခံမှ ရှင်းမယ်၊ အခု ကျွန်တော့်အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေး၊ ခင်ဗျားတို့ထဲက ကားမောင်းတတ်တဲ့လူ ရှိလား။”

“ကျွန်တော် မောင်းတတ်ပါတယ်”

ကျွန်မကို ကားမှန်ချဖို့ ပြောတဲ့လူက ကျွန်မနဲ့ယှဉ် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ပြောရင်း ကျွန်မကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တစ်ခါတည်း ခေါ်လာဗျာ”

ရာဇဏ္ဍရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မက လေသံပြန်လျှော့ရင်း ...

“ငါ သိပ်မကြာခင် နင့်ဆီပြန်လာပြီး ကိစ္စအားလုံးကို ရှင်းပေးပါ့မယ်၊ အခု ငါ အိမ်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ ရှိလို့”

“ဟ ... အခု ငါဖြစ်နေတာက အသက်နဲ့ရင်းထားတဲ့ ကိစ္စလေး နင့်ကို ငါ ဘာယုံရမှာလဲ”

ကျွန်မနဲ့သူရဲ့ စကားကြောင့် ဘေးကလူက ...

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အိမ်ပွဲစား၊ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ

မှာ စာချုပ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်၊ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်က
ရော အဲဒီလိုဆိုဖြစ်မလား”

ကျွန်မ သူ ငြင်းမလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်လေးနဲ့ကြည့်မိတော့ သူ
ကလည်း နာကျင်နေတဲ့ပုံနဲ့ သူမကို လှမ်းအကဲခတ်ကာ ...

“အဲလိုဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး။ နေပါဦး။ ခင်ဗျား ထွက်မပြေးပါ
ဘူးနော်”

“ရှင်နော်၊ ကျွန်မ အဲလိုလူစားမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီကမိန်းကလေး၊ လက်မှတ်ထိုးလိုက်၊ ဟိုက
ကြီးတော်ကြီးက အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်”

အဒေါ်ကြီးက ထိုးပေးမယ်ပြောပြီး ခေါင်းပေါ်က မုန့်ဗန်းကို
ချသည်။ ကျွန်မဘေးကလူက သူလက်ဆွဲအိတ်အနက်ကို ဖော်ဖွင့်ပြီး
စာချုပ်တစ်စောင်ယူကာ ကျွန်မရဲ့ ကားဘောနပ်ပေါ်မှာ ဖြန့်ကာ
စာချုပ်အလွတ်ရဲ့အောက်ခြေကို ညွှန်ပြသည်။ ကျွန်မအရင် လက်
မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးကလည်း လက်မှတ်
ထိုးပါတယ်။

“ကဲ ... ညီလေးတို့က ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကားပေါ်ကို ဝိုင်းပြီးတင်ပေး
ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရတယ်”

ကျွန်မက စိုးရိမ်တကြီး ဝိုင်းပြီးတဲ့တော့ ...

“အား ... နာတယ်၊ ခင်ဗျားဘာသာ သွားပါ။ ခင်ဗျားတွဲရင်
ကျွန်တော် ပိုနာတယ်”

ဒီကောင့်အပြောကြောင့် ကျွန်မ အောင့်သက်သက်နဲ့ သူလက်
မောင်းကို ကိုင်ထားရာက ပြန်ခွာလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မ သူတို့ ထွက်သွားတာကို ဘေးက ဈေးသည်ကြီးနဲ့အတူ
ရပ်ကြည့်နေပါတယ်။ သူတို့ပျောက်ကွယ်သွားပြီးတော့ ဈေးသည်
အဒေါ်ကြီးနဲ့ ပန်းရံကောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်ပြန်
တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

အစိမ်းရဲ့ကားလေးလည်း မရှိတော့ အနီးအနားက အကွယ်
တစ်ခုကနေ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာပါတယ်။ သူတို့က ပဂျူနဲ့
ဝုတ်တ။ ဝုတ်တက ...

“ကောင်းတယ်၊ အဒေါ်ကြီးအိုက်တင် သိပ်ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ မကောင်းလို့လား”

ပန်းရံကောင်လေးရဲ့စကားကြောင့် ...

“မင်းလဲ ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းရင် လုပ်အားခလေး ချီးမြှင့်”

“ဟာ ပေးပါမယ်ကွာ၊ ဖြည်းဖြည်း ...”

ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးကလည်း

“တို့လဲ ဈေးရောင်းရဦးမှာ ပေးမှာသာ ပေးလိုက်ပါတော့ ကိုညီ

တာရယ်”

အဒေါ်ကြီးစကားကြောင့် ဂုတ်တမျက်နှာ ခွံ့မဲ့သွားပါသည်။
ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း
ခွဲဝေပေးပါသည်။ ခွဲဝေပေးပြီးတော့ အဒေါ်ကြီးကို ...

“ကဲ ... အဒေါ်ကြီး၊ အဒေါ်ဗန်းထဲကမုန့် နည်းနည်းပြန်ကျွေးနဲ့”

“နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးကျွေးမှာ”

အဒေါ်ကြီးက မုန့်ဗန်းကိုချကာ ဆီထမင်းကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်
ထဲ အပြည့်ထည့်ကာ ဂုတ်တကို ပေးသည်။

“ကဲ ... ငါတို့ သွားလို့ရပြီလား”

“ရပြီ၊ အရေးကြီးရင် လာခေါ်လိုက်မယ်နော်”

“ပိုက်ဆံပေးမှာလား”

“ဟာ ... ပေးမှာပေါ့”

ဂုတ်တစကားကြောင့် အဒေါ်ကြီးနဲ့ကောင်လေးက ကျေနပ်
သွားကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်။ ဂုတ်တနဲ့ပုဂ္ဂိုလည်း
အနီးနားမှာ ဖွက်ထားတဲ့ကားကို သွားယူကာ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ချိန်
ထားရာဆီကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ခြံလေး ဝန်းလေးနဲ့ သီးသန့်ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်လေးထဲရောက်
တော့ ဟိုကောင်တွေက ဖန်ခွက်ကိုယ်စီနဲ့ အောင်ပွဲခံနေကြပါပြီ။

“ငါတို့ ဒီမှာ ...၊ မင်းတို့ကလဲ နောက်ကျလိုက်တာကွာ”

“ဟာ ... ဟိုမာက ကျန်တဲ့သူတွေကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးရသေး
ကယ်လေ”

ပုဂ္ဂိုလ်က ခံတစ်ခုံ ဆွဲယူထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ရာဝဏ္ဏက သူ
ကိုယ်က သွေးအတုတွေကိုကြည့်ရင်း ...

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ကလဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ သွေးအတုက လိုအပ်
တာထက် ပိုများနေတော့ သူက သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး”

သွေးအတုတွေကို လိမ်းခြယ်ပေးတဲ့ သန်းစိုးနဲ့မင်းဆွေက ဘီ
ယာခွက်လေးတွေကိုင်ကာ ရယ်ကျဲကျဲ ...။

“ငါလဲ ကော်လံကတုံးတွေဘာတွေဝတ်ပြီး ဆရာကြီးအိုက်
တင်နဲ့ မျက်မှန်ပင့် ပြော ပြောနေရတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အိုဗာအိုက်
တင်တွေ ပါလာတာ ငါ သိတယ်၊ မထူးပါဘူးဆိုပြီး ရောပါလိုက်ရတာ”

အာစရိစကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြပါသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မြန်မြန်သောက်၊ ပြီးရင် မင်းအိမ်သွားပြီး ပတ်တီး
စည်းရမယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စတွေ အိမ်က သိလား”

“အိုကေ၊ အဘွားနဲ့အမေ့ကို ပြောပြီးပြီ”

ကျွန်တော်တို့ ချီးယားစ်လုပ်ကာ အောင်ပွဲကို စပွာင်ခဲ့ပါတယ်။

“တောက် ...၊ ဒီကောင် တမင်သက်သက်အကွက်ဆင်တာ”

“ဟုတ်လို့လား အဘွားရယ်”

“အိုအေ ...သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလောက် သွေးတွေရွဲနေရင် သက်သက်သာသာ စကားပြောနိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ဆေးရုံတန်း သွားရမှာပေါ့”

အဘွား ပြောစကားကြောင့် ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးသွားကာ ပြန် စဉ်းစားကြည့်မိတော့ အဘွားပြောတဲ့အတိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေက သင်္ကာမကင်း ...။

“တောက်”

ကျွန်မရဲ့ တောက်ခေါက်သံကြောင့် အဘွားက မျက်မှန်ပင့်တင် ရင်း ...

“ငါ့မြေးက ဘာလို့ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တာလဲကွယ်”

“မြေးလဲ ထူပူနေတော့ လက်မှတ်ထိုးပေးမိတာပေါ့”

ဘေးမှာ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အမေနဲ့သမီးရဲ့ အချီအချစကားကို နှုတ်ခမ်းတွန့် ကွေးပြုံးကာ ကြည့်နေတဲ့ ဦးရွှေစည်အောင်က ...

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က စမှားသွားတာပဲ သမီးရယ်၊ သွား တောင်းပန်ရမှာပေါ့”

“အို ... ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ အနေသာကြီးပါ၊ ရွှေစည် ငါ့မြေး တောင်းပန်စရာမလိုဘူး”

“မယ်မယ်နဲ့သမီး သွားမတောင်းပန်ပေမယ့် ကျွန်တော်က တော့ တောင်းပန်ရမယ် မယ်မယ်၊ အဲဒီတောင်းပန်ခြင်းဟာ တော် ဝင်မျိုးရိုးဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အကောင်းဆုံးကာကွယ်မှုပဲ”

ဦးရွှေစည်အောင်လည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ပြောချင်ရာပြောပြီး အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့ပါတယ်၊ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ သမီး အခန်း တံခါးကို ခေါက်တော့ သမီးငယ်က အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ အလောတကြီးသိချင်ဟန်နဲ့ ...

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေ”

“မတောင်းပန်နိုင်ဘူးတဲ့ သမီး၊ တင်းခံနေဘယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် မောင်ရာဝဏ္ဏ စီစဉ်ထားတာ လွဲချော်နေလိမ့်မယ်”

သမီးငယ်က သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“မင်္ဂလာပွဲကလဲ နီးလာပြီ ဒါနဲ့ မောင်မင်းစိုးက ဘာလို့ နောက်

ကျနေတာလဲ”

“ညက သမီး အစ်ကိုရာဝဏ္ဏဆီ ဖုန်းခိုးဆက်တော့ ဟိုမှာ ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်အောင် ရှင်းလင်းနေတာတဲ့၊ ဒီရက်ပိုင်း ရောက်မယ်လို့ ပြောတယ် ဖေဖေ”

“အင်း ... သန်ဘက်ခါဆို ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးကြမှာ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် မောင်ရာဝဏ္ဏနဲ့ သွားစကားပြောမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို ဖေဖေ ဒီနေ့ သွားလိုက်လေ၊ သမီး ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“သမီး မဆက်နဲ့၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပဲ သွားလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဦးရွှေစည်အောင် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာတော့ သမီးနဲ့ အဘွားရဲ့ ရာဝဏ္ဏအပေါ် ဒေါသထွက်တော်မူခန်းက မပြီးသေးပါ။ အဲဒါနဲ့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ကာ မိန်းမဖြစ်သူကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ ...

“ဒါဆို ကျွန်မလဲ လိုက်မယ် ကိုအောင်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်လေး ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲ သိရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကောင်လေးအဘွားကိုလဲ အမေနဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို တောင်းပန်ချင်တယ်”

“ကိုအောင်နဲ့ ကောင်လေးက အပြင်မှာ တွေ့ဖူးလား”

“အပြင်မှာတော့ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဖုန်းထဲမှာတော့ စကားပြောဖူးတယ်”

“ဒါဆို ကိုအောင်က ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို ကြိုသိနေတာပေါ့”

ဦးရွှေစည်အောင်က ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“တော်တော်လည်တဲ့ သမီးနဲ့အဖေပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ အချို့က အခန်းထဲ သေ့ပိတ်လှောင်ထားတာတောင် အပြုံးမပျက်နေနိုင်တာ”

ဒေါ်မြင့်မြင့်စကားကြောင့် ဦးရွှေစည်အောင်က ရယ်သည်။

“ကဲ ... အမေကြီး၊ ရေချိုးတော့၊ ပြီးရင် သွားကြမယ်၊ ဩော် အမေတို့မေးရင် ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အိမ် သွားလည်တယ်ပြောဦး မေမေက သိပ်လည်တာ”

“ဟိုကောင်လေးလောက်တော့ မလည်နိုင်ပါဘူးရှင်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်နော်”

လင်မယားနှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မိကြပါသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ အန်ကယ်”
 ကားရပ်ရပ်ချင်း တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ရာဝဏ္ဏက အပြုံးနဲ့
 ပြောတော့
 “လာမလို့ပဲကွာ၊ ဒီမှာ မင်းအဒေါ် ပြင်ရဆင်ရတာကို စောင့်
 နေရတာနဲ့ ကြာသွားတာ”
 “အံ့မယ်၊ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူးနော်၊ ရှင့်ဘာသာ ဖြူနေတဲ့ ခေါင်း
 ကို ဆေးအနက်ပြန်ဆိုးနေတာ ကြာနေတာ”
 ဒေါ်မြင့်မြင့်က ကြောင့် ရာဝဏ္ဏက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ
 တတ်တဲ့ ဇနီးမောင်နှံကို သဘောကျစွာ ကြည့်ကာ ...
 “ကျွန်တော်တို့အန်ကယ်က ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲနုပျိုနေတာပဲ၊
 မြန်းခနဲ ကြည့်လိုက်ရင် ဘရစ်စလီလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”

“မင်းသိပ်မမြောက်နဲ့၊ ငါက မြောက်ပြောတာ ကြိုက်တယ်ကွ
 ဟဲ ဟဲ ဟဲ”
 “ဒီတူဝရိုးနဲ့ယောက်ကတော့ လိုက်ပါကွယ်၊ မင်းခြေထောက်
 က ပတ်တီးစည်းထားပါလား၊ တကယ်တိုက်မိလို့လား”
 ဒေါ်မြင့်မြင့်က ရာဝဏ္ဏခြေထောက်မှာ မြင်မကောင်းအောင်
 စည်းထားတဲ့ ကျောက်ပတ်တီးကြောင့်
 “မတိုက်မိပါဘူး အန်တီ၊ ရုတ်တရက် အစိမ်းနဲ့အဘွားလာရင်
 အလွယ်တကူစည်းလို့ မဖြစ်နိုင်လို့ တစ်ခါတည်း စည်းထားလိုက်
 တာ”
 “သားငယ်၊ အိမ်ထဲခေါ်လေကွယ်၊ အားနာစရာကွယ်”
 အိမ်တံခါးဝမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ သူတို့အရွယ် မိန်းမတစ်
 ယောက်က ရည်ရည်မွန်မွန် အပြုံးနဲ့ပြောတော့ ...
 “ဒီက မောင်ရာဝဏ္ဏအမေ ထင်တယ်”
 “ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ မေမေနာမည်က ဒေါ်ဝိဇ္ဇာတဲ့”
 ဒေါ်မြင့်မြင့်က ဒေါ်ဝိဇ္ဇာကို အပြုံးနဲ့ ရယ်မောရင်း ...
 “ဪ... ကြားဖူးတယ်၊ ဒေါက်တာဒေါ်ဝိဇ္ဇာဆိုတာ နာမည်
 ကြီးပဲ၊ ကျွန်မက ဆင့်ဆင့်နဲ့ ကျောင်းနေဖက်လေ၊ ငယ်သူငယ်ချင်း
 လေ”
 “ဪ... ဟုတ်လား၊ ဆင့်ဆင့်အမြဲပြောဖူးတယ်၊ ဆင့်ဆင့်နဲ့

ကျွန်မက အလုပ်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ညီအစ်မလိုပဲ”

မိန်းမနှစ်ယောက်က ချက်ချင်းဆိုသလို မိတ်ရင်းဆွေရင်းလို တည့်သွားတာကြောင့် ဦးရွှေစည်အောင်က ပြုံးမိပါသည်။ ဧည့်ခန်း ထဲရောက်တော့ တစ်ခါမြင်ဖူးတဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးဆိုတဲ့ အမေ့ရဲ့ ကျောင်း တော်က ရန်စက ...

“ဪ... ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီလား၊ သက်သက်သာ သာထိုင်ကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သားတို့အမေ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ကြားထဲ က သားကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးရွှေစည်အောင်က လက်အုပ်ချီပြောတော့ ဒေါ်ခင်ဦးက ပြုံး ရင်း ...

“ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိမိ နဲ့ငါက ဒီလို တကျက်ကျက်ဖြစ်လာတာ၊ သူ့ကို ရုတ်တရက်တွေ တော့ ငယ်မူပြန်လိုက်တာသက်သက်ပါကွယ်”

အားလုံး ရယ်မိကြပါသည်။ ရာဇဏ္ဍကလည်း ...

“ကျွန်တော်လဲ တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အစီအစဉ်အရ

အဘွားကို ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“သားနဲ့သမီးတို့၊ ထမင်းစားလာကြလား”

“စားတော့ မစားသေးဘူး၊ မလုပ်နဲ့တော့ အမေ၊ ကျွန်တော် တို့လဲ မဆာသေးလို့ပါ၊ အိမ်ရောက်မှပဲ စားတော့မယ်”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ့မြေးက မပြောဘူးလား၊ သားတို့နဲ့ စိတ်ဆုံစားဖို့ မြေးလေးကို ပြောခိုင်းထားတာလေ”

အတင်းအကြပ်ပြောလာတော့ ဦးရွှေစည်အောင်တို့ ခေါင်း ညှိတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ စကားပြောနေရင်း ရာဇဏ္ဍမေမေ ဦးတိုး ပြန်လာတော့ စကားဝိုင်းက ပိုစည်လာကာ မိတ်ရင်းဆွေရင်းလို နယ်ရယ်မောမောနဲ့ ရင်းနှီးမှု မြန်လာကြပါတယ်။

“ဒါဆို ကိုရွှေစည်တို့ပဲ မောင်မင်းစိုးကို နိုင်ငံခြားပို့ပေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုတိုး၊ လတ်တလောက မောင်မင်းစိုးနဲ့ တိုင်ပင် ပြီး အမေတို့ မျက်ခြေပြတ်သွားအောင် ဒီလိုစီစဉ်လိုက်ရတာ၊ အမေ ညုတွေက နေရာတကာမှာ ရှိနေတယ်လေ”

ဒေါ်ခင်ဦးကလည်း ခေါင်းညှိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ မိမိက သိပ်ပါးနပ်ပြီး သိပ်ထက်မြက်တာ”

“ဘယ်လိုက ဘယ်လို၊ ကျွန်တော့်သားနဲ့ခင်ဗျား အဆက် မသွယ်ရတာလဲ”

“မောင်ရာဇဏ္ဍနဲ့ ...”

ဦးရွှေစည်အောင် အပြောအဆိုကြောင့် ရာဇဏ္ဍက ...

“အန်ကယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မောင်တပ်မခေါ်ပါနဲ့ ကျွန်တော့်

နာမည်က မောင်တပ်ခေါ်ရင် ကိုးလိုးကန့်လန့်ဖြစ်လွန်းလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားသား ရာဝဏ္ဏကို မောင်စိုးကပဲ ဆက်သွယ်ပေးတာလေ၊ ဧည့်ခံပွဲကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရောက်လာမယ်တဲ့၊ ပြီးမှ ကိစ္စတွေကို သူနဲ့ ဆက်ဆွေးနွေးပါတဲ့”

“သြော် ... ကျွန်တော့်သားက ဗြဟ္မာ့ဦးခေါင်းပေါ့”

ဦးတိုးစကားကြောင့် အားလုံးက ရယ်ကြပါသည်။

“ရယ်သာရယ်နေရတယ်၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါဆို သမီးတို့ကို အမေတို့သဘောတူတဲ့လူနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်ထားပြီးကြပြီ၊ အခုထဲ မောင်မင်းစိုးဆီက ဘာအကြောင်းမှ ပြန်မလာတော့ ကျွန်တော့်တို့တော့ ဘာတွေဖြစ်မလဲ မတွေးရဲဘူး”

ဦးရွှေစည်အောင်စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ဦးက ...

“ငါ့မြေး၊ မင်းစိုးဆီက အကြောင်းမပြန်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှာခဲ့တာ၊ အမှန်ဆို မနေ့ကတည်းက ဒီကောင် လာသင့်နေတာ၊ ဒီကောင် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေ ဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဦးတိုးက ကြားထဲက ဝင်စိတ်ပူနေပါသည်။

“အင်း ... ပွဲတော့ နည်းနည်းကြမ်းမှထင်တယ်”

“ဘယ်လိုကြမ်းမှာလဲ”

ဦးရွှေစည်အောင် စိတ်ဝင်တစား မေးမိသည်။

ရာဝဏ္ဏလည်း မထူးတော့ပြီမို့ သူ တွေးထားတဲ့အစီအစဉ်တွေကို ပြောပြလိုက်သည်။

ခေါင်းတွေညိတ်၊ ခေါင်းတွေခါ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်နဲ့ ငြင်းကြားရင်း အစီအစဉ်ကို ချမှတ်ကြပါသည်။

အစကတည်းက

အကောင်းဆုံးရွေးချယ်ထားခြင်းများ . . .

အစကတည်းက

အနည်းဆုံး အမှားတစ်ခုများ . . .

ပုံပျက်ပန်းပျက် မထိခိုက်ဖို့

ခြေစုံဝင် ခြေစုံထွက် လက်တည့်စမ်းခြင်းများ . . .

လက်ပြထားပါတယ်

ခဏနားပါရစေကွယ် . . .

မင်္ဂလာရှိတဲ့ဝတ်စုံနဲ့ မင်္ဂလာမရှိတဲ့မျက်နှာကို ပြပါဆိုရင်
ဂျင်မီချက်ကြီးရဲ့မျက်နှာကို ပြရမည်ထင်ပါသည်။ တဟီးဟီးတဟဟံ
နဲ့ အငြိမ်မနေနိုင်တဲ့ မျက်နှာ။ ဟိုလူရယ်ပြ၊ ဒီလူရယ်ပြနဲ့ နဂိုပုံမှန်
မဟုတ်တဲ့မျက်နှာ။

ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သတို့သမီး
လောင်း အချို့ကတော့ စိတ်ညစ်ဟန်လည်း မရှိ၊ ပျော်ရွှင်တက်ကြွ
ပုံလည်း မရှိ၊ သဇင်ပန်းတွေ ဝေနေအောင်ထိုးပြီး စိဒီဝေါမန်းလေးနဲ့
နားမှာ နားကြပ်လေးထိုးထည့်ပြီး သူမက အရင်ဆုံး ကားထဲဝင်သင့်
နေတော့ ဂျင်မီချက်ကြီးခမျာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေရှာသည်။

အချို့လုပ်ပုံက အဘွားရော အစိမ်းပါ နားလည်ရအောင်သည်
ပုံစံ။ သမီးငယ်နဲ့အဘွားတို့ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေ အကဲခတ်ပွဲက ဦး

ရွှေစည်အောင်ကရော ဒေါ်မြင့်မြင့်ပါ ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ရယ်မိရတဲ့ အဖြစ်ပါ။

“ကဲ... သွားမယ်ဟေ့၊ ရုံးမှာစောင့်တဲ့သူတွေက စောင့်နေတာ”

အဘွားရဲ့ လောဆော်မှုကြောင့် ဦးရွှေစည်အောင်က ဟို ယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နဲ့ လိမ့်တပတ် အိမ်သာတက်ထွက် သွားကာ ရာဝဏ္ဏကို မက်ဆေ့ချ် ပို့သည်။

ရာဝဏ္ဏ မက်ဆေ့ချ်ရတော့ သူတပ်ကို အသင့်ပြင်သည်။ G-4 အုပ်စုကလည်း ပြောက်ကျားဝမ်းဆက်ကိုယ်စီ၊ လက်ကိုင်ဖုန်း ကိုယ်စီ၊ BMX စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့ သတိအနေအထား၊ သူတို့ G-4 လေးယောက်က ကျွန်တော်၏တုတော်မောင် ဟိန်းသူငြိမ်း၊ မင်းသူ ငြိမ်း၊ လင်းသူဟိန်းနဲ့ တူမတော် အေးသူငြိမ်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ယောက်ဖတော် လေးယောက်ကလည်း ချစ်သောယောက်ဖလေး အတွက် အလုပ်အကိုင်အပျက်ခံကာ ကားကိုယ်စီနဲ့ အသင့်အနေ အထား။

အကျွန်ုပ်၏ တစ်ဦးတည်းသော ညီမဝမ်းကွဲ တိတိဆံ၊ သူ ပေါ ကြီးနဲ့ အာစရိတို့အုပ်စုမှာ အစီအစဉ်တွေကို ပူးတွဲအားပေါင်အာရင်း သန်သန် ငြင်းခုံနေကြပါတယ်။

“ဒီ (MISSION) စစ်ဆင်ရေးကို မိုးတိုးမတ်တတ် စစ်ဆင် ရေးလို့ နာမည်ပေးထားတယ်၊ တိကျရမယ်၊ သေချာရမယ်၊ အမိန့်

အတိုင်း တသွေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ရမယ်”

“ဟုတ် ...”

ပြောတဲ့သူက ဆရာကြီးစတိုင်။

နာခံရမယ့်ကလေးတွေကလည်း မုန့်ဖိုးရမည်ဆိုတော့ တပည့် ကြီးစတိုင် အပြည့်အဝ။

“ကဲ... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ အနောက်မြောက် အစိမ်း ရောင်ဒေသကို လူစုခွဲလစ်တော့”

တိတိက ဝင်ရောက်အမိန့်ပေးတော့မှ ရာဝဏ္ဏက ရယ်ကျဲကျဲ နဲ့ သူလူတွေကို တာလွှတ်လိုက်ရပါသည်။

G 1, G 2 က BMX ကိုယ်စီနဲ့ စတင်ထွက်ခွာသွားပြီး သိပ် မကြာခင်မှာ အာစရိနဲ့ တိတိဆံ၊ ပြီးတော့ ပေါကြီးက တစ်စီး၊ ယောက်ဖအကြီးဆုံး ကိုမင်းထက်နဲ့သူဇနီး မကြီးတိုးတိုးဇာက တစ်စီး စတင်ထွက်ခွာသွားပါသည်။

နောက်တော့ ကျန်ယောက်ဖသုံးယောက် ကိုကျော်ဦး၊ ကိုငြိမ်း မိုး၊ ကိုသူရ တို့ကတစ်စီး ထွက်ခွာသည်။

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပဂျူနဲ့ဝတ်တက တစ်စီး အသီးသီး ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။

ဟိုဘက်မှာလည်း သတို့သမီး၊ သတို့သားနဲ့ ခေါင်းခန်းမှာ ဆွဲသွား၊ ကားမောင်းသူက အစိမ်းကိုယ်တိုင် ...။

နောက်တစ်စီးမှာ ကိုမောင်ကြီး မောင်းပြီး ပေပေခွဲမေမေ တစ်စီး၊ နောက်တစ်စီးမှာ ဂျင်မီချက်ကြီးရဲ့ အပေခွဲအမေက တစ်စီး သုံးစီး စီတန်းထွက်လာ ခဲ့ကြတယ်။

လမ်းမပေါ်ရောက်တော့ ဂျင်မီချက်ကြီးက ဝေါ့မန်းနားထောင် နေတဲ့ အချို့ကိုကြည့်ပြီး မရိုးမရွပ်လာပုံ ရပါတယ်။ ရှေ့ခန်းက အခြေအနေကို လှမ်းအကဲခတ်တော့ ရှေ့က အဘွားနဲ့အစိမ်းက လည်း စကားတပြောပြောနဲ့ သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့၊ ဂျင်မီ အသာ ကျိတ်ပြုံးရင်း မသိမသာ အချို့လက်ဖဝါးလေးကို အသာလှမ်း အကိုင်

“အား

ချက်ချင်း လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပါတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ဂျင်မီ”

အဘွားက လှည့်မေးတော့ ဂျင်မီက သွားလေးဖြူရယ်ရင်း ...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဟို ... လက်ကို ကြွက်ကိုက်သွားလို့”

ဂျင်မီရဲ့ ပရမ်းပတာစကားကြောင့် အဘွားက ...

“ဘယ်လို ... ကြွက်ကိုက်တယ်၊ ကားပေါ်မှာ ဘယ်ကြွက်က ရောက်လာတာတုန်း”

“မသိဘူး”

“အဲဒီကြွက်ရော ...”

“ကားပေါ်က ဆင်းပြေးသွားပြီ”

အချို့ကတော့ မျက်လုံးမှိတ် သီချင်းနားထောင်ရင်း ရယ်ချင် စိတ်ကို အတော်ချိုးနှိမ်ထားရပါသည်။ လက်ထဲကချိတ်ကို အသာ လေးဝှက်ထားလိုက်ပါတယ်။

“ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

အစိမ်း စကားကြောင့် အချို့ အသင့်အနေအထား ပြင်လိုက် ပါတယ်။

ရှေ့ကားလမ်းပေါ်မှာ ကားနှစ်စီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ လမ်း ပိတ်ထားရင်း ရန်ဖြစ်မလို အခြေအနေ။ သူတို့ကားဆီကို လူတစ် ယောက် လျှောက်လာပြီး ရှေ့မှာ ကားချင်းငြိနေလို့ ဒီဖြတ်လမ်းက သွားဖို့ ညွှန်ပြနေတာကြောင့် အစိမ်း ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပါ တယ်။ နောက်က ကားနှစ်စီးကလည်း လိုက်ကွေ့ဝင်လာကြပါ တယ်။ ကားသုံးစီး အစဉ်လိုက် ချိုးကွေ့ဝင်လာကြတော့ ခုန ပြဿနာတက်နေတဲ့ ကားနှစ်စီးက ချက်ချင်း ကားပေါ်ပြန်တက်၊ ဖုန်းဆက်လှမ်းအကြောင်းကြားသည်။

“လ၁ ... လ၁၊ နံပြည်စုတ်ပြောနေတာ ကြားလား၊ ကြားလား ဒါပဲ၊ လ၁ ... လ၁၊ နံပြည်စုတ်နှစ်ကောင်၊ မိလ္လာပိုက်ကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပြီ”

အကြောင်းကြားပြီးတော့ ပစ်မှတ်က ပြန်ခွာသည်။

ဒုတိယစစ်ဆင်ရေးအနေနဲ့ G 1 နဲ့ G 2 နှစ်ယောက်က BMX ကိုယ်စီနဲ့ ကားဖြတ်လမ်းမှာ ကားသုံးစီးနောက်ကို အမီလိုက်သည်။

တွေ့ပါပြီ၊ ရှေ့လမ်းသွယ်မှာ ...။ အစဉ်လိုက် တန်းစီမောင်း နင်နေတဲ့ ကားသုံးစီး။ ဘယ်ဘက်က G 1 ဒရော့ဘာ၊ ညာဘက်က G 2 ကာကာက နောက်ဆုံးကား၊ ဂျင်မီအဖေနဲ့အမေကားကို ကြား ညပ်ပြီး ကားထဲကို ကြည့်သည်။ သူတို့ ရှာဖွေနေတဲ့ ပစ်မှတ် တစ် ခုမှ ပါမလာ၊ ဂျင်မီအဖေနဲ့အမေက ကလေးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်။

G 1 နဲ့ G 2 က ဒုတိယကားကိုကြည့်တော့ ဦးရွှေစည်အောင် က ရှေ့ကားကို မေးငေါအချက်ပြပြီး ကားမောင်းသူ မောင်ကြီးကို ပခုံးပုတ်ကာ အချက်ပြသည်။ အတီးအတ ဟန်ဆောင်နေရှာတဲ့ လျှို့ဝှက်တပ်သား ကိုမောင်ကြီးကလည်း သိပ်လျင်သည်။ ကားကို အရှိန်နှေးလိုက်သည်။

ရှေ့မှာ လမ်းဆုံတစ်ခု၊ လမ်းဆုံမရောက်ခင် G 1 နဲ့ G 2 က ပထမကားနဲ့ ဒုတိယကားကြား ဝင်သည်။ အမှန်က လမ်းဆုံကို ကျော်ပြီး တည့်တည့်မောင်းနှင်ရပေမယ့် ရှေ့မှာကားတစ်စီးက လမ်းမအလယ်မှာ ပျက်နေပုံရတာကြောင့် ...

“ဘွားဘွား။ ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးပျက်နေတာနဲ့ တူတယ်”

ဘွားဘွားက လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဟုတ်မယ် မြေးရဲ့၊ ဒါဆို ဒီဘက်လမ်းချိုးကကွေ့ပြီးပဲ သွားပါ ကွယ်၊ နောက်ကားကို အချက်ပြလိုက်”

အစိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နောက်မီးအချက်ပြကာ ချိုးကွေ့ မောင်းထွက်သွားပါတယ်။

အစိမ်းရဲ့ကားနောက်က G 1 နဲ့ G 2 ကလည်း အစိမ်း လမ်း ချိုးကိုကွေ့ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လမ်းဆုံ မရောက်ခင် စက်ဘီးကို စက်ချိုးလိုက်ပြီး အရှိန်နဲ့ ကတ္တရာလမ်းပေါ် မှောက်ချင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ အစိမ်းတို့ကတော့ နောက်မှာဖြစ် တဲ့ပြဿနာကို လုံးဝမသိ၊ ဆက်မောင်းသွားပါသည်။

ကိုမောင်ကြီးက ကားကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်တော့ နောက်က ကားကလည်း ရပ်သည်။ လမ်းဆုံအကျော် ကားလမ်းမအလယ်မှာ ပျက်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ကားကလည်း အသင့်စက်နှိုးပြီးသွား ပါပြီ။ ထိုကားက အစိမ်းတို့ကားနဲ့ အရောင်အသွေးတူ၊ ပုံစံတူ။ ဦး ရွှေစည်အောင်က ကားပေါ်ကဆင်းတော့ နောက်ကားပေါ်က ဂျင်မီ အဖေက ကားထဲက ခေါင်းထွက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုရွှေစည်”

“ဪ ... ကလေးတွေ စက်ဘီးမှောက်လို့ဗျ”

“အရေးထဲဗျာ”

G 1 နဲ့ G 2 ကလည်း ဖုတ်ခါပြီး စက်ဘီးပေါ်တက်ကာ အစိမ်း

တို့ ရျိုးကွေ့လိုက်တဲ့ဘက်ကို ရျိုးကွေ့နင်းထွက်သွားပါတယ်။ ဦး
ရွှေစည်အောင်လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ပျက်ချင်ယောင်ဆောင်နေ
တဲ့ ရှေ့ကားထွက်သွားတဲ့အတိုင်း နောက်က ခပ်တည်တည်နဲ့
ဣန္ဒြေမပျက် ကပ်လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။

သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှာ ကားနှစ်စီး အသင့်ရပ်နေပါတယ်။
တစ်စီးမှာက ရာဝဏ္ဏနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဂုတ်တ တို့ကား၊ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာ တိတိ၊ ပေါကြီးနဲ့ အာစရိရဲ့ကား၊ ရာဝဏ္ဏက ကားပေါ်ကဆင်း
ပြီး အစိမ်းတို့ ဦးတည်လာနေရာဘက်ကို ကျောပေးထားခဲ့ပါတယ်။

“ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်မှန်းမသိဘူး ဘွားဘွားရယ်”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှေ့မှာ ကြည့်ပါဦး။ ကားတစ်စီး ကန့်လန့်လှမ်းပိတ်ရပ်ထား
တယ်လေ”

ဒေါ်မိမိကြီး ရှေ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ လမ်းမပေါ်မှာ တစောင်း
အနေအထားနဲ့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်ထားပြီး လူငယ်တစ်ယောက်က
သူတို့ကို ကျောပေးထားတာ တွေ့ရသည်။

အစိမ်းက ဟွန်းသံပေးလိုက်တော့ ထိုသူ သူမတို့ဘက် မျက်နှာ
မူသည်။

“ဟင် ... ဘီလူးစုတ်”

ဘွားဘွားက အံ့သြဟန်နဲ့ ရေရွတ်ပါသည်။ အစိမ်း ဒေါသထွက်

လာပါသည်။ အချို့ကလည်း လျင်သည်။ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး
ဘီတိ တို့ကားရှိရာကို ပြေးသည်။

“ဟာ ... ဘာလုပ်တာလဲ ဘွားဘွား ... အချို့ ပြေးပြီ လုပ်ပါဦး”

ဂျင်မိက ကယောင်ကတမ်းနဲ့ သူလည်း ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး
အချို့နောက် လိုက်သည်။ G 1 နဲ့ G 2 တို့လည်း အချိန်ကိုက်
ရောက်လာပါသည်။ တိတိဆံက အချို့ ပြေးလာတာမြင်တော့ ကား
တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထားသည်။ အချို့လည်း ကားပေါ်အရောက် နောက်
ခြမ်းက ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝေါင်း”

ကားတံခါးအပွင့်မှာ ပေါကြီးက မြန်ဆန်စွာ ပြေးထွက်သွား
သည်။ ဂျင်မိချက်ကြီး ပေါကြီးကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မျက်လုံးပြူးသွား
ကာ နောက်ကြောင်းကို လှည့်ပြေးပါတော့သည်။ ရှေ့ဆုံးက ဂျင်မိ
နောက်မှာ ပေါကြီးကိုရံပြီး G 1 နဲ့ G 2 တို့ ထို့အတူ တိတိတို့ကား
ကလည်း အချို့ကိုတင်ပြီး တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားပါသည်။
အဖြစ်အပျက်က အရမ်းမြန်ဆန်လွန်းအားကြီးလို့ ဘွားဘွားရော
အချို့ပါ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အချို့ပါသွားတဲ့ကားကို လိုက်ရ
အောင်လည်း ရာဝဏ္ဏရဲ့ကားက ကြားခံနေပါသည်။

“နင် ဘာယုတ်မာတာလဲ ရာဝဏ္ဏ”

ရာဝဏ္ဏက ပြုံးရင်း

“ငါ ယုတ်မာတာမဟုတ်ဘူး အစိမ်း၊ အချို့ဆန္ဒမပါဘဲ လက်ထပ်ပွဲကို မဖြစ်မြောက်စေချင်လို့ ငါ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ မင်းစိုး ဒီနေ့ ပြန်ရောက်မယ်လေ”

“နင် ဖယ်ပေးစမ်း၊ ဒါ ငါတို့ မိသားစုကိစ္စ၊ နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”
ရာဝဏ္ဏက ရယ်သည်။ ရယ်နေရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကစာခေါက်တစ်ခုကို ထုတ်ကာ ...

“ဒီဟာ ဘာလဲ အစိမ်း”

အစိမ်းက ထိုစာခေါက်ကို နားမလည်ပုံရှိတာကြောင့် ရာဝဏ္ဏက

“ဒီစာချုပ်မှာ နင် လက်မှတ်ထိုးထားတာ မှတ်မိတယ်နော်”

အစိမ်း အခုမှနားလည်သဘောပေါက်သွားကာ လန့်ဖျပ်သွားမိရင်း ...

“နင် မယုတ်မာနဲ့နော်၊ နင် ဘာလို့ချင်လဲ၊ ဘယ်လောက်လို့ချင်လဲ”

အဘွားက အစိမ်း ကိုတစ်လှည့်၊ ရာဝဏ္ဏကို တစ်လှည့် ကြည့်နေပါသည်။

“နင် ဆက်လိုက်လာမယ်ဆိုရင် နင်ဟာ ငါနဲ့လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ငိုမိန်းမပါဆိုပြီး လူသိရှင်ကြား ကြေညာလိုက်ရဲ့ပဲ”

အစိမ်းက တောက်တစ်ချက်ခေါက်မိရင်း ဒေါသတွေ အလိပ်

လိပ်။ ဟိုကောင်ရာဝဏ္ဏကတော့ အစိမ်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဟူ့ ဖွင့်ပေးထားတဲ့ ကားတံခါးကနေ အထဲဝင်ကာ အပြင်းမောင်းထွက်သွားပါတယ်။

အစိမ်းနဲ့ အဘွားက မြန်ဆန်တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် လမ်းမပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်တွေလို

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ကို သက်သက်အရှက်ခွဲတာ”

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာတဲ့ကားနှစ်စီးနဲ့အတူ မောကြီး ပန်းကြီးနဲ့ အပြေးရောက်လာတဲ့ ဂျင်မီက ပုံပျက်ပန်းပျက် ပြောလာ ပါသည်။ ဂျင်မီအဖေကလည်း ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းဆင်းချင်း

“အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့မြေး ..”

“မရှိတော့ဘူး”

ဒေါ်မိမိကြီးက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ဒီလိုပဲ ပြောနိုင်တော့သည်။ ဦး ရွှေစည်အောင်က

“ကျွန်တော်တို့လဲ မသိဘူး မယ်မယ်၊ မယ်မယ်တို့ကားပဲ ထင် နေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လဲ ကျုပ်သားပါသွားတဲ့ကားပဲ ထင်နေ တာ၊ ဒီကောင်တွေ သိပ်လူလည်ကျတယ်ဗျာ”

ဂျင်မီအဖေစကားကြားတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့်တစ်ဖက် လှည့်ရယ် နေပါသည်။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မယ်မယ်”

ဦးရွှေစည်အောင်စကားကြောင့် ဒေါ်မိမိကြီးက မြေးဖြစ်သူ အစိမ်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ အစိမ်းက ရာဝဏ္ဏထွက်သွားရာဘက် ကို ငေးကြည့်နေပါတယ်။ အစိမ်းမျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်ခြင်းတွေ ကြောင့် အရယ်အပြုံးမရှိဘဲ ရေသေမျက်နှာလို တည်ငြိမ်တဲ့ အေး စက်မှုတွေနဲ့

ဦးရွှေစည်အောင် သက်ပြင်းချပါတယ်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ပြဿနာက မသေးဘူးလို့လည်း တွေးမိပါ သည်။

“ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ အိမ်ကျမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ မောင် ဂျင်မီ”

ဒေါ်မိမိကြီးက အေးရာအေးကြောင်း ဝင်ပြောပေမယ့် ဂျင်မီ ချက်ကြီးက

“ဗျာ ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ အခု ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ အဘွားမို့လို့ ပြောနိုင်သေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မယူနိုင်လို့ တခြား

တစ်ယောက်နောက် ပါသွားတဲ့ မိန်းမကိုပြန်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်က လက်ထပ်ရမှာလား၊ တော်ပါပြီဗျာ၊ တော်ပါတော့ဗျာ၊ ထပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမခံပါရစေနဲ့၊ လာ ... ဖေဖေနဲ့မေမေ သွားမယ်”

ဂျင်မီချက်ကြီးက သူ့အဖေနဲ့အမေကိုခေါ်ကာ ထွက်သွားပါသည်။ ဦးရွှေစည်အောင်လည်း သူ့အမေနဲ့သမီးကို နှစ်သိမ့်ကာ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်မြင့်မြင့်က ရာဝဏ္ဏဆီ ဖုန်းဆက်ကာ မင်းစိုး ရောက်၊မရောက် ဖုန်းခိုးဆက်ပြီး မေးရပါသည်။ မင်းစိုး ရောက်ပြီဆိုတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့် စိတ်အေးရပါသည်။

“ဘာ ... မင်းကို အစိမ်းက တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား”

ရာဝဏ္ဏက မင်းစိုးကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အချို့က ရာဝဏ္ဏကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“အစ်ကိုအပေါ် သူ အမဲမကြေဘူးနော်၊ အချို့အစ်မအကြောင်း အချို့ သိတယ်”

စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပြောတဲ့ အချို့စကားကြောင့် ရာဝဏ္ဏက ပြုံးသည်။

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ”

“ငါသာဘာငါ ဘာပြုံးပြုံးပေါ့”

မင်းစိုး ခေါင်းခါပြသည်။

“မင်းက ဘာကို ခေါင်းခါတာလဲ”

“ဟာ ... ကိုကိုနဲ့အစ်ကိုစကားတွေကလဲ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး”

“ဘာတွေမှန်းမသိရင် ကိုကို ပြောပြမယ်၊ ရာဝဏ္ဏစိတ်ထဲမှာ အူထဲမှာ၊ နှလုံးသားထဲမှာ၊ ဦးနှောက်ထဲမှာ အစိမ်းရောင်ကာလာတွေ ပြည့်နေတယ်”

“ဟာကွာ”

မင်းစိုးစကားကြောင့် ရာဝဏ္ဏက ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ငြင်းတော့ အချို့က ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ မျက်လုံးပြူးပြရင်း ...

“တကယ် ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုမင်းစိုးပြောတာ မှန်တယ်၊ တိတိလဲ အကဲခတ် နေတာ ကြာပြီ”

တိတိက ရာဝဏ္ဏတို့ထိုင်နေရာ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ် လူတွေ ကြားကို ခုန်ဝင်လှထိုင်တော့ ...

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ပေါက်ကျော်မရယ်၊ နေပါဦး၊ ညည်းက ဒီကောင်အကြောင်းကို ဘယ်လိုသိတာတုန်း”

“သိဆို မောင်နှမတွေပဲဟာ၊ ဟော ...ကြည့် ကြည့်၊ မျက်လုံး တွေထဲမှာတောင် အစိမ်းရောင်တွေ”

“ဟာ ...ဒီကောင်မလေး”

“ဟောတော့၊ ငါတို့အစ်ကို ဘီလူးကြီး၊ အစွယ်ဖွေးဖွေးနဲ့ ရှက် ပြနေတယ်”

တိတိက ရုပ်တည်တည်နဲ့စတော့ ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာ

အထားရခက်နေပါသည်။

“ငါ့သားနဲ့ဆို ဒီကလေးမကို သဘောတူတယ်ဟေ့”

“ဟင် ...မေမေ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက မေမေက သူတို့နောက်မှာ ရောက်

နေသည်မသိ။

“ဒေါ်လေးက သဘောတူတယ်”

တိတိက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့မေးတော့ ဒေါ်ဝိဇ္ဇာက ခေါင်းညိတ်သည်။

“တူတာပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အဲဒီလိုထက်ထက်မြက်မြက်

ရှိမှ ကောင်းတာ၊ ဒါပေမယ့် တိတိလို မျောက်လွှဲကျော်ဆိုရင်တော့

မကောင်းဘူး”

“ဒေါ်လေးနော် ...”

တိတိ၏ နှုတ်ခမ်းစုစု ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ အသံကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်း ရယ်သည်။

“မျောက်တောင် ရိုးရိုးမျောက်မဟုတ်ဘူး၊ ဓာတ်လိုက်ထားတဲ့ မျောက်လွှဲကျော်၊ ဆံပင်တွေကို ကြည့်ပါလား၊ ကောက်ကွေးတွန့် လိမ်နေတာ”

“ဟာ ... ကိုမင်းစိုးနော်”

တိတိက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝိုင်းစတော့ ခြေဆင့်

ကာ ရာဝဏ္ဏတို့အိမ်ထဲ ဝင်သွားပြီး ...

“ကြည့်နေ၊ အိမ်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်အောင် မွှေထားခဲ့မယ်”

တိတိပုံစံကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“တကယ့်ဟာမလေး၊ တော်ကြာနေ ဂျီကောင်လေးကောင်နဲ့
ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ပါတော့မယ်”

“ကဲပါ၊ မင်း သိပ်စကားမလွဲနဲ့၊ မနက်ဖြန် ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

မင်းစိုးရဲ့အမေးကြောင့် ရာဝဏ္ဏ ဖြေမယ့်အဖြေကို အားလုံးက
စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြပါသည်။

“ဒီကိစ္စက စီစဉ်လို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်
လာမယ့်ကိစ္စ”

အားလုံးက ရာဝဏ္ဏစကားကို နားမလည်။ ရာဝဏ္ဏက မြီအပြင်
ကို ငေးကြည့်ရင်း မနက်ဖြန်ဆိုတာအတွက် ရင်မောနေခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းစုကွက်က ချစ်သူနှစ်ဦးဆိုလျှင် သိပ်ကို
ကောင်းတဲ့အနေအထား၊ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေအေး
တို့သည် ကျွန်တော့်ရှေ့က ကောင်မလေးရဲ့ ရင်ထဲက အေးစက်
မာကျောခြင်းတွေကို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သွားအောင် မကူညီနိုင်ခဲ့။

“နင် ကလိန်ကကျစ်နဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်၊ ငါ့ကို
ပြန်ပေးပါ”

ရာဝဏ္ဏက သူမကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လောင်ကျွမ်း
တောက်ပနေတဲ့ သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ခက်ထန်မာကျောနေတဲ့
ကြားက အလှအပတရားတစ်ခုကို မဖုံးဝှက်နိုင်။ ပြိုင်ဆိုင်မှုအား
ကောင်းတဲ့ မာနနှစ်ခုကြားမှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အချစ်တွေက
မြေဓာပင်။

“နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် အစိမ်း”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတဲ့ မထင်မှတ်တဲ့စကား။ အစိမ်း အံ့ အားသင့်သွားတယ်။ ရာဝဏ္ဏ အစိမ်းကိုငေးကြည့်တော့ တကယ့်ကို စကလေးဆိုမှ စကလေးကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ပြောင်းလဲမှု။ အဲဒီအရာ လေးကို သူမက ချက်ချင်း မာနတရားနဲ့ ပြောင်းလဲဖုံးကွယ်ပစ် သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ပါသည်။ သူမရင် ထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းမွန်တဲ့ခံစားချက်လေးတစ်ခု စို ဝင်နေသည်ဆိုတာ။

“မင်းကိုချစ်နေတာ မာနတစ်ခုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပေးပါ”

“မပြောနဲ့”

မျက်ရည်စို့တက်လာရင်း သူမ ကြောက်လန့်တကြား အော်မိ သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဘာကြောင့် ဒီလို မျက်ရည်စို့တက်လာ ရတာလဲ။ အဖြေမထုတ်ချင်။ အဲဒီအဖြေ သူမကိုယ်တိုင် အမှန်အတိုင်း သိမှာကို ခိုးရိမ်နေမိသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင်လဲ ငါ့အပေါ် ကောင်းမွန်တဲ့ အဖြေတစ်ခု ရှိနေ မှာပါ”

“တော်ပါတော့၊ ငါ မကြားချင်ဘူး ရာဝဏ္ဏ”

ရာဝဏ္ဏမျက်နှာပေါ်မှာ အရင်လို နောက်ပြောင်မှုတွေ မရှိတော့။

“မင်းက ကိုယ့်နှလုံးသားကို ပြန်ညှာထားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ အချစ်ဆိုတာ မာနတရားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိဖို့ကောင်းတယ်”

သူမ မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ပစ်ရင်း နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ မျက်ရည် တွေနဲ့ အဲဒီအသံတွေကို ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။ ရာဝဏ္ဏက သက်ပြင်း ရှည်ချရင်း သူမကို ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီစကားတစ်ခွန်းအတွက် ငါ နောင်တမရဘူး အစိမ်း။ ဒါပါပဲ။ ငါ့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ရာဝဏ္ဏက ကျောခိုင်းလှည့်အထွက် ...

“နင် မပြန်နဲ့၊ ငါ့ကို စာချုပ်ပေးခဲ့ပါ”

ရာဝဏ္ဏက ကျောခိုင်းရပ်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ အစိမ်းကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ရာဝဏ္ဏ”

သူမအသံတို့သည် ဒေါသတရားရဲ့ထိန်းချုပ်မှုကြောင့် အထိမခံ နိုင်တော့တဲ့ ကျားနာတစ်ကောင်လို။

ကျွန်တော်ကတော့ သူမနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကျိန်စာအသင့်ခံ ထားရတဲ့ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့။

ကားစက်နှိုးသံကို သတိထားမိသည်။ ဒီနောက် ပြင်းထန်တဲ့ ရွေ့လျားမှုကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့်အကြည့် -----

“ဟာ

ကျွန်တော့်ဆီဦးတည်လာတဲ့ အမြန်နှုန်းနဲ့ကားတစ်စီး ကျွန်တော် လွတ်အောင် ရှောင်လိုက်သော်လည်း ကားရဲ့ဘက်မှန်နဲ့ တိုက်မိ

ကာ ...

“ဝုန်း”

လူက လမ်းဘေးမြေခိုမိအတိုင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး နာကျင်မှု
တွေကြားက ကျွန်တော် ကုန်းရုန်းထပြီး မော့ကြည့်တော့ ကားက
နောက်ပြန်ရွေလာပြီး ကျွန်တော့်အနီးမှာရပ်ကာ ကားမှန်လျှောက်ကျ
လာပါသည်။ မာနတရားနဲ့ ထက်မြဲမြဲလေး လှပနေဆဲ မိန်းကလေး။
အစိမ်း ဆိုတဲ့အတိုင်း စိမ်းမြဲနေသင့်သည့်မျက်ဝန်းတွေက အရောင်
ပြယ်နေပါပြီ။

အစိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း မာနတရားကြောင့် မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ
တိုက်ခိုလိုက်ပေမယ့် ဘာဖြစ်သွားလဲသိချင်နေသေးသည်။ ကြီးမား
တဲ့ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်သွားသလား။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ အဲဒီလိုတွေဝေမှု
တွေက သူမရင်ထဲကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ ဒဏ်ရာနဲ့နာကျင်နေတဲ့ ရာဝဏ္ဏကိုယ်တိုင်က ပလက်
ဖောင်းပေါ်မှာ မထီမဲ့မြင်ဟန်လိုလို၊ သရော်ဟန်လိုလိုကြောင့် သူမ
ရင်ထဲက ခုန စာနာမှုလေးဟာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ တောက် တစ်
မျက်ခေါက်ကာ ကားကိုမောင်းထွက်သွားမိပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ဘွားဘွားနဲ့စကားပြော ပေဖေမေမေတို့
နဲ့ စကားပြောနေပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို သတိရနေသလို
လို့၊ တစ်စုံတစ်ခုကို နောက်ဆံတင်းနေသလိုလိုဖြစ်နေပါသည်။ အဲဒါ
ဘာ ကြောင့်လဲ ...။ သူမ မတွေးရဲ၊ အကျိုးဆက်ရဲ့ နောက်ကွယ်ကို
ရိပ်မိ နေသလိုလိုရှိပါသည်။ သူမရဲ့ မူပျက်မှုဟာ ညီမလေးတောင်
ရိပ်မိစေပါတယ်။

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမရဲ့လေသံ အသုံးအနှုန်းတွေက လျော့ရဲရဲ၊ အရင်ကဆို
အစိမ်းရဲ့ပြယုဂ်အဖြစ် ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောတတ်သူ ...

“တစ်ခုခုဖြစ်နေလားလို့ ...”

ဒီဇိုင်းခ

သူမ မျက်မှောင်လေးကြွတ်မိသည်။ သူမလည်း သိချင်နေပါသည်။

“ငါလည်းထင်တာပဲ”

ကျွန်မရဲ့စကားကြောင့် ညီမလေးက အံ့သြဟန် မျက်လုံးပြူးပြသည်။

“မမလည်း ဂေါက်သွားပြီထင်တယ်၊ ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲဟင် ... အချစ်က ...”

“သွားစမ်းပါဟာ”

ငြင်းသာငြင်းယိုက်ရပေမယ့် အဲဒီစကားက သူ့အိပ်ရာပေါ်အထိ ပါလာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ မစဉ်းစားဘဲ သူ့အလိုလိုဝင်လာတဲ့ ပြကွက်၊ အရှိန်နဲ့ ကတ္တရာလမ်းပေါ် လုံးထွေးကျသွားတဲ့ ရာဝဏ္ဏ၊ သူ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ပြီးတော့ ငါ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလုပ်မိတာလဲ၊ ငါ မှားသွားလား ...။

အစိမ်း ... နင့်ကိုယ်နင် ပြန်ရဲရင့်စမ်းလို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ဘာလို့ ပြန်အမိန့်ပေးနိုင်တာလဲ၊ ပြီးတော့ ရင်ကို အခံရခက်စေမှုတွေနဲ့ ပြုစားပြီး သတိရအောင်ဖန်ဆင်းတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို အခါခါ သတိရနေမိတာ အမှန်အတိုင်းဆို ဝန်ခံရတော့မှာပေါ့။

သူမ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ အိပ်မရတဲ့ညတွေများနေခဲ့ပါပြီ။

အိပ်ဆေးရဲ့အကူအညီကို သုံးနေရတာဟာ ရာဝဏ္ဏနဲ့ သက်

မိုးတိုးမတ်တတ်ဒဏ္ဍာရီ

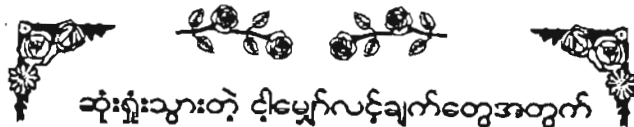
ဆိုင်နေတာ သူမ သိသည်။ သူမ အရင်က မုန်းတီးတဲ့မျက်ဝန်းတွေကို သူမ အခုတော့ တစ်မျိုးမြင်လာပါပြီ။

တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြုံးနေမိသည်မှာ အစိမ်းရဲ့ ကျခွဲခန်းလား ...၊ နေရာအသစ်လား ...။

ဟော ... သူမလက်က အိပ်ဆေးပုလင်းလေးဆီ ...။

ငါ့ကို အိပ်ပျော်ခွင့်ပြုပါ ရာဝဏ္ဏရယ် ...၊ ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်ဆုံကြရင်

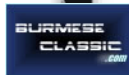

ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေအတွက်
ချစ်ခြင်းတရားကို လက်ကိုင်ထား
ငါ တိုက်ပွဲဝင်ရမယ် ...။

တကယ်တော့ ပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး
မေ့ပြီးထားခဲ့တာ ကြာလှပေါ့။
အဲဒီအရာ ...

တိတ်တဆိတ်အိပ်ပျော်နေတဲ့
အချစ်ဆိုတာပါ။

“သမီးလိုချင်တာ ဒါလား”

သူမတစ်ယောက်တည်း တွေးမိတွေးရာ တွေးနေစဉ် ကျွန်မ
ရှေ့စားပွဲပေါ်ကို ပြုတ်ကျလာတဲ့ စာချုပ်တစ်စောင်ကြောင့် မော့
ကြည့်မိတော့ ...

“ဖေဖေ ...”

ဖေဖေနောက်မှာ မေမေ၊ မေမေက သူမအိပ်ရာမှာ ဝင်ထိုင်
ရင်း ...

“စာချုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပါဦး သမီး”

မေမေပုံစံက တစ်ခုခုဖြစ်နေသလို ကျွန်မ စာချုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်
မိသည်။

“ဟင်”

ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်၊ စာချုပ်အောက်ခြေမှာ ကျွန်မလက်မှတ်နဲ့ အဒေါ်ကြီးလက်မှတ်။ အပေါ်မှာ ဘာမှ ရေးဖြည့် မထားဘဲ ဘောပင်အနီနဲ့ ကြက်ခြေခတ်ထားသည်။ ဒါဆို ရာဝဏ္ဏ ပြောတဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်ဆိုတာ ...။

“သမီးကို အနိုင်ယူမှုသက်သက် သူ ဇနောင်တာပါ။ ဒီစာချုပ် က သမီး လက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့ ညနေမှာပဲ သမီးအမေ နဲ့ဖေဖေ သူ့အိမ် သွားတုန်းက ပေးလိုက်တာ”

ဖေဖေစကားကြောင့် သူမ ပါးစပ်အဝိုင်းသား ...။

“အဲဒီအတွက် သူ ပြန်ပေးဆပ်လိုက်ရတာ တော်တော်ဆိုးရွား တာပဲ”

“ရှင်

ဖေဖေက နှုတ်ခမ်းကိုက်ခေါင်းမော့ရင်း

“သမီး သူ့ကို ကားနဲ့တိုက်လိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် သူ အောက် ပိုင်းသေသွားခဲ့တယ်။ သူကတော့ အမှုမဖွင့်ပါဘူးတဲ့”

မေမေက သူမကို ကြည့်နေသည်။ သူမ ခေါင်းငုံ့ရင်း စို့တက် လာတဲ့မျက်ရည်ကို ဖေဖေ မမြင်အောင် အတင်းထိန်းသည်။

ဒါပေမယ့် ခံစားချက်ဆိုတာ ဖုံးဝှက်ထားဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ သူမ နောက် ကျစွာ သိလာခဲ့ပါသည်။ ပရုံးနှစ်ဖက် တုန်ခါသည်အထိ သူမ ကျိတ်နှိုက်ငိုမိသည်။ မျက်ရည်စက်တွေ ပေါင်ပေါ် နုနဲဆင်းလာ

ခဲ့သည်။

“ကောင်းပါတယ်လေ၊ သမီး လုပ်ခဲ့တာမှန်တယ်ထင်ရင် ဒီလို ကိစ္စကို အဆုံးသတ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ သမီးအဘွားတောင် ဂျင်မိုကိစ္စအပြီးမှာ လူငယ်တွေရဲ့အချစ်ရေးကိစ္စကို တော်တော် သဘောပေါက်သွားတယ်၊ ကဲ ...သမီး တိတ်တော့၊ ပြီးတာတွေလဲ ပြီးခဲ့ပြီပဲ”

မေမေက ဖေဖေကိုခေါ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ပြီးတာတွေလဲ ပြီးခဲ့ပြီပဲ” ဆိုသည့် မေမေစကားကို ပြန် ကြား ယောင်မိသည်။

ပွဲက မပြီးသေးဘူး မေမေ၊ သမီးရင်ထဲမှာ ပွဲက အခုမှ စတင်ခဲ့ ကာလို့ ပြောချင်နေမိသည်။

ကျွန်မ သူ့ဆီလျှောက်လာတော့ သူ့ဘေးက လူတွေက တအံ့ တဩ။ ဒီနေရာမှာ သူ ရှိနေမယ်လို့ တကယ်တော့ ကျွန်မ မထင်ခဲ့ တာ အမှန်ပါ။

မာနတရားနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ရဲ့ အ ရွံ့အနိုင်လှပွဲ။ ဒီနေရာကို သူ ဘာကြောင့် ရောက်လာခဲ့တာလဲ။

ကျန်တဲ့သူတွေက အလျှိုလျှို သူ့အနားက ထွက်ခွာပေးကြ သည်။

အချို့က သူမဆီလျှောက်လာပြီး သူမရှေ့မှာရပ်ကာ နှုတ်ခမ်း

တွန့် သရော်ရင်း ...

“နောက်တစ်ကြိမ် အသေတိုက်ဖို့ ပြန်လာခဲ့တာလား မမ”

သူမ မျက်ရည်ဝံ့ရင်း ခေါင်းခါပြမိသည်။ အချိုက ဆတ်မနဲ မျက်နှာလွဲကာ ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ဆီ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာတော့ သူက ကျွန်မကို ကျောခိုင်းထားရင်း ဦးချဲ့ပေါ်မှာ ကန်ကို မျက်နှာမူထားရင်း ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားမဆိုမိကြ။ ကျွန်မ သူ စကားမပြောလေ ပိုလို့ ဝမ်းနည်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အတော်အားယူရင်း စကား ပြောမိတော့ ကျွန်မအသံသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်မမှတ်မိအောင် တုန်ယင်နေပါသည်။

“နင် ငါ့ကို အတော်နာကြည်းနေပြီလား ရာဝဏ္ဏ”

သူ့ဆီက စကားသံကို ကျွန်မ မျှော်လင့်နေမိပါသည်။ တကယ့် ကို ကျွန်မ သူ့အသံကို ကြားချင်နေခဲ့သည်။ အနည်းဆုံး အပြစ်တင် တဲ့ အသံလေးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

“နင် ငါ့ကို ပက်ပက်စက်စက်ဖြစ်ဖြစ် စကားပြန်ပြောပါဟာ”

ကျွန်မ ဦးချဲ့ကိုအားယူရင်း ဒူးထောက်ကာ သူ့လက်မောင်း ပေါ် ပါးအပ်ကာ ငိုနှိုက်မိပါတယ်။

အားရအောင်ငိုပြီးတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ သူ့ကို မော့ကြည့်မိ တော့ သူက ကျွန်မကို မမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်လို ငေးကြည့်

သည်။ အဲဒီအကြည့်တွေကြောင့် သူမ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာသည်။ ဟော .. ကျွန်မမျက်ဝန်းက မျက်ရည်စိမ့်ထွက်လာပါသည်။ မျက် ရည်ဆိုတာ အချစ်နဲ့သက်ဆိုင်လား ...။

“ငါ နင့်နားမှာနေပါရစေ ရာဝဏ္ဏ”

ရာဝဏ္ဏရဲ့အကြည့်တွေက သူမဆီမရှိ။ သူမကိုကျော်လွန်၍ အတွေးတစ်ခုခုကို တွေးနေသလို ...

“ငါ မင်းကိုချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ငါ့ကို ပြန်ရုပ်သိမ်း ခွင့်ပြုပါ အစိမ်း”

“ဟင် ...”

မထင်မှတ်တဲ့စကားတစ်ခွန်းက မှန်တိုင်းဆင်သလိုလို၊ သူမ ရင်ထဲကို အရှိန်နဲ့ပြေးဆောင့်သလိုလိုရှိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..၊ ဘာ ကြောင့်လဲ ...။

“ဟင်အင်း ... ပြန်မရုပ်သိမ်းပါနဲ့ ရာဝဏ္ဏ၊ ငါ .. ငါ နင့်ကိုချစ် တယ်၊ ငါ့ရဲ့အမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ပြီးတော့လေ .. နင့်အနား မှာ ငါ ...”

ဆက်ပြောလို့မရအောင် မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း တုန်ခါကာ ဆိုနှင့်လာပါသည်။ ငါ့ကို မောင်းမထုတ်ပါနဲ့ ရာဝဏ္ဏ ရယ်...၊ အချစ်ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါပြီ ရာဝဏ္ဏ ...။

“မင်း ပြန်ပါတော့၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ၊ ဘာကြောင့်

ဆိုတော့ ငါ မင်းကို ကြောက်လို့ပဲ အစိမ်း”

ပွဲက ပြီးဆုံးသွားပြီလား ...၊ ဒါဟာ သူမရဲ့အမှားတွေကြောင့်
လား၊ ငြင်းသူက ငြင်းနေပြီလေ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကျွန်မ သူ စိတ်
တိုင်းကျလုပ်ပြရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားယူကာ
မနည်းထူးရပ်ရပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါပြီ ရာဝဏ္ဏရယ် ...၊ ငါလဲ နင့်ကို
ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောခွင့်မရှိတော့ဘူးလား ရာဝဏ္ဏ ...။

ခြေလှမ်းတို့သည် လေးလံနေခဲ့သည်။

“အစိမ်း ...”

နူးညံ့တဲ့ ခေါ်သံ ...။

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေနဲ့ အံ့သြသွားရင်း ဝမ်းသာအားရ နောက်
ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် သဘောကျရယ်မောရင်း
မတ်တတ်ရပ်အနေအထားနဲ့ သူ့ကို စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာနဲ့ ရာဝဏ္ဏ.....

ကျွန်မ သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း သူ့ဆီပြေးသွားကာ ရင်ခွင်
ထဲ တိုးဝင်မိပါသည်။ သူ့ကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားရင်း
နောက်မှသတိရကာ ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း ...

“ဟင် ... နင် အောက်ပိုင်းသေနေတယ်ဆို”

ရာဝဏ္ဏက ရယ်ချင်ဟန်နဲ့

“ဘယ်သူပြောလဲ”

ကျွန်မက မျက်စောင်းထိုးရင်း

“ဖေဖေ ပြောတာလေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“မနောက်နဲ့ဟာ၊ ငါလေ ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး ငိုလိုက်ရတာ”

“ဘာလို့ငိုတာလဲ”

သူ့ရဲ့ ညစ်ကျယ်ကျယ်စကားကြောင့် ကျွန်မက ဆောင့်ကြီး
အောင့်ကြီးနဲ့

“မုန်းလို့ဟေ့၊ မုန်းလို့”

“ဘာလို့ မုန်းတာလဲ”

ကျွန်မ ရယ်ချင်မိရင်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ...

“ဘာလို့မုန်းတာလဲဆိုတော့ ချစ်လို့ပေါ့”

ရာဝဏ္ဏက သဘောကျစွာရယ်ရင်း သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့
ထားလိုက်သည်။

“ကောင်မလေးကို ဖက်လိုက်”

“မလုပ်နဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲနေ”

တစ်ယောက်တစ်ယောက်အသံတွေနဲ့ သူမတို့ဘေးမှာ ပိုင်းအံ့
လာတဲ့ အချို့ တို့အုပ်စုကြောင့် ကျွန်မ ရှက်ကိုးရှက်ကင်းနဲ့ သူ့ကို
ကွယ်ထားမိကာ မျက်နှာကို ဆံပင်နဲ့ ဖုံးကွယ်ထားမိပါတယ် ...။

JRJ

ခိနိုင်းခ

“မမတို့တော့ အစ်ကိုရဲ့အညာထိပြန်ပြီဟေ့”

“ဟုတ်ပါ၊ ယောက္ခမနဲ့သားမက် ပေါင်းကြလို့ သမီးမှာတော့
ပြောင်းဆန်အောင် ငိုလိုက်ရတာ”

ထိုစကားသံတွေကြောင့် ကျွန်မက သူလက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွ
ထုမိတော့ သူက သဘောကျစွာ သူမကို ဖက်ထားခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုအညာခံရတာ ကျွန်မ ကျေနပ်ဖိတယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအညာဆိုတာ မုန်းလို့မှမဟုတ်ဘဲနော်

ခိနိုင်းခ

